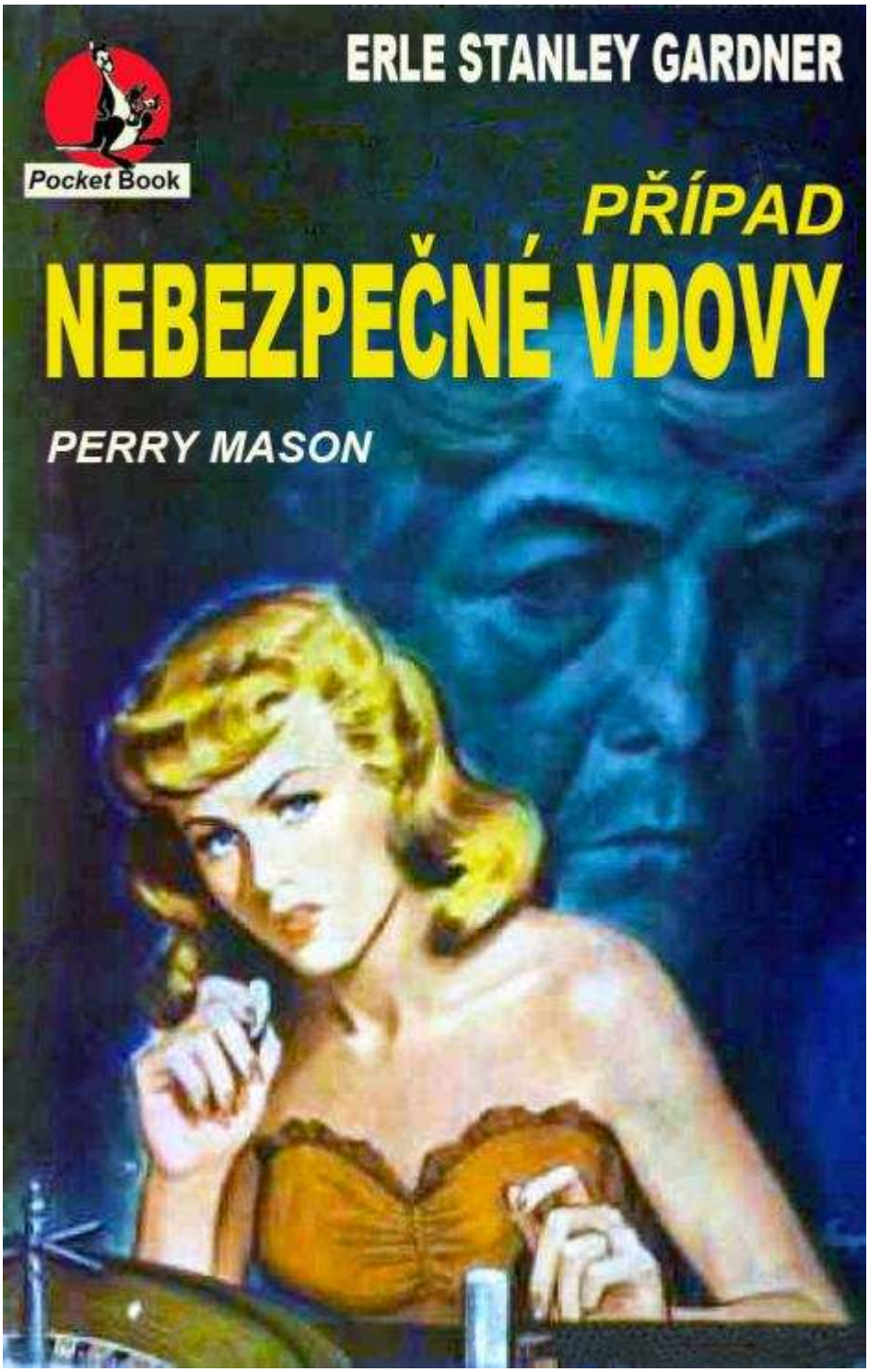

ERLE STANLEY GARDNER
Pocket Book
PŘÍPAD
NEBEZPEČNÉ VDOVY
PERRY MASON

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ nebezpečné vdovy

Erle Stanley Gardner
The Case of The Dangerous Dowager

Copyright © 1937 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1946

I

Perry Mason si prohlížel bělovlasou dámu se zájmem, který pokaždé vzbuzuje nový klient. Stará paní pohlédla na advokáta jasnýma šedýma očima, jejichž tvrdý lesk postupně roztál v šelmovské zamrkání.

„Ne, nikoho jsem nezabila, aspoň zatím ne," řekla s úsměvem. „Nemyslete si však, že jsem mírná stará dáma, která pokojně vysedává u krbu a plete - to rozhodně ne. Jsem otrlá uličnice."

Advokát se usmál. „Je snad ta hazardně hrající mladá žena, kterou bych si měl podle vašeho přání vzít na starost, pod dohledem nějaké...?"

„Ano, nějaké vdovy," dořekla za něj stará dáma, když poněkud zaváhal. „Jen pokračujte a řekněte to naplno -nebezpečné vdovy. Viděla jsem vás u soudu, když jste řešil ten případ vyjícího psa, pane Masone. Líbil jste se mi, protože jste v jednom kuse bojoval. Víte, já jsem také cosi jako bojovnice."

Della Streetová zachytila Masonův pohled a řekla návštěvnici: „Ráda bych znala vaše jméno, stáří a adresu pro naši kartotéku."

„Jmenuji se Matylda Bensonová," řekla vdova, „a bydlím v čísle 1090 na Wedgewoodovu bulváru. Moje stáří vás nemusí zajímat."

„Jak dlouho kouříte doutníky?" zeptal se zvědavě Mason.

Bleskla po něm očima se slovy: „Od té doby, co jsem se vykašlala na konvenční koleje." „Kdy to bylo?"

„Když mi zemřel manžel a poznala jsem, jak bezpáteřní a pokrytečtí jsou moji příbuzní... To všechno potřebujete vědět?"

„Potřebuji vědět něco o vaší minulosti," vysvětloval návštěvnici advokát. „Pokračujte prosím. Vyprávíte bezvadně. Tak vy jste tedy najela do nových kolejí?"

„Ano, a jsem rok od roku horší. Příbuzní mého manžela se domnívají, že jsem zralá pro krematorium, ale já kašlu na to, co si myslí. Hodně se hovoří o lidech, kteří se bojí smrti. Ti ale nejsou ničím v porovnání s těmi, kdo se bojí žít - s lidmi, kteří žijí jen tím, že konají pohyby, a to ještě jen pohyby konvenční. Moji příbuzní mají za to, že jsem přivedla Sylvii na šikmou plochu a...“

„Kdo je ta Sylvie?“ skočil jí do řeči advokát.

„Moje vnučka.“

„Je vdaná?“

„Ano, je. Provdala se za Franka Oxmana a mají dcerku Virginii. Té je teď šest let.“

„Tak vy jste tedy už prababička?“ otázal se Mason.

Stará paní mocně zabafala z mohutného doutníku, načež přisvědčila: „Ano, jsem prababička.“

„Povězte mi něco o příbuzných svého manžela,“ vyzval ji advokát. „Jste s nimi na kordy?“

„Nijak zvlášť. Jaksepatří mě naštvali a já jsem se vzbouřila. To je všechno.“

„Proti čemu jste se vzbouřila?“

Netrpělivě se zakabonila. „Proč vám tolik záleží na mých životních názorech?“

„Protože jsou zajímavé. Než se rozhodnu, jestli převezmu váš případ, chci znát vaše smýšlení.“

„No budiž,“ řekla. „Doháním něco z toho, co jsem v životě zameškala. Byla jsem vychována podle přísných puritánských zásad. Nikdo z lidí, které jsem měla kolem sebe, neměl čas radovat se ze života. Nemohli si užívat mládí, protože se připravovali na praktický život. Potom nemohli vychutnávat život, jelikož museli spořit peníze na stáří - a stáří trávili usmiřováním se s Bohem. V této filozofii jsem byla vychována. Pak mi zemřel manžel a zůstala jsem sama. Měla jsem nějaké peníze z manželova životního pojištění a výnosně jsem je investovala. Začala jsem cestovat,

rozhlížet se kolem sebe a rozhodla jsem se, že ještě mohu užívat života. Bylo mi přes šedesát, a do té doby jsem nikdy doopravdy nežila.

Teď piju, klejů, kouřím doutníky a dělám, co se mi zachce. Jsem unavená jednotvárným životem. Mám tolik peněz, že si mohu dovolit dělat, co chci a jak se mi zlíbí.“

„A nyní potřebujete advokáta?“ zeptal se Mason.

Na jeho otázku stará paní jen přikývla a náhle zvážněla.

„Proč ho potřebujete? Máte nějaké nesnáze?“ „Dosud ne.“

„Očekáváte však, že nějaké nastanou?“

Zamyšleně sešpulila rty, několik okamžiků upřeně hleděla na konec svého doutníku, malíčkem zručně odklepla popel a řekla: „Doufám, že k tomu nedojde.“

„Co si konkrétně ode mne přejete? Co mám pro vás udělat?“

„Znáte jistého Sama Grieba?“

„Neznám. Co je to zač?“

„Je to hazardní hráč. Společně s jakýmsi Duncanem je provozovatelem hráčské lodi *Roh hojnosti*, která kotví na moři za hranicí dvanáctimílového pásma.“

„A co je s Griebem?“

„Dostal Sylvii do úzkých.“

„Jak to?“

„Má její dlužní úpisy.“

„Na jakou částku?“

„Asi tak na sedm tisíc pět set dolarů.“

„Proč mu je dala?“ zeptal se Mason.

„K vyrovnání dluhu z hazardní hry.“

„A vy chcete, abych ty dlužní úpisy získal bez zaplacení?“

„Vůbec ne,“ přerušila Masona stará dáma. „Chci, abyste je do haléře zaplatil, ale nehodlám za ně dát o nic víc. Zaplatím dlužnou částku, ale nemám v úmyslu dát se vydírat.“

„Chcete tím říci,“ zeptal se advokát nechápavě, „že Grieb nebude ochoten vydat ty dlužní úpisy za nominální hodnotu? Proč, to přece bude muset. Byl by...“

„Nedělejte ukvapené názory, mladý muži,“ břitce mu skočila do řeči návštěvnice. „Je v tom ještě celá řada věcí, o nichž nevíte, mnohem více, než vám hodlám sdělit. Grieb se však oklikou dověděl, že Sylviin manžel Frank Oxman by byl ochoten zaplatit za ty dlužní úpisy víc než činí jejich nominální hodnota.“

„Jak to? Proč?“ otázal se Mason.

„Chce je získat jako důkaz,“ odsekla.

„Jako důkaz čeho?“

„Jako doklad toho, že je Sylvie Oxmanová hazardní hráčka a proto jí nelze svěřit peníze.“

„Co tím Frank Oxman sleduje?“

„Zrovna teď nemám chuť povědět vám to. Chci jen, abyste ty dlužní úpisy získal. Dám vám na ně peníze. Kdybyste za ně musel zaplatit něco navíc, tak to dejte -ale ne příliš mnoho. Nesnáším vydírání a nenávidím vyděrače.“

„K tomu ale nepotřebujete mne,“ namítl Mason. „Dejte prostě své vnučce peníze, řekněte jí, ať navštíví hráčskou loď *Roh hojnosti* a ty dlužní úpisy si odnese. Když jim nabídne jejich proplacení, budou jí je muset vrátit.“

Matylda Bensonová zavrtěla hlavou na znamení nesouhlasu. „Já jí to nechci tak ulehčit. Mám v úmyslu zařídit to tak, aby dostala pořádnou lekci a vyděsila se. Přeji si, abyste získal ty úpisy co nejdřív a odevzdal je mně. Jak je seženete, to mě nezajímá.“

„Obávám se,“ řekl Mason, „že ten případ nepřevezmu. Není to, koneckonců, záležitost pro advokáta. Spíše by to mohl zařídit nějaký detektiv. Pro mě teď pracuje Paul Drake z Drakeovy detektivní agentury. Je velice šikovný a důvěryhodný. Seznámím vás s ním a ...“

„Já ale nechci žádného detektiva,“ přerušila ho paní Bensonová, „já chci vás.“

„Jestli mě však tím pověříte,“ namítal Mason, „já se obrátím na Drakea a najmu si ho na to. On pro mne provádí všechno praktické pátrání.“

„Mně je úplně jedno, co uděláte, nebo koho si zjednáte,“ odpověděla Matylda Bensonová. „To už je vaše věc. A nemyslete si, že to bude zrovna snadná práce. Budete mít co do činění s lumpem, který je kluzký jako úhoř a naprosto bezohledný.“

„Mám obavy, že děláte z komára velblouda,“ poznamenal advokát.

„To ne,“ odmítla stará dáma, „ale vy zřejmě patříte k lidem, kteří dělají z velblouda komára. Dám vám zálohu dva tisíce pět set dolarů, a další dva tisíce pět set vám zaplatím, když dostanete ty dlužní úpisy a dokážete je opatřit, aniž se v případu objeví moje jméno. Kromě toho vám uhradím všechny výdaje včetně odměn, které budete muset vyplatit detektivům, i všechny ostatní výlohy se získáním těch dlužních úpisů. To je snad slušné, ne?“

Mason ji zamračeně pozoroval a navrhl: „Mohl bych začít tím, že bych Griebovi zatelefonoval, řekl mu, že jsem Sylviin advokát a...“

„To ne, protože Grieb by to řekl Sylvii, a ta o tom nesmí vědět.“

„A vy nechcete, aby se Grieb dověděl, že se o tu záležitost zajímáte?“

„Ne, to nechci. Ve všem ostatním nebudete nijak omezen. Můžete proti němu postupovat, jak se vám zlíbí. Neříkejte mu však, že jste ochoten zaplatit něco navíc, protože v tom okamžiku se vám začne vytáčet a bude v tom pokračovat tak dlouho, dokud nedokáže přimět Franka Oxmana k podání vyšší nabídky, načež vás bude pumpovat a štvát jednoho proti druhému.“

„To ovšem komplikuje situaci,“ poznamenal Mason.

„Samozřejmě to komplikuje situaci,“ odpověděla stará dáma. „Nemám sebemenší představu, jak na to půjdete. Vím však, že jestli někdo dokáže ty dva lumpy vyřídit, jste to vy.“

„Nemyslíte si, že už začali jednat s Oxmanem?“

„Ještě ne.“

Mason se na okamžik zahleděl na koberec, pak zvedl zrak a řekl s úsměvem: „Tak budiž.“

Matylda Bensonová vytáhla z kabelky svazek stodolarových bankovek. „Tyhle peníze můžete vynaložit na získání těch dlužních úpisů. Budete za ně muset zaplatit v hotovosti. Zbytek je na vaše výdaje a váš honorář.“

Mason si vzal peníze se slovy: „Sekretářka vám dá stvrzenku, paní Bensonová a...“

„Nechci žádnou stvrzenku,“ přerušila ho stará dáma.

Mason na ni tázavě pohlédl.

„Podívejte se,“ pokračovala Matylda Bensonová, „o tom, s kým jednám, vím všechno. A to je víc, než vy mi můžete říci, pane Perry Masone,“ dodala s úsměvem. „Na shledanou.“

II

Perry Mason rázoval křížem krážem po své pracovně, přičemž měl palce rukou zastrčené do průramků vesty. Každou chvíli se netrpělivě díval na náramkové hodinky. „Nechala jste Paulu Drakeovi vzkaz, aby ke mně přišel hned, jakmile se ukáže v kanceláři?“ zeptal se sekretářky.

Della Streetová přikývla na souhlas. „Co s tím budete dělat, šéfe?“ zeptala se.

„Napadlo mě něco, co by mohlo vyjít,“ odpověděl. „Nastražíme past a uvidíme, jestli do ní Sam Grieb vleze.“

„Co když nevleze?“

Mason se usmál a řekl: „V tom případě vymyslím nějaký jiný způsob.“

„Mám za to,“ připomněla sekretářka, „že by bylo zbytečné připomínat vám, abyste byl opatrný.“

„To určitě.“

„Proč nenecháte Paula Drakea, aby to s těmi hazardními hráči vyřídil?“

„Protože moje klientka nechce Paula, nýbrž mne. Já dostávám honorář, a také nesu odpovědnost.“

„Většina generálů,“ důrazně prohlásila Della, „nechodí do zákopů frontové linie.“

„Tím ale přicházejí o všechno potěšení,“ odpověděl jí šéf.

Po jeho slovech zvolna dodala: „To se musí nechat, život v téhle kanceláři nikdy není chudý na vzrůšo.“

„A líbí se vám to, Dello?“

„Samozřejmě se mi to líbí.“

„Tak proč mluvíte tak opatrnicky?“

„Za to může můj mateřský instinkt, šéfe.“

„Jste ještě příliš mladá, než abyste měla nějaké mateřské instinkty.“

„To byste se divil! Okamžik - za dveřmi je právě Paul Drake.“

Della Streetová přešla přes kancelář, otevřela dveře a pokynula vysokému muži, který se na ni přátelsky šklebil.

Když Drake zavřel za sebou dveře, sešpulil rty jako kapr a řekl: „Proboha, Perry, neříkej mi, že se už zase pouštíš do nového případu! Nebo snad chceš odsloužit zádušní mši za ten předešlý?“

„Tamten jsem už skončil, Paule,“ odpověděl advokát.

„Tohle je nový případ. Máš, Paule, nějaký večerní oblek?“

Detektiv se zachechtal: „Zajisté, mám ho v inventáři své kanceláře jako převlek. Proč?“ „Znáš nějakého Sama Grieba?“ „Myslíš toho provozovatele hráčského doupěte?“ „Ano, toho.“

„Něco o něm vím, ale osobně ho neznám. Šéfuje té hráčské lodi *Roh hojnosti*, která kotví na širém moři za dvanáctimílovou hranicí teritoriálních vod. Policie se každou chvíli pokouší dostat se mu na kobylku prohlídkami motorových člunů, které pendlují mezi pobřežím a tou lodí, ale zatím sejí to příliš nedaří.“

„Jakou má ten chlap pověst, Paule?“

„Je tvrdý jako ocel a studený jako ledovec,“ odpověděl detektiv. „Je schopný podnikatel a říká se o něm, že hodně vydělává. Jestli chceš, mohu se o něm dovědět všechno během čtyřiadvaceti hodin.“

„Ne,“ odmítl Mason. „To nebude zapotřebí, Paule. Podívej se, oč jde. Jistá vdaná žena Sylvie Oxmanová dala Griebovi dlužní úpisy v hodnotě kolem sedmi tisíc dolarů, a teď právě nemá peníze, aby ty dlužní úpisy vyplatila. Její manžel je ochoten za ně zaplatit víc, než je jejich nominální hodnota. To je všechno, co jsem se dověděl - a také ti to říkám. Trochu jsem o tom přemýšlel - a teď uvažuj zase ty.“

„Hm, jestli Grieb chce prodat ty dlužní úpisy jejímu manželovi, není možné mu v tom zabránit, že?... Jedině, že by dotyčná ženská zajela za Griebem, proplatila je a požadovala jejich vrácení.“

Mason se usmál: „Z čistě etického a právního hlediska bys mohl mít pravdu, Paule.“

Detektiv si propletl prsty obou rukou. „Tak se mi zdá, že jsi vymyslel nějaký plán, při jehož provádění se budeme jen taktak vyhýbat base, jestli budeme mít štěstí, anebo z nás budou mrtvoly či odsouzenci, když budeme mít smůlu. Podívej se, Perry, mě v tomhle případu vynech. Už toho mám až po krk.“

„Teď poslouchej, Paule,“ řekl Mason. „Žádný zákon nezapovídá, aby si člověk dal jméno, jaké se mu zachce -pod jednou podmínkou, že tak nečiní s úmyslem podvést jinou osobou. Já teď chci, abys zašel do některé banky, kde tě osobně neznají, a uložil tam tisíc dolarů na jméno Franka Oxmana. Dej si zaregistrovat podpis jako Frank Oxman a vyzvedni si šekovou knížku.“

Paul Drake ještě víc zpozorněl a s podezřením v hlase zvídal: „A co pak?“

„Pak se vydáme na hráčskou loď,“ vysvětloval Mason, „a ty prohraješ pár set babek v hazardních hrách. Pak vypíšeš šek na pět set dolarů, podepíšeš ho jako Frank Oxman a zeptáš se krupiéra, jestli ho přijme. Krupiér pošle ten šek Samovi Griebovi ke kontrole. Grieb se bude domnívat, že na loď přišel Frank Oxman a že se naskýtá možnost prodat mu dlužní úpisy jeho manželky za vyšší cenu. Pozve tě do kanceláře, aby zjistil tvoji totožnost a začne se tě vyptávat. Můžeš mu tvrdit, že se obáváš nějakého podrazu z jeho strany, a budeš popírat, že jsi Frank Oxman - ovšem takovým způsobem, abys Grieba přesvědčil, že lžeš. Pak nám Grieb nabídne dlužní úpisy Sylvie Oxmanové ke koupi.

A teď dávej pozor, Paule. Jestli za ty dlužní úpisy nebude ochoten zaplatit něco navíc Oxman, tak nikdo jiný. Proto když ti je Grieb nabídne, tvař se jako bys o ně příliš nestál. Nakonec mu slib pět set nebo tisíc dolarů nad nominální hodnotu a pověz mu, že výš

už nepůjdeš. Kdyby bylo nutné, dali bychom mu ještě pět set dolarů navíc.“

„Počkej chvilku, Perry,“ zarazil přítele Drake. „Nebude to příliš riskantní? Nechci se dát při něčem nachytat.“

„Ale kdepak!“ odpověděl Mason. „Budu tam pořád s tebou. Opakovaně ho upozorníš, že nejsi tím, za koho tě má, ale že bys možná měl o ty dlužní úpisy zájem.“

Drake pomalu potřásl hlavou se slovy: „Nezahrávej si s ohněm, Perry!“

„Dobrá - budu tedy mluvit já. Půjdu s tebou jako tvůj přítel a povedu celé jednání.“

„Mně se to ale pořád ještě nelíbí,“ trval na svém Drake.

„Ale pět set dolarů bys chtěl, viď?“

„To ano.“

„Tak tedy dojednáno. Pojedeme odtud asi o půl páté. Přijedu pro tebe svým autem,“ rozhodl advokát.

„Jsi přesvědčený, že se kvůli tomu nedostaneme do průšvihu?“ zeptal se ještě pro jistotu Drake.

„Nestane se nic, z čeho bychom se nedokázali dostat,“ odpověděl Mason. „A vůbec - někdy musíme vyhánět čerta ďáblem.“

Na advokátovo ujišťování odpověděl detektiv bez nadšení: „Jenže ty vyháníš čerta Belzebubem! Jednoho krásného dne si spálíš prsty, Perry!“

„Právě to dělá život zajímavým,“ uzavřel debatu Mason. „Teď jdi domů, hoď se do gala a odlož ten ustaraný výraz v tváři. Dnes večer budeme hazardně hrát.“

Drake vykročil ke dveřím se slovy: „Mám dojem, že to opravdu budeme.“

III

Světla zábavních podniků rudě zářila proti obloze a třpytivě se odrážela od hladiny. Pod piloty přístaviště se tříštily vlny příboje v pěnu, která se pak hnala se sykotem přes pláž. Na konci přístavní hráze prodával jakýsi muž lístky na údajnou výletní plavbu motorovým člunem. Perry Mason a Paul Drake, oba v dokonalém večerním úboru s převlečníky a šálami prošli brankou a po schůdkách na přístavní můstek, který se pohupoval s hlasitým skřípěním na dlouhých vlnách. K můstku byl připoután dlouhý, štíhlý motorový člun, v němž sedělo asi půl tuctu pasažérů.

„V tom převlečení se cítím zatraceně mizerně," ozval se Drake. „Doufám, že mě tady neuvidí nikdo z velitelství."

„Všechno dobře dopadne, jestli nejsi příliš cítit naftalínem, Paule," uklidňoval přítele se smíchem Mason. „Vypadáš jako prachatý plejboj."

Pak se oba usadili v motorovém člunu. Jakýsi muž zapískal, načež motor, který dosud běžel na nízké otáčky, zaburácel naplno a svými explozemi přehlušil všechny ostatní zvuky. Když chlapík na přístavním můstku odvázal lano, vyrazil člun z osvětleného prostoru do temných vod tak rychle, že se Masonovi zvrátila hlava nazad. Za zádí člunu začaly ubíhat vlny s bílými hřebeny. Vodní tříšť bubnovala na příďové sklo před advokátovou tváří jako sprška broků. Člun nabral rychlost, až se jeho příď zvedla nad dlouhé vlny příboje. Mason se usmál na Paula Drakea a vykřikl: „Tohle je nejlepší zábava za celý měsíc!" Jeho slova zanikla v proudu divoce svištícího vzduchu. Pak se pohodlně opřel o čalounění, na několik okamžiků se otočil na slábnoucí světla zábavních podniků na nábřeží a na mihotající záři městského osvětlení, načež se zahleděl dopředu do tmy. Nozdry se mu rozšířily, zhluboka dýchal svěží noční vzduch a na rtech se mu objevil šťastný úsměv. Paul Drake seděl schoulený v převlečníku a

na tváři měl unylý výraz člověka, který je zavlékán do nepříjemností, jimž se nedokáže vyhnout.

Konečně se ve tmě objevila světla hráčské lodi. Motorový člun opisoval na hladině velkou kružnici. Motory zmírnily chod a zdálo se, že čísi obrovská ruka stlačuje příď křehkého plavidla do vody. Na mřížovém přístavním můstku stál jakýsi muž, sledoval přibližující se motorový člun pohledem, který neprozrazoval žádný zájem, hodil lano kolem úvazníku a zavolal: „Všichni vystoupit!“ Cestující uvítali přistání s živým veselím. Dámy při vystupování zvedaly okraje večerních rób vysoko nad kolena. Dvě sportovně oděné dívky vyskočily na přístavní můstek bez cizí pomoci a rozběhly se po schodech na palubu lodi.

Mason a Drake vystoupili z člunu mezi posledními. Vyšli po houpajících se schůdkách a připojili se k skupině osmi či deseti osob, které před strmě stoupajícím můstkem zadržovalo lano napjaté mezi dvěma sloupky. Když opustil schůdky poslední návštěvník, odvázal zřízenec na jedné straně lano, uvolnil tak cestu a zvolal: „Všichni výletníci z pobřeží jsou na palubě. Netlačte se, prosím! Místa je tady habaděj.“

Mason kráčel po palubě a mířil do osvětleného salonu, odkud bylo slyšet hlasy, rachot kostek a šumění rulet. „Tak fajn, Paule,“ řekl detektivovi, „dej se do toho!“

„Hodláš jít do jámy lvové?“

„Myslím, že prozatím se budu chvíli rozhlížet,“ odpověděl Mason. „Ty už se do toho pusť! Snaž se upoutat co největší pozornost!“

Drake se vydal k ruletě, okolo níž byla kupa lidí. Advokát se zdánlivě bez cíle potuloval, obhlédl situaci, prohrál pár dolarů v ruletě, pak si vynahradil ztrátu u stolu, kde se hrálo v kostky, načež se zastavil u kola štěstí a krátil si dlouhou chvíli několika drobnými sázkami.

Pojednou ucítil na lokti Drakeovu ruku. Detektiv se usmíval na celé kolo: „Vyhrávám tři sta dolarů, Perry. Mám rozbít bank? Měl bych na krytí našich výdajů.“

„Bank nerozbiješ, Paule,“ varoval přítele Mason.

„Co kdybychom si tu výhru ulili pro strýčka Příhodu? Nechce se mi dávat vyhrané peníze k dobru klientovi.“

„Tak dobrá - jdi k jinému stolu a zkus štěstí tam. Potuluj se po herně. Až začneš prohrávat, dej se do toho naplno. Pak vypiš šek, hned mi dej znamení a já k tobě přijdu.“

Drake se vydal k blízkému stolu a advokát ho s naprostým klidem sledoval. Nejdříve detektiv stále ještě vyhrával, sloupek jeho žetonů rostl utěšeně do výše, ale pak se štěstěna obrátila a začal prohrávat. Zvyšoval sázky a lehkomyslně rozkládal žetony po celé ploše hracího stolu. Krupiér na něj pohlížel s potěšením. Viděl v něm muže, který se rozhněvá, když začne prohrávat, a z nichž mají herny největší zisky.

Když byl sloupek žetonů tentam, vytáhl Drake z kapsy kalhot zmuchlané bankovky a stříbrné mince. Nejdřív sázel stříbro a pak začal s bankovkami. Potom odstoupil od stolu, vyndal z kapsy kabátu šekovou knížku, v rychlosti vyplnil šek na pět set dolarů, podepsal ho jménem „Frank Oxman“ a předal ho krupiérovi se slovy: „A co tohle?“

Krupiér se podíval na šek. Drake zachytil Masonův pohled a přikývl na souhlas. Ke krupiérovi, který držel Drakeův šek v ruce, přitočil se muž ve smokingu. Krupiér mu cosi zašeptal, dotyčný přikývl, sebral šek a zmizel.

„Co to má znamenat?“ zeptal se dotčeně Drake.

„Jen okamžik strpení, pane Oxmane,“ odpověděl mu chlácholivě krupiér. „Bude to trvat jen chviličku.“ Po těch slovech vhodil kuličku do hry a plně soustředil pozornost na hrací stůl.

Mason pomalu přešel k Drakeovi a postavil se vedle něj.

Prošly dvě či tři minuty, během nichž byl Drake nervózní, a Mason zachovával zdání nenuceného zájmu nezúčastněného diváka. Pak se vrátil chlapík, který předtím odnesl šek, a přistoupil k Drakeovi se slovy: „Šel byste laskavě na okamžik se mnou, pane Oxmane?“

Detektiv zaváhal a tázavě pohlédl na Masona, který pohotově přikývl a řekl: „Dobrá, půjdu s vámi.“

Muž ve smokingu změřil Masona pátravě nepřívětivým pohledem. „Doprovázím tohoto pána,“ řekl advokát. „Jděte napřed, abychom věděli, kudy máme jít.“ Dotyčný se otočil, přešel napříč hernou ke dveřím, vedle nichž seděl strážný v modrém stejnokroji s pistolí provokativně pověšenou na boku. Na stříbrném odznaku, který měl ně kazajce, byl nápis **„Special Officer“.**

Masonův a Drakeův průvodce pokynul strážnému, podržel otevřené létací dveře a řekl: „Tudy, prosím.“ Oba návštěvníci ho následovali chodbou, která se několikrát pravoúhle zahýbala, až došli k otevřeným dveřím, jimiž všichni tři vstoupili do přijímacího pokoje. Průvodce prošel místností a zůstal váhavě stát před masivními dveřmi z mahagonového dřeva.

Ve dveřích se odkrylo kukátko, ozvalo se cvaknutí závory a mužský hlas řekl: „V pořádku.“

Muž ve smokingu přidržel Masonovi otevřené dveře. Advokát vstoupil první do přepychově zařízené kanceláře. Malý zavalitý muž s těstovitou tváří sešpulil rty do přívětivého úsměvu. Jeho oči se zdály stejně bílé jako škrobená náprsenka jeho košile - a také byly stejně tvrdé a nic neříkající.

„To je pan Grieb,“ řekl návštěvníkům průvodce a při odchodu do předpokoje zavřel za sebou těžké mahagonové dveře. Mason zaslechl zapadnutí střelkového zámku. „Promiňte mi na okamžik,“ ozval se Grieb, přikročil ke dveřím a otočil pákou, která zasunula ocelové závory. Pak prošel pracovnou a posadil se do otočného křesla za velkým psacím stolem se skleněnou deskou. Na stole

nebyly žádné papíry kromě šeku, který před chvílí vyplnil Paul Drake. Šek ležel na hnědé psací mapě s koženými okraji. Až na psací mapu a šek byla deska stolu úplně prázdná.

„Kdo z vás je Oxman?“ otázal se tlouštík. Po jeho slovech pohlédl Drake rozpačitě na advokáta. Ten vykročil kupředu a řekl: „Jmenuji se Mason.“

„Těší mě, že vás poznávám, pane Masone,“ přikývl Grieb a pohlížel rybíma očima na Drakea. „Přál jste si vyinkasovat šek, pane Oxmane, že? U nás je pravidlem, že než někomu otevřeme účet, položíme mu několik otázek. To je vaše první návštěva na naší lodi?“ Drake přitakal.

„Máte tady nějakého známého?“ „Ne, nemám.“

„Sdělil byste mi laskavě adresu svého bytu, jaké máte povolání a také čísla telefonu do bytu i do zaměstnání?“

„Myslím, pane Griebe, že vám to všechno můžeme ušetřit,“ ozval se namísto Drakea Mason.

Grieb zvedl obočí a mdlým, bezbarvým hlasem řekl: „A co vy s tím máte společného, pane Masone?“

„Jsem tady s tímto pánem,“ vysvětloval Mason a pokynul hlavou směrem k Drakeovi.

„Jste jeho přítel?“

„Ne, jsem jeho právní zástupce.“

Grieb si složil ruce na břiše. Velké brilianty na tučných prstech zachytily paprsky linoucí se z osvětlovacích těles a při pohybu jeho rukou se jiskřivě zatřpytily. „Hm, tak vy jste advokát?“ řekl téměř zadumaně.

Mason přikývl na souhlas a přistoupil blíže k okraji stolu.

„Co bychom si mohli podle vašeho návrhu ušetřit?“ zeptal se Grieb stále týmž bezbarvým hlasem.

Náhle Mason sáhl s přívětivým úsměvem na stůl, sebral šek, který ležel na psací podložce a řekl: „Tenhle šek nebudete muset akceptovat.“

Grieb se zprudka narovnal v křesle. Brilianty na prstech se třpytivě zaleskly, když učinil rukou pohyb, jako by chtěl sáhnout po šeku. Okamžitě se však ovládl a dál nehybně seděl, přičemž měl konečky prstů na okraji psací podložky. „Co máte na mysli?“ zeptal se.

„Můj klient není příliš dobrý hráč. Spíše je notorický smolař. Nejdřív začal náhodně sázet, pak něco vyhrál, přišel hře na chuť a dal se strhnout k hazardu. Teď vystřízlivěl. Už nechce žádné peníze - přestal hazardně hrát.“

Grieb upřel zrak na advokátovu tvář. „Tenhle obchůdek,“ řekl chladným tónem, „se týká jen Oxmana a mě.“

Mason podal šek Drakeovi se slovy: „Raději to roztrhejte!“

Drake roztrhal papírek na kousky, které schoval na dno kapsy u kalhot. Grieb se zvedl z křesla, Mason si rychle stoupl mezi něj a Drakea a na vysvětlenou pravil: „Můj klient se dopustil chyby, když vám dal ten šek.“

„Domníváte se snad, že v bance nejsou peníze k jeho krytí?“ zeptal se zlověstně Grieb.

„Samozřejmě jsou,“ odvětil Mason. „Jestli vám to dělá starosti, zavolejte si zítra do banky. Chtěl jsem říci, že si nepřeji, aby byl některý jeho šek inkasován prostřednictvím téhle herny. Víte, my jsme sem nepřišli hrát.“

Grieb se zvolna posadil do křesla, okamžik na oba návštěvníky zíral a pak pokynul pravicí s blyštícími se kameny: „Posaďte se, pánové. Chci si s vámi pohovořit.“

Drake tázavě pohlédl na Masona a zřejmě nevěděl, jak se má zachovat Advokát pokynul souhlasně hlavou a usadil se po Griebově levici, kdežto Drake ostentativně přešel k židli stojící blíže dveří dál od Grieba. Šéf herny stále seděl ve střehu s konečky prstů na okraji psací podložky. „Je ten šek v pořádku?“ zeptal se.

Mason se zasmál: „Já se zaručím za šeky tohoto pána, ať by zněly na jakoukoli částku.“

„S tímhle podpisem a u této banky?“ naléhal dále Grieb.

Mason přikývl na souhlas a jakoby mimochodem dodal: „Nebo s jakýmkoli jiným podpisem.“

Grieb pátravě upíral oči na Paula Drakea a ten, ač zřejmě nesvůj, jeho pohled vydržel. Pak Grieb přesunul zrak na Perryho Masona a zkoumal jeho tvář, která byla nehybná jako ze žuly. „Vy se tedy jmenujete Mason a jste advokát?“

Mason přikývl. „Povězte mi o sobě něco víc!“

„A proč?“

„Protože to chci vědět,“ odpověděl nesmlouvavě Grieb.

„Domnívám se,“ řekl na to advokát, „že je naše drobná transakce úplně vyřízená, nemám pravdu, pane Griebe?“

Grieb potřásl hlavou na znamení nesouhlasu. Náhle se mu na čele objevily vrásky a řekl: „Moment - jste snad Perry Mason?“

Advokát pokývl, načež se Grieb napůl obrátil v otočném křesle, opřel se pravým předloktím o psací podložku a dal se slyšet: „To je jiná! Pojďme si pohovořit obchodně!“

Mason zvedl obočí a řekl: „Obchodně? O čem?“

Grieb přitakal a náhle se obrátil na Drakea s otázkou: „Jestli jste sem nepřišel hrát, pane Oxmane, co je cílem vaší návštěvy?“

Drake se prudce nadechl, jako by chtěl odpovědět, rychle však pohlédl na Masona a mlčel.

„Nechte mluvit mě,“ řekl advokát, obrátil se na Grieba a pokračoval: „Nechci, aby tady došlo k nějakému nedorozumění, pane Griebe. Tohoto pána neznáte. Nabídl vám šek podepsaný jménem Frank Oxman. Ten šek je stoprocentně v pořádku, ale neznamená to, že tento pán je skutečně Frank Oxman. Znamená to pouze, že má bankovní konto znějící na toto jméno. A kdybyste někomu někdy řekl, že Frank Oxman vyhrál nebo naopak prohrál na vaší lodi byť jediný cent, mohl byste se dostat do velice nepříjemné situace. Můj klient sem nepřiplul proto, aby zde hrál, nýbrž aby si to tady prohlédl.“

„Proč si to chtěl tady prohlížet?“ otázal se Grieb.

„Přál si jen získat celkovou představu, zjistit, jak to zde chodí a tak podobně.“

„Vy tedy teď říkáte, že to není Frank Oxman, co?“ pokračoval v dotazech Grieb.

Mason se přívětivě pousmál: „Ne, to jsem neřekl.“

„Pak to tedy je Frank Oxman?“

„Ani to netvrdím,“ odpověděl s úsměvem advokát.

„Vy dva jste sem přišli shánět nějaké důkazy,“ zvolna hovořil Grieb. Mason nechal jeho slova bez odpovědi.

„Domnívali jste se, že si budete moci prohlédnout hernu, snad se spřátelit s některým krupiérem, potloukat se zde až do skončení provozu, dát se s někým do řeči a zjistit něco, co chcete vědět,“ obviňoval návštěvníky Grieb.

Mason vytáhl z kapsy pouzdro s cigaretami, jednu si vybral a zapálil si. „Konečně - záleží na tom, proč jsme sem přišli?“ řekl.

„Zatraceně moc na tom záleží!“

Mason vydechl oblak cigaretového kouře a zasunul zapalovač zpět do kapsy. „A proč vám na tom tolik záleží?“ zeptal se.

„Potřebuji si promluvit s vaším klientem o nějaké záležitosti,“ řekl Grieb.

„S mým klientem už nemáte o čem mluvit,“ odmítl Griebovu výzvu advokát a pokračoval: „Od této chvíle je můj klient hluchý, němý a slepý.“

„Budiž - v tom případě si musím pohovořit o něčem s vámi,“ naléhal neodbytně Grieb.

„Zrovna teď nemám náladu o něčem jednat,“ namítl Mason, zkřížil dlouhé nohy a vyfoukl obláček kouře ke stropu. „Máte tady hezké kanceláře, jen co je pravda, Griebe,“ pokračoval jakoby se nechumelilo.

Grieb nedbale přikývl. „Chtěl bych, abyste se seznámil s mým společníkem,“ řekl, posunul se mírně stranou a naklonil se, jako by

pravou nohou na něco mačkal. Hned poté se ozval elektrický bzučák, načež Grieb odsunul své otáčecí křeslo nazad se slovy: „Omluvte mě na okamžik.“

Advokát s Drakem si vyměnili významné pohledy, když Grieb vykročil k těžkým dveřím z mahagonového dřeva, podíval se ven kukátkem, načež otočil rukojetí, která ovládala závory, a otevřel. Za dveřmi stál strážce. „Sežeňte Charlieho Duncana, Arthure! Povězte mu, ať sem hned přijde!“

Strážce zvědavě pohlížel na šéfovy návštěvníky a řekl: „Charlie odjel na břeh telefonovat. Hned se vrátí. Vyřídím mu to, jakmile bude nazpět.“

Grieb zavřel dveře, zasunul závoru a kolébal se ke stolu. „Nedáte si něco k pití, hoši?“ zeptal se.

Mason zavrtěl odmítavě hlavou. „Existuje nějaký důvod, proč nemůžeme odplout na břeh?“

„Byl bych raději, kdybyste tady chvíli počkali.“

„Nač máme čekat?“

„Přišli jste sem shánět nějaké důkazy,“ řekl zvolna Grieb.

Masonovi zmizel z tváře úsměv, když prohlásil: „Nehodlám se s vámi bavit o tom, proč jsme sem přišli. Jste provozovatelem veřejného podniku, který je přístupný každému, komu se zachce sem přijít.“

„Počkejte okamžik, pane Masone,“ uklidňoval advokáta Grieb, „nehádejme se.“

„Já se nehádám, jen s vámi mluvím.“

„Dobrá,“ řekl Grieb s úsměvem, „tak tedy mi něco říkáte a je to... Jak by se vám zamlouvalo prohlédnout si loď?“

Mason odmítavě zavrtěl hlavou.

„Tak se podívejte,“ reagoval vztekle Grieb. „Můj čas je stejně drahý jako váš. Potřebuji vám něco říci, ale chci počkat, až tady bude můj společník Charlie Duncan.“

Mason pohlédl na Paula Drakea, ten naznačil pokynem hlavy nesouhlas, načež advokát prohlásil: „My ale tady nehodláme čekat.“

„Co kdybych vám mohl poskytnout důkaz, který jste zde hledali?“ řekl Grieb tišším hlasem.

„Vždyť nevíte, po jakém důkazu jsme tady pátrali,“ namítl Mason.

Grieb se zasmál: „Nemějte mě za úplného pitomce, Masone. Vaším klientem je Frank Oxman. Jeho manželka je Sylvie Oxmanová, a on chce získat nějaký důkaz, kterého by mohl použít při rozvodovém řízení.“

Mason se vyhnul Drakeovu tázavému pohledu a po okamžiku přemýšlení odpověděl: „Já nic neříkám. Hovoříte vy - a já poslouchám...“

„Už jsem pověděl všechno, co mám v úmyslu,“ řekl Grieb a světlýma očima pozorně sledoval Masonovu tvář.

„Jak dlouho bude podle vašeho názoru trvat, než sem dorazí váš společník?“

„Nanejvýš patnáct minut.“

„Čtvrt hodiny není až tak dlouhá doba,“ uznal Perry Mason a uvelebil se v křesle. „Máte to tady pěkné.“

„Mně se to líbí,“ přitakal Grieb. „Sám jsem si navrhl všechny úpravy a také vybral zařízení.“

„Tamhleto je trezorová místnost?“ zeptal se Mason při pohledu na ocelové dveře.

„Ano, proměnili jsme sousední komnatu v trezorovou. Chcete se na ni podívat?“ řekl Grieb. Po těch slovech odkráčel k trezorovým dveřím a otevřel je. Za nimi byla prostorná, jasně osvětlená místnost, při jejíž zadní stěně stála nedobytná pokladna.

„Do téhle pokladny ukládáte tržby?“ zeptal se Mason a šel za Griebem do místnosti, ve které bylo citelně chladno.

„Ano,“ přisvědčil Grieb s pohledem upřeným na advokáta. „Ukládáme tam jak hotové peníze, tak dokumenty o pohledávkách"

„Máte na mysli dluhopisy?“ otázal se advokát.

„Ano, mám na mysli dlužní úpisy,“ přisvědčil Grieb a nespouštěl ani na okamžik zrak z Masonovy tváře.

„Začíná mě to zajímat,“ řekl advokát.

„Myslel jsem si, že vás to bude zajímat,“ reagoval Grieb. „Sem nahoru, do těchhle plyšem vyložených schránek, ukládáme rulety, takže s nimi nikdo nemůže manipulovat. Jak víte, jsme za dvanáctimílovým pásmem teritoriálních vod, a to znamená, že nás tady nechrání policie. Jsme na širém moři.“

„To tady určitě musíte mít značně vysoké částky, že?“

„Ano, to máme.“

„Jakou máte možnost zabránit skupině banditů, aby přepadla vaši loď, zmocnila sejí a všechno vám sebrala?“

„To by bylo pirátství,“ poznamenal Grieb.

„No a co?“ zeptal se Mason s úsměvem.

„Proti tomu všemu jsme zabezpečeni, pane Masone,“ odvětil Grieb.

„Jak to?“

„Podívejte se,“ začal vysvětlovat Grieb, „především nikdo nemůže přijít do těchto kanceláří, aniž by prošel touhle chodbou, která zahýbá kolmo vpravo. Jakmile tudy někdo prochází, musí jít úsekem, kde jsou pod podlahou elektrické kontakty. Svou vahou je zapojí a tady v kanceláři se ozve zvukový signál. Dveře této kanceláře jsou neustále zamčené. Po obou stranách mají dřevěné obložení, pod nímž je ocelová deska. Prorazit ji by trvalo velice dlouho. Signální zařízení jsou instalována prakticky všude v celé kanceláři. Mohu vyhlásit poplach z kteréhokoli místa téhle místnosti, aniž bych pohnul rukou.

Kromě toho se neustále zdržuje poblíž ozbrojený strážce, který ovládá všechny chvaty stejně dokonale, jako svou automatickou pětačtyřicítku.“

Mason přikývl. „Viděl jsem ho při příchodu sem. Všiml jsem si, že má odznak s nápisem **‚Special officer'.** Co to znamená? Jste přece za hranicí dvanáctimílového pásma, a proto nemůže být zástupcem šerifa.“

„Ten odznak,“ řekl se smíchem Grieb, „má vyvolávat jen psychologický účinek. Totéž platí o jeho modrém stejnokroji. Zdrojem jeho autority je pistole. Nezapomínejte, že jsme na širém moři a já jsem zde velitelem.“

„A co kdyby v mlhavé noci pronikl na loď nějaký lupičský gang?“ ptal se advokát. „Nikam by se nedostali.“

„Váš strážce by jim nedokázal dlouho klást odpor.“ „To si myslíte.“

„Říkáte, že tady přechováváte značně velké částky peněz. Podívejte se - banky také mají stráže, a přece jsou přepadány.“

„My se ale zaskočit nedáme,“ vysvětloval Grieb. „Není všeobecně známo - a říkám vám to pro případ, že vás to zajímá - že za touto hernou je balkon. Vnější stěna je z neprůstřelné oceli a je v ní půldruhého palce široká střílna, za níž jsou neustále v pohotovosti dva strážci vyzbrojení kulomety a granáty se slzným plynem.“

„To je něco jiného,“ připustil Mason.

„S námi si tedy nedělejte starosti,“ pokračoval ve výkladu Grieb. „Máme tady...“ V půli věty se zarazil, když se ozval elektrický bzučák. „Někdo sem jde,“ řekl. „Asi to je Charlie. Vraťme se do kanceláře.“ S těmi slovy vykročil pancéřovými dveřmi a zasunul krycí panel. V tom okamžiku odrážel od lodi rychlý motorový člun vracející se k břehu a řev jeho výfuku, pronikající do místnosti otevřenými lodními okénky za Griebovým stolem, úplně přehlušil všechny ostatní zvuky včetně rychlé

výměny slov mezi Griebem a mužem, který stál za dveřmi na chodbě.

Pak Grieb pohnul pákou, která uvolňovala ocelové závory, otočil knoflíkem střelkového zámku a otevřel dveře právě když burácení motoru odplouvajícího člunu přešlo v monotónní, rychle slábnoucí vrčení.

Na prahu kanceláře stál asi pětačtyřicetiletý plešatý muž. Nad očima měl vrásky působící dojmem, že se stále usmívá, a od nosu ke koutkům úst se mu táhly hluboké rýhy. Byl oblečen v šedý kostkovaný oblek a mezi rty staženými do přívětivého úsměvu mu svítily tři zlaté zuby.

„Seznamte se s mým společníkem Charliem Duncanem, pánové," řekl Grieb. „Tohle je, Duncane, advokát Perry Mason. A tento druhý muž..."

„Jestli vám to nevadí, zůstane tento druhý pán bezejmenný," zasáhl Mason a podával příchozímu ruku.

Duncan, který právě natáhl pravici, aby se s advokátem pozdravil, náhle strnul. Sevřel rty a zlaté zuby zmizely. Vrhl rychlý pohled na Grieba a zhurta se otázal: „Co to má znamenat, Same?"

„Jen zachovej klid, to je v pořádku," chvatně odpověděl Grieb.

Po jeho slovech si Duncan potřásl rukou s Masonem. „Těší mě, že vás poznávám, pane Masone," řekl a zrakem chladně zkoumal tvář Paula Drakea.

„Tak pojďme se posadit, Charlie," vyzval Grieb. „Čeká nás tady nějaké obchodní jednání a já jsem chtěl, abys byl při tom."

„Jenže my o ničem nejednáme," podotkl Mason.

„Tak ne," odpověděl mu s nervózním spěchem Grieb. „Nikdo na vás nechce, abyste hovořili. Můžete jen poslouchat."

„Dobrá," souhlasil advokát. „Budeme poslouchat."

Když se všichni čtyři posadili, řekl Grieb Duncanovi a ukázal pokynutím hlavy na Drakea: „Poslyš, Charlie, tenhle chlapík tady

začal hrát. Nejdřív se držel při zdi. Pak se do toho pustil naplno, dost vyhrával, ale po chvíli mu přestalo štěstí přát. Když už byl s hotovostí na dně, chtěl, abychom mu proplatili šek. Jimmy mi přinesl ten šek ke kontrole a já jsem zjistil, že je podepsán jménem ‚Frank Oxman'."

„To nic neznamená," přerušil Grieba Mason. „Na ten šek, chlapci, raději zapomeňte!"

„Já teď vykládám svému společníkovi, co se událo," odrazil advokátovu námitku Grieb. „Řekl jste, že nechcete hovořit, a proto teď nemáte co mluvit!"

„Dobrá," souhlasil Mason, „nechci hovořit."

Duncanova tvář byla úplně bez výrazu. „Pokračuj, Same. Dopověz mi to."

„Řekl jsem Jimovi, aby ho přivedl. Když přišel, byl s ním Mason. Ten chvilku něco povídal, načež natáhl ruku, šek sebral a dal ho svému příteli, aby ho roztrhal."

Duncan přimhouřil oči a procedil mezi zuby: „Tak takhle to bylo? Mně se to nezdá. Myslím, že s tím nemůžeme souhlasit, Same."

„Jen se ještě nerozčiluj, Charlie. Já ti to jen povídám. Pochopitelně mě to nejdřív trochu naštvalo. Pak jsem však pochopil, oč jde. Mason nechtěl, abych věděl, že je Oxman na lodi. Nepřál si, aby se kdokoli dověděl, že tady Oxman hrál. Nechtěl, abychom měli v rukou Oxmanův šek. Je ti to jasné?"

„Domnívám se, že už jsem řekl," podotkl Mason, „že můj klient si to rozmyslel a už nechce žádné peníze. Také jsem vás upozornil, že jestli někde řeknete, že tady Frank Oxman hrál, mohli byste se ocitnout v nepříjemné situaci. Výslovně jsem prohlásil, Griebe, že můj klient sem nepřišel hrát."

„Samozřejmě, ovšem," odpověděl Grieb konejšivě, „samozřejmě to víme. Dokonale chápeme vaše stanovisko, Masone."

Duncan se znovu usadil pohodlně do křesla. Opět se ukázaly zlaté zuby a rty se mu uvolnily do navyklého úsměvu. „Jednal jsi o nějakém obchodu, Same?“ zeptal se.

„Dosud ne,“ odpověděl Grieb. „Čekal jsem na tvůj návrat na loď.“

Duncan vylovil z kapsy doutník, odřízl špičku perořízkem, rozškrtl zápalku o podrážku střevíce a řekl: „V pořádku, Same. Tak už jsem tady.“

„Chceš vést jednání ty, Charlie?“

„Ne, Same, jen mluv.“

Grieb se otočil tváří k Masonovi a začal: „Sylvie Oxmanová u nás dříve dost často hrála. Sehnali jsme si o ní nějaké informace a zjistili jsme, že její manžel se jmenuje Frank Oxman. Od ptáčka jarabáčka jsme se dověděli, že se Frank Oxman hodlá rozvést a chtěl by získat nějaký důkaz toho, že jeho manželka rozmařile utrácí čas a peníze v hernách, a proto jí nemůže být svěřeno jejich dítě ani spravování svěřenských peněz. Chtěl byste o tom něco vědět?“

„Ne, o tom nechci nic vědět,“ odvětil opatrně Mason.

„Hm, ale bude chtít o tom něco vědět váš klient.“

„Mého klienta laskavě vynechte!“

„Dobrá,“ pokračoval Grieb. „My jsme vždycky ochotni spolupracovat. Vy jste sem přišli shánět nějaké důkazy. Snad bychom vám v tom mohli nějak pomoci.“

„Jakým způsobem?“ zeptal se Mason.

„Tak, že bychom vám nějaký důkaz poskytli.“

„Za jakých podmínek?“

Grieb vrhl rychlý pohled na svého společníka, načež odpověděl: „Ty podmínky teď budeme muset projednat.“

„Jenže vaše představa o pádnosti důkazu se nemusí shodovat s mojí,“ namítl advokát.

„Důkazy jsou naprosto v pořádku,“ ujišťoval Grieb. „Teď jde jen o to, co chcete vy.“

„Budeme chtít ty důkazy vidět,“ řekl na to Mason.

Grieb významně pohlédl na Duncana a pokynul hlavou směrem k trezorové místnosti. Duncan se zvedl z křesla, s neměnné usměvavou tváří tam odkráčel a vešel dovnitř. Tři muži seděli v kanceláři beze slova. Po několika vteřinách se ozval zvláštní syčivý zvuk vyvolaný vzduchem, který unikal při zavírání nedobytné pokladny. Pak Duncan vystoupil z trezorové místnosti. V ruce držel tři obdélníkové listy papíru a položil je na skleněnou desku velkého psacího stolu.

Brilianty zasazené v Griebových prstenech se opět zatřpytily, když sáhl po dokumentech a řekl: „Jsou to tři dlužní úpisy podepsané Sylvií Oxmanovou na celkovou částku sedm tisíc pět set dolarů.“

Mason se zamračil a prohlásil: „S ničím takovým jsme nepočítali.“

„Tak teď s tím počítejte!“ odsekl Grieb hlasem, z něhož zřetelně zaznívala hrabivost.

„Mám za to, že vy, mládenci, něco chcete,“ řekl klidně Mason a sešpulil rty.

Grieb se naklonil nedočkavě v křesle: „Nechte už toho zatraceného hraní na schovávanou! Vy jste v téhle hře vynesl první karty, ale my máme všechna esa. Přestaňte zdržovat! Budete muset povolit a být rád, že jste rád.“

„Ale, Same!“ přerušil rozohněného společníka Duncan.

„Já si chci ty dlužní úpisy důkladně prohlédnout,“ oznámil Mason.

Grieb rozložil dokumenty na stole, přitiskl je na sklo a roztaženými prsty pevně držel jejich horní okraje. „Tak se na ně podívejte!“ zasyčel vztekle.

„Takhle si ale nepředstavuji jejich důkladné prohlédnutí," namítl advokát.

„Jenže já si to tak představuji," zlobně odsekl Grieb.

„Ale Same, Nech toho! Uklidni se!" ozval se chlácholivě Duncan.

„Já jsem klidný," vztekal se Grieb. „Na tomhle stole také ležel šek, a on ho sebral, aby si ho důkladně prohlédl. A teď je ten šek roztrhaný na kousky a tenhle chlápek ho má v kapse."

„Ten šek byl něco úplně jiného," poznamenal Mason.

„No budiž, ale mně se nelíbí způsob, jak jste to udělal," protestoval Grieb.

„O to se vás nikdo neprosí!" reagoval advokát a jeho pohled ztvrdl.

„Teď chvilku počkejte, chlapci!" zasáhl do rozhovoru Duncan. „Takhle se nikam nedostaneme."

Griebova tvář zbrunátněla zlostí. Sebral dlužní úpisy a vztekle řekl: „Takhle je to od chvíle, co sem přišel. Ty si snad myslíš, že on je pánbůh a já nějaký gauner. Ať táhne k čertu!"

Duncan se naklonil nad stůl a natáhl ruku k úpisům. V tváři se stále usmíval, ale pohled jeho očí potemněl. „Tohle je obchodní jednání, Same," řekl důrazně.

„Ale beze mne!" odsekl Grieb. „Pokud jde o mne, já v tom nejedu. My těmhle chlápkům servírujeme na stříbrném tácu rozvodový proces, a oni se jen pokoušejí nás oblafnout. Vykašli se na to!"

Duncan neříkal nic, ale stál u stolu s nataženou paží. Za několik okamžiků mu Grieb podal papíry se zavrčením: „Tak si to tedy vyřiď sám, když o tom tolik víš!"

Jeden dlužní úpis podal Duncan advokátovi se slovy: „Zbývající dva jsou stejné jako tenhle."

„Budu chtít prohlédnout si všechny tři," řekl Mason, aniž sáhl po podávaném dokumentu.

„Můžete si je přezkoumat jeden po druhém," namítal Duncan.

„To je seriózní návrh," ozval se Drake. „Prohlédneme si je postupně - po jednom."

Po jeho slovech natáhl Mason zvolna ruku a vzal si úpis. Zatím co ho s Drakem pečlivě zkoumali, Duncan z nich nespouštěl oči, a jeho rty neztrácely obvyklý úsměv. Grieb povytáhl levou zásuvku psacího stolu a napohled nenápadně do ní vsunul ruku.

Dlužní úpis vyplněný na běžném formuláři, který se dá koupit v každém papírnictví, zněl na částku dva tisíce pět set dolarů, byl podepsán jménem „Sylvie Oxmanová" a v rubrice určené pro jméno doručitele byla toutéž ženskou rukou napsána písmena „IOU", tj. dlužní úpis. Z uvedeného data vyplývalo, že byl vystaven přede dvěma měsíci.

Mason ho vrátil Duncanovi a ten mu podal další se slovy: „Tenhle je o měsíc starší." Když si Mason dokument prohlédl a vrátil ho, předložil mu Duncan třetí a na vysvětlenou dodal: „Tento je v pořadí první."

Když Mason odevzdal poslední dokument zpět Duncanovi, vytáhl Grieb ruku ze zásuvky psacího stolu, kterou hned zavřel.

„Tak co teď?" zeptal se přívětivě advokát.

„Vy jste advokát, a proto vám nemusím říkat, oč jde," řekl Duncan.

„My dobře víme, jakou mají tyhle papíry cenu," ozval se příkře Grieb.

„S těmito dlužními úpisy budete mít v rukou, pane Masone, všechny trumfy," vykládal Duncan úlisně. „Žádný soud nepřivolí k tomu, aby s penězi dítěte disponovala žena posedlá hráčskou vášní. Co kdybyste nám učinil nabídku?"

„Do haj zlu s nabídkou!" přerušil společníka Grieb. „Cenu těch dokumentů určíme my, Charlie! Pro Oxmana znamenají mnoho. Právě to tady hledal, a bez nich nemůže podat žalobu o rozvod. Tihle dva tady šmejdili a pokoušeli se vytáhnout něco z

našich lidí. Ty přece víš stejně dobře jako já, že v tom neměli naději na úspěch. My máme v rukou karty a my budeme vynášet trumfy!“

Po Griebových slovech vstal Mason z křesla.

„Počkejte ještě chvíli,“ zarazil advokáta Duncan. „Neukvapujte se, můj společník je prchlivý - a to je všechno.“

„Není prchlivý, ale zlý.“

„Dobře, ale tady jde přece o obchod,“ připomněl důrazně Duncan.

Mason přikývl. „To máte pravdu, ale vy to nechápete. Zrovna teď je Sylvie úplně bez peněz. Není schopná zaplatit ani nominální hodnotu těchto dlužních úpisů. Vy se domníváte, že pro mne mají velkou cenu a myslíte si, že mě můžete vydírat. V tom se však mýlíte. Nejsme na trhu - není tady žádná konkurence. Nikdo druhý vám za ně nic nedá.“

„Odnes ty úpisy zpátky do trezoru, Duncane,“ ozval se Grieb. „Nerad jednám se sraby!“

„Já zase,“ řekl mu na to Mason, „nerad jednám s lumpy!“

Grieb vyskočil z kolečkového křesla tak prudce, že ho odrazil až na stěnu. Na bledém obličeji mu naskočily namodralé skvrny.

Charlie Duncan se odsunul se židlí až ke zdi, zastrčil si palce do průramků vesty a káravě pronesl: „Ale, ale, chlapci, nechte toho!“

Mason přikročil ke stolu a s pohledem pevně upřeným na Grieba řekl: „Teď vám povím něco já o tom, jak jste na tom. Jste za hranicí dvanáctimílového pásma, tedy mimo území státu. Mohu vám dát doručit soudní předvolání s výzvou předložit určité důkazy *(subpoena duces tecum)*, dát sestavit vyšetřující komisi, připlout s ní sem a vyzvat vás, abyste buď odpřisáhli, že jste ty úpisy nedostali, anebo abyste je předložili. V tom případě nebudu muset zaplatit ani jediný cent.“

Charlie Duncan se mírně usmál: „Víte, Sam někdy mívá strašně mizernou paměť, Masone.“

„Po tom mi nic není,“ odsekl advokát. „Zeptám se vás na ty dlužní úpisy. Když budete lhát, podám na vás žalobu federálnímu soudu. Jste sice za hranicí, ale pokud je vaše loď registrovaná a pluje pod americkou vlajkou, jste na území USA.

Nemáte tedy jinou možnost, jak získat byť jediný cent nad nominální hodnotu těchto úpisů, než prodat je mně. Nabízím vám příplatek ve výši jednoho tisíce dolarů. Taková částka není k zahození. Můžete to přijmout, anebo odmítnout. Dávám vám půl minuty, abyste řekli ano či ne. Pak odejdu.“

Grieb zlostí těžce dýchal. „Co se mne týče, tak táhněte! Odpověď zní ‚Ne'!“

Duncan si Grieba vůbec nevšímal, ale nespouštěl pátravý zrak z Masona. Pohled jeho očí byl tvrdý a zlý, ale jeho tvář dosud neztratila typický úsměv, při němž mu mezi rty probleskovaly zlaté zuby. „Už jsem ti, Same, o tom všechno pověděl, tak se nevztekej! Vy, pane Masone, víte stejně dobře jako my, že ty dlužní úpisy mají mnohem větší cenu než tisíc dolarů nad nominální hodnotu.“

„Pro mne nikoli,“ namítl chladně advokát.

„Vyraz toho sraba z lodi, Charlie!“ zavrčel nenávistně Grieb.

„Přestaň se vztekat, Same,“ řekl Duncan s pohledem stále upřeným na Masona. „Uklidni se a drž zobák! Tohle jednání vedu já.“

„Domnívám se, že do toho mám co mluvit,“ odporoval Grieb. „Nevím, co si vlastně o sobě myslíš. Jen to všechno kazíš! Ty úpisy stojí za deset tisíc dolarů nad nominální hodnotu, a já je nevydám, dokud nedostanu svůj podíl.“

Duncan stále zůstával opřený v křesle a řekl: „Vidíte, jak se na to dívá můj společník. Co kdybychom šli na kompromis - na pět papírů?“

„Mně je úplně fuk, jak se na to dívá váš společník,“ rázně odmítl Duncanův návrh Mason. „Nabídl jsem vám tisíc dolarů, a výš nepůjdu. Jestli si vy, vydřiduši, ty dlužní úpisy necháte, spláčete nad výdělkem. Až to praskne, nebude Sylvie s to zaplatit ani jejich nominální hodnotu.“

„To jsou kecy!“ ozval se opovržlivě Grieb.

„Tak už se nerozčiluj, Same,“ řekl společníkovi Duncan.

„Teď mě poslouchej, Charlie,“ začal křičet Grieb, zvedl se z křesla a přistoupil k Duncanovi. „Vyřízení tohohle kšeftu je moje záležitost. Ty ses na něm nepodílel ničím kromě kupy řečí. Já vím, jakou mají ty úpisy cenu, a ty se nepokoušej mě obejít!“

Duncan upřel zrak na partnera a úsměv mu zmizel z tváře. „Sedni si, zatracený blázne, a drž zobák! Když ty úpisy nekoupí Frank Oxman, tak kdo?“

„Koupí je Sylvie,“ odpověděl Grieb.

„A kdy?“

„Velmi brzy.“

„Za jakou cenu?“

„Když bude vědět, že máme možnost je prodat, tak...“

Pod varovně chladným pohledem svého společníka Grieb zmlkl uprostřed věty, načež Duncan řekl Masonovi: „Co kdybyste vy dva teď odešli na chvíli do vedlejší místnosti? Rád bych si pohovořil s Griebem mezi čtyřma očima. Chci být rozumný, ale souhlasím s ním, že tisíc dolarů je příliš málo za...“

„V tom případě,“ skočil mu do řeči Mason, „nemá cenu, abychom tady čekali. Nabídl jsem vám tisíc dolarů, a tím to končí. Buď to přijměte, anebo odmítněte. Nezapomeňte však, vy dva, že vás mohu dát předvolat na lavici svědků a dozvědět se všechno co potřebuji, aniž bych za to dal jediný cent. Rozhodně...“

„Uklidněte se,“ přerušil advokáta chlácholivě Duncan. „Takhle se nikam nedostaneme, Masone. Je to pouze nabídka. Tak jen odejděte do sousední místnosti a počkejte pár minut.“ Po těch

slovech přikročil k masivním dveřím, pohnul pákou, která uvolňovala závory, otočil knoflíkem zámku a otevřel. „Posaďte se jako doma. Tadyhle jsou nějaké časopisy. Budeme hotovi nejdéle za pět minut.“

„Když to bude trvat déle než pět minut, už nás tady nenajdete,“ upozornil Mason.

„Jen táhněte, vy zatracení srabi, a dejte si bacha!“ zahulákal za nimi Grieb.

Se stálým úsměvem na rtech zavřel Duncan za Masonem a Drakem dveře, načež se ozvalo zaklapnutí zámku a za okamžik poté zasunutí závory. Drake se obrátil na Masona se slovy: „Proč bychom to nezvýšili na patnáct set, Perry? Na to by přistoupili a Griebovi by to umožnilo neztratit tvář.“

„Ať Grieb táhne k ďasu i se svou tváří. Ten jeho zatracený vyděračský ksicht se mi hnusí.“

„To ale dopadne špatně, Perry,“ varoval přítele s pokrčením ramen Drake.

Mason se pousmál a řekl: „Ne, nemáš pravdu, Paule. Duncan není žádný pitomec. To, co jsem mu pověděl o předvolání za svědky, na něj náramně účinkovalo. Je jen otázkou času, než ho přiměju, aby přivedl Grieba k rozumu. Zřejmě mají mezi sebou rozpory.“

„To všechno nám ale jen ještě ztíží situaci,“ poznamenal Drake.

„Ale kdepak,“ nesouhlasil Mason. „Naopak nám to celou věc usnadní.“ „Jak to? Proč?“

„Protože tohle jejich partnerství příliš dlouho nepotrvá. Perou se mezi sebou. Duncanovi to bystře myslí, kdežto Grieb ztrácí nervy. Jen si to představ, Paule! Jestli je jejich společenství před rozpadem, bude pro ně mnohem výhodnější dostat osm tisíc pět set dolarů v hotovosti, než mít sedm a půl tisíce v dlužních úpisech, o které by se museli rozdělit a pokoušet se je vyinkasovat.“

„Máš pravdu, Perry. Tohle mě nenapadlo," přitakal Drake.

Po těch slovech se na několik okamžiků odmlčeli. Na chodbě vedoucí ke kancelářím se ozvaly rychlé nervózní kroky. Oba přátelé slyšeli, jak kroky zahnuly z chodby doprava a přibližovaly se k vchodu do předpokoje.

V té chvíli bylo slyšet odsunutí závory zevnitř kanceláře, pak klapnutí zámku, načež se dveře prudce otevřely a v nich stanul Duncan s dlužními úpisy v ruce. „Tak dobrá," řekl. „Teď zaplaťte, ale musí to být v hotovosti."

„A co váš společník?" zeptal se Mason.

„Zaplaťte v hotovosti," opakoval Duncan. „Tady jsou ty úpisy - to je přece všechno, co chcete..."

Než Duncan dokončil větu, otevřely se dveře z chodby a v nich se objevila asi pětadvacetiletá elegantní žena. Na sobě měla tmavý, dokonale padnoucí kostým a upřela na přítomné chladný pohled černých očí. Pak se obrátila na Duncana se slovy: „Potřebuji mluvit se Samem."

Duncan složil dlužní úpisy, které držel v pravé ruce, a zastrčil je do kapsy saka. Na tváři se mu objevil navyklý úsměv, když řekl: „Ovšem, samozřejmě, Sam je zrovna u sebe v kanceláři." Přitom zůstal stát a bránil tak mladé ženě ve vstupu.

Návštěvnice vrhla další zkoumavý pohled na Masona a Drakea, načež popošla až na vzdálenost asi půl metru od Duncana, který levou rukou stiskl knoflík a pootevřel jí dveře. „Tak už smím dál?" zeptala se s úsměvem.

Duncan upřel pátravě zrak na Masona a Drakea. Dáma sledovala jeho pohled a potřetí se pozorně zahleděla na oba muže.

Duncanův úsměv přešel v úšklebek. „Ovšem," řekl návštěvnici, „jen jděte dovnitř." Pak otevřel dveře, stoupl si k jedné jejich straně a zvýšeným hlasem upozornil: „O žádném obchodu nejednejte, dokud tam nepřijdu!" Mladá žena prošla rychle dovnitř, načež Duncan za ní zavřel.

„Tak, mládenci,“ řekl, „máte smůlu, že vám nevyšlo, co jste měli za lubem. Zítra zajdu za advokátem, Masone, a podíváme se, jestli vám nemůžeme něco přišít. Možná máme na vás něco, s čím můžeme proti vám vyrukovat před okresním prokurátorem. Mezitím však nezapomeňte na tuhle loď, chlapci. Je to krásné místo pro hazardní hry. Poskytneme vám možnost dát výhodně do oběhu své peníze.“

„Ne, Duncane,“ odpověděl mu Mason. „My na tuhle loď nezapomeneme.“

„A my,“ ujistil advokáta Duncan, „my zase nezapomeneme na vás.“ Po těch slovech doprovázel oba návštěvníky až do okamžiku, kdy uniformovaný strážce otevřel venkovní dveře. Na rozloučenou řekl: „Tak dobrou noc, mládenci. A přijďte nás kdykoli opět navštívit.“ Pak se obrátil a kráčel nazpět. Mason vzal detektiva pod paždím a odváděl ho k přístavnímu můstku, kde odjíždějící pravidelní hosté herny nastupovali do motorového člunu.

„Byla to Sylvie Oxmanová?“ zeptal se Drake.

„Určitě to byla ona,“ odpověděl Mason, „a když tě nepoznala a ty jsi na ni koukal jako na cizí, Duncan prohlédl naši hru. Nezapomínej, že až do té chvíle tě považovali za manžela oné dámy.“

„Neocitli jsme se v nějaké bryndě,“ ptal se úzkostlivě Drake, „když jsme se pokoušeli získat dlužní úpisy té ženské a tak dále?“

„To záleží na štěstí,“ pravil Mason zasmušile. „Dnes v noci nám zřejmě štěstěna nepřeje.“

Drake si zastrčil prsty za límec, objel jimi kolem krku a řekl: „Nechrne toho a pojďme pryč odtud. Kdyby nás měli někde sbalit, rozhodně bych nechtěl jít do basy v tomhle oblečení.“

IV

Mason hleděl přes svůj psací stůl na Matyldu Bensonovou a řekl: „Poslal jsem pro vás, protože vám potřebuji položit celou řadu otázek.“

„Mohu se zeptat nejdříve na něco já vás?“ přerušila advokáta stará dáma.

Mason pokývl hlavou na souhlas.

„Viděl jste Grieba?“

„Ano.“

„Dosáhl jste něčeho?“

„Zatím ne - štístko mi nepřálo,“ odpověděl Mason.

Bedlivě ho sledovala chytráckým pohledem. „Mám za to, že se příliš nesnažíte nějak se vymlouvat a něco vysvětlovat.“

Advokát potřásl hlavou a mlčel.

„Chcete mi o tom povědět?“

„Ne, nechci.“

„No dobrá - a jaký tedy bude váš příští krok?“ zeptala se.

„Hodlám jít na Grieba znovu - tentokrát z jiné strany. Než se do toho pustím, chci o tom všem víc vědět.“

Stará dáma otevřela kabelku, vzala z ní pouzdro na doutníky a jeden si pečlivě vybrala. Když odřezávala špičku, rozžehl Mason zápalku a přes stůl jí připálil. Dívala se na něj mžikajícíma očima přes první kotouče bílého dýmu a řekla: „Tak tedy pokračujte. Ptejte se.“

„Co víte o Griebovi?“

„Nic moc - jen to, co mi o něm říká vnučka. Je tvrdý a brutální. Upozorňovala jsem vás, že to s ním nebude lehké.“

„Víte něco o Duncanovi?“

„Sylvie o něm říká, že je bezvýznamný - takový přitakávač a nohsled.“

„Myslím si, že vaše vnučka je pošetilá, hloupá,“ pokračoval Mason.

„O tom nepochybuji. Je příliš mladá, než aby se dokázala vyznat v mužích tohohle druhu. Dovede správně ohodnotit všelijaké nápadníky, odbýt je, když začnou být dotěrní a když pozná oč jim jde, ale s hazardními hráči to neumí.“

„Manžel se chce dát s ní rozvést?“

„Ano.“

„Proč?“

„Pročpak se chtějí muži zpravidla rozvádět?“

Mason potřásl nad její odpovědí netrpělivě hlavou. „Budete muset hrát se mnou poctivě, paní Bensonová. Co za tím vším vězí?“

Několik okamžiků mlčky kouřila a pak začala: „Až bude vnučce šestadvacet - to je příští rok - dostane polovinu svěřenského jmění. Druhá polovina připadne její šestileté dcerce Virginii, pokud soud nerozhodne, že Sylvie není vhodnou osobou k tomu, aby jí bylo možné svěřit Virginii do péče. V takovém případě dostane celé jmění Virginie.“

„A za takhle zapeklité situace,“ ozval se Mason nevěřícně, „dala Sylvie dlužní úpisy provozovatelům hráčského doupěte?“

Matylda Bensonová přitakala. „Sylvie si odjakživa dělala, co se jí zachtělo. Proto také nedostala onen majetek hned, ale byl dán do svěřenské správy.“

„Proto tedy její manžel shání důkazy, na jejichž podkladě by se mohl s ní rozvést a dosáhnout, aby přišla o svůj podíl na poručenském jmění?“

„Ano, přesně tak.“

„Proč? Co tím sleduje?“

„Protože jeho dcera tak dostane dvakrát víc peněz, a on bude moci těmi penězi disponovat. Jestli se někdy doví o těch dlužních úpisech, nějakým způsobem je získá a použije jich jako důkazu

toho, že Sylvii nelze svěřit peníze. Má ještě jiný důvod, ale právě teď chce prokázat, že jí nelze svěřit správu peněz. Budete muset konat rychle. Já chci dostat ty dlužní úpisy dříve než Sam Grieb zjistí, jak jsou důležité.“

„Domnívám se, že Grieb už to ví,“ řekl zvolna Mason.

„Tak to jsme vyřízeni ještě než jsme začali.“

„Ne, tak to není. Nejsme vyřízeni, ale začínám chápat, proč jste se obrátila na advokáta. Jak velké je to svěřenské jmění?“

„Dohromady půl milionu dolarů. Jestli Frank Oxman někdy získá do péče Virginii a dostane-li do rukou ty peníze, bude to pro to dítě znamenat rozsudek smrti.“

„Tak zlé to určitě nebude,“ namítl Mason.

„Ten člověk je jako chřestýš.“

„Byl by přece pod dohledem a kontrolou soudu,“ zdůraznil svou předchozí poznámku advokát.

Stará dáma se hořce usmála. „To neznáte Franka Oxmana. Sylvie na něj nestačí. Dokud budu na živu, budu proti němu bojovat - ale už mi je skoro sedmdesát. Věčně tady nezůstanu.“

„Podívejte se,“ odpověděl jí Mason, „soud přece nemůže zbavit Sylvii práva pečovat o dítě jen na základě toho, že hazardně hrála?“

„Jsou tady ještě jiné věci,“ řekla Matylda Bensonová chmurně.

„A jak je na tom Frank Oxman? Má nějaké peníze?“

„Nějaké má, aby s nimi spekuloval.“

„O jaký druh spekulování jde?“

„Hlavně na burze cenných papírů. To se považuje za počestné. Sylvie hraje na ruletě - a to je odsuzováno jako nemorální. Mně je z lidí zle, protože jsou pokrytci.“

„Budu se snažit vypátrat,“ řekl Mason, „jak Oxman hodlá sehnat peníze k získání těch dlužních úpisů.“

„O tom nepochybujte - on si je opatří.“

„Ale jak?“

„Existuje banda, která do takovýchhle věcí investuje,“ odpověděla paní Bensonová. „Frank dokáže čas od času zmanipulovat nějaký boxerský zápas, dostihy nebo něco podobného. Vždycky je schopen sehnat potřebné peníze, a pak je zase rozházet.“

„Vyplatí Sylvie ty dlužní úpisy, když dostane peníze ze svěřenského jmění?“

„Samozřejmě, vyplatí je.“

„Ať je bude mít kdokoli?“

Stará dáma přisvědčila.

„Hodně by pomohlo,“ řekl Mason zamyšleně, „kdyby je neproplatila.“ „Jak to myslíte?“

„Jestli má Frank Oxman v úmyslu ty dlužní úpisy koupit, bude je muset zaplatit hotově a nabídnout za ně nominální hodnotu plus něco navíc. Když si na to vypůjčí, bude na něm věřitel požadovat ty úpisy jako záruku. Jestli dotyčný usoudí, že se zárukou není něco v pořádku, odmítne půjčku poskytnout.“

„Ba ne, to nepůjde,“ odpověděla rozhodně Matylda Bensonová. „Sylvie nikdy neustoupí od toho, k čemu se zavázala.“

„Mám nápad,“ znovu začal Mason. „Nevím, jestli je či není dobrý, ale mohlo by se to podařit. Z toho, co jsem viděl minulé noci, právem usuzuji, že mezi Griebem a Duncanem panuje nějaké napětí a mám dojem, že by se mohlo zintenzívnit do té míry, aby je dohnalo k ekvitnímu soudu. Ten by neuznal provozování herny za řádné aktivum. Byla tam však investována spousta peněz do zařízení a příslušenství. Nadto má dotyčná dvojice onu loď určitě v nájmu. Kdyby se mi podařilo poštvat oba partnery proti sobě a dosáhnout, aby konkurzní správce jejich partnerství zrušil, nemohli by ty dlužní úpisy nikomu předat. A kdybych upozornil federální soud na to, že úpisy byly vydány ke krytí dluhu z hazardní hry, pravděpodobně by je odmítl uznat za aktivum.“

Paní Bensonová se v křesle předklonila. „Podívejte se," řekla, „nechci, aby mě drželi v šachu dva zlodějští provozovatelé hráčského doupěte. Jestli však dokážete provést něco takového, jsem ochotná hradit vám výdaje ve zcela neomezené výši."

„Tak se dostáváme k otázce," řekl Mason nenucené, „proč vlastně tolik usilujete o získání těch dlužních úpisů. Kdybyste je věnovala Sylvii darem, bylo by to totéž, jako byste jí dala peníze, aby je mohla proplatit. V tom případě byste nemusela platit nic navíc. A proto..."

V tom okamžiku otevřela Della Streetová zlehka dveře ze sousední kanceláře a potichu sdělila: „Vedle v kanceláři je Charles Duncan, šéfe, a říká, že s vámi potřebuje osobně mluvit, a že je to důležité."

Matylda Bensonová významně upřela šedé oči na advokáta. „To znamená," řekla, „že už navázali styk s Oxmanem, a že Duncan přichází s nabídkou za zády svého společníka."

Mason přikývl a na čele se mu objevily starostlivé vrásky. „Já si to nemyslím," odporoval. „Moji detektivové sledují Oxmana, Duncana i Grieba. Určitě nejde o záležitost, kterou projednávali telefonicky, a kdyby měli schůzku, rozhodně bych o ní věděl."

„Tak proč vlastně chce s vámi mluvit?"

„Nejlépe to zjistím, když si s ním pohovořím," odpověděl advokát.

Stará dáma přikývla na souhlas.

Mason se obrátil k sekretářce: „Dello, zaveďte paní Bensonovou do právnické knihovny a řekněte panu Duncanovi, ať vstoupí... Zná vás Duncan, paní Bensonová?"

„Ne, nezná, jaktěživ mě neviděl."

„No dobrá, počkejte v právnické knihovně. Domnívám se, že Duncan přichází s nějakými návrhy - a to může být zajímavé."

„Pojďte laskavě tudy,“ vybídla Matyldu Bensonovou Della Streetová, doprovodila ji do právnické knihovny, načež uvedla Charlieho Duncana do Masonovy soukromé pracovny.

Duncan měl na tváři obvyklý srdečný úsměv, který dával vyniknout lesknoucím se zubům v horní čelisti.

„Nejste roztrpčený kvůli tomu, co se událo minulé noci?“ zeptal se.

„Ne, nejsem,“ odpověděl Mason.

„Hrál jste to na nás náramně šikovně,“ pokračoval Duncan, „a nebýt nešťastné náhody, byl byste nás dostal.“

Mason mlčel.

„To víte, pokaždé se nedá vyhrát,“ řekl mentorsky Duncan.

Mason mu pokynul ke křeslu se slovy: „Posaďte se.“

Duncan vytáhl z kapsy pouzdro s doutníky a nabídl Masonovi. Ten však odmítl s poznámkou, že kouří jen cigarety.

Duncan zavětřil a ukázal na kožené doutníkové pouzdro, které tam nechala ležet Matylda Bensonová.

„Nějaký váš klient tady zřejmě zapomněl pouzdro na doutníky, že?“ poznamenal Duncan s chytráckým úsměvem.

„Byl to můj koncipient,“ zamračil se Mason, stisknutím knoflíku zavolal Dellu Streetovou a předal jí pouzdro se slovy: „Odneste to Jacksonovi a řekněte mu, že si to u mne zapomněl.“

Della Streetová přikývla na souhlas a spiklenecky mrkla. „Ano,“ řekla klidně, „Jackson se určitě bude po doutnících shánět.“ Sebrala pouzdro a odešla z kanceláře. Duncan se zazubil a prohodil: „Tak tedy vaší klientkou je babička, že?“

Mason zvedl obočí. Duncan se smál a řekl: „Jen si nemyslete, Masone, že jsme takoví pitomci, jakými jsme se vám zdáli včera večer. Samozřejmě jsme se snažili zjistit, jakou roli v tomhle případu hrajete. Nedomnívali jsme se, že zastupujete Oxmana, a vy jste se nepokoušel zatajit nám, kdo jste. Určitě jste nepřišel jako

právní zástupce Sylvie. Ale Sylvie má babičku, která kouří doutníky -a tohle tady bylo dámské doutníkové pouzdro.“

„Vyptáváte se mě, anebo mi jen něco povídáte?“ ozval se advokát.

„Něco vám povídám.“

„To je od vás hezké,“ kvitoval Mason znuděně. „A to je všechno, proč jste mě přišel navštívit?“ „Ne, není.“

„Proč tedy za mnou přicházíte?“

„Jde o ty dlužní úpisy.“ „Co s nimi má být?“

Duncan si přehodil nohu přes nohu a začal: „Teď poslouchejte, pane Masone, půjdu rovnou k věci. Líbí se mi, jak jste to na nás hrál včera večer. Po pečlivém probrání vašeho rozhovoru se Samem jsme neobjevili nic, s čím bychom mohli proti vám vyrukovat. Ani jedenkrát jste neprohlásil, že chlapík, který byl s vámi, je Frank Oxman. Přiměl jste ho, aby zkusil vyinkasovat šek. Od toho okamžiku vedl jednání Sam a nedával si, zpropadený blázen, pozor na jazyk. Mysleli jsme si, že vás budeme moci skřípnout kvůli tomu šeku, protože si Sam zapamatoval název banky. Trochu jsme kolem té záležitosti pátrali a zjistili jsme, že jste tu mezeru ucpal. Kdybychom objevili ve vaší hře nějakou slabinu, s potěšením bychom jí využili. Nepodařilo se nám však nic odhalit. Udělal jste to perfektně.“

„To jste sem přišel jen proto, abyste mi tohle pověděl?“ zeptal se Mason.

Duncan zavrtěl hlavou se slovy: „Přišel jsem za vámi, abych vám pověděl, jak byste mohl získat ty dlužní úpisy.“

„Jak?“

„Chci, abyste udělal něco pro mne. Jste šikovný - a já potřebuji šikovného advokáta.“

Mason upřeně hleděl na Duncana a řekl: „Povězte mi to na rovinu. Já mám zájem o ty úpisy - ne pro sebe, ale pro svého klienta. Teď nevím, co máte na mysli, ale nepřeji si, abyste mi

pověděl cokoli, co byste nechtěl, abych opakoval svému klientovi. Jinak řečeno, jednáme tady spolu s určitým odstupem. Jestli mi něco řeknete, nehodlám považovat náš rozhovor za důvěrný, a budu-li moci využít toho, co mi povíte, učiním tak. Advokát nemůže sloužit současně dvěma pánům.

Jestli po tomto mém upozornění hodláte se mnou hovořit o oněch úpisech, tak prosím. Já bych vám to ale neradil."

Po advokátových slovech se Duncanovi zaleskly zlaté zuby v širokém úsměvu. „Dobrá," řekl a mírně zakýval doutníkem v ruce, „nemohu říci, že jste mě nevaroval."

Mason beze slova vyčkával.

„Tak poslouchejte," znovu začal Duncan. „Odjakživa jsem hazardním hráčem. Chci to s vámi zkusit. Mám návrh, který se vám bude podle mého názoru zamlouvat."

„Znovu vám opakuji, Duncane," reagoval na jeho slova Mason, „že se v této záležitosti neangažuji pro nic za nic. Kdykoli něco dělám, činím tak proto, že mě za to nějaký klient platí. To znamená, že teď už jsem ve službách nějakého klienta, jehož zájmy jsou v rozporu s vašimi. Jestli mi nic nepovíte, nebudete mít později čeho litovat."

„To bylo řečeno džentlmensky," kvitoval Duncan.

„Ne," poopravil svého návštěvníka Mason. „Bylo to řečeno advokátsky."

„No budiž," souhlasil Duncan. „Už jste mi to řekl ne jednou, ale dokonce dvakrát. Jestli teď udělám osudnou chybu, bude to moje věc. Mám pravdu?"

„Ano, přesně tak," potvrdil Mason.

„Tak dobrá," pokračoval Duncan. „Teď mě chvilku poslouchejte. Potřebuji šikovného advokáta. Potřebuji vás. Vás si zjednali proto, abyste získal ty dlužní úpisy. Tím teď skončí váš zájem o mé záležitosti. Já se tedy postarám, abyste ty úpisy dostal. Dám vám je, ale chci, abyste na oplátku udělal něco pro mne.

Chci se zbavit Sama. Je s ním těžké pořízení - myslí si o sobě, že je bůhvíkým. Mně se to nelíbí. Platí přece, že když je partnerství uzavřeno na neurčitou dobu, může je jeden či druhý společník kdykoli zrušit, ne?“

„Jestli je to stanoveno zákonem, tak oč jde?“ zeptal se Mason.

„Chci náš společný podnik zrušit.“

„K tomu ale nepotřebujete šikovného advokáta,“ důrazně upozornil Mason.

„Potřebuji šikovného advokáta, aby to proběhlo podle mého přání.“

„Copak vám ten váš podnik dost nevynáší?“

„Právě naopak, je nesmírně výnosný.“

„Okamžikem, kdy zrušíte partnerství,“ připomněl Mason, „rozbijete ten podnik napadrť.“

„Nemáte pravdu, nerozbijeme ho,“ odporoval Duncan. „Poslouchejte mě, víte, já jsem náramně chytrý. Grieb měl nějaké prachy a moc si o sobě myslel. Chtěli jsme začít provozovat hernu na lodi, ale plavidla, která by se dala přeměnit na plovoucí hernu, bylo těžké sehnat. Náhodou jsem znal muže, který takovou loď měl. Dotyčný neznal Grieba, ale mě ano. Loď nám pronajal, ale ve smlouvě o pronájmu je ustanovení, že zrušením partnerství Grieba a Duncana nájemní poměr automatický zaniká.“

„No ne?“ podivil se Mason a nespouštěl přitom pohled přivřených očí z hovořícího.

„No, a já teď hodlám naše partnerství skončit, což bude znamenat zrušení pronájmu lodi. Zrušíme společný podnik. Když nebudeme mít kde ho provozovat, nebude k ničemu. V nucené dražbě nedostaneme za zařízení, nábytek a vybavení ani desetinu skutečné hodnoty. Zařídím, aby došlo k nucenému prodeji a koupím všechno prostřednictvím nastrčené osoby. Deset minut poté budu vlastníkem všeho, majitel lodi uzavře se mnou novou

smlouvu o pronájmu a vážený pan Grieb se bude divit, jak je mazaný.

Dělá tam ze sebe div ne pánaboha, předpisuje mi, co mám a co nemám dělat, snaží se mi rozkazovat, hraje si na šéfa, ruší moje příkazy, otravuje zaměstnance a všem už leze krkem.

No, a vy byste se měl do toho vložit a v téhle záležitosti mě zastupovat. Součástí společných aktiv jsou ty dlužní úpisy. Všechna aktiva dostanu já a ty úpisy vám dám jako váš honorář. Nezajímá mě, co s nimi pak uděláte. Budete moci získat tak vysoký doplatek nad nominální hodnotu, jaký budete chtít. Nevěděl jsem, že se o ně zajímá Sylviina babička, ale jestli se po nich pídí, máte možnost zmáčknout jednak babičku, jednak Franka Oxmana, a můžete je prodat tomu, kdo nabídne víc.“

„Jenže já takhle nejednám,“ konstatoval suše Mason.

„Dobře víme, jak jednáte vy, a já zase mám své způsoby,“ odpověděl advokátovi Duncan. „Vy víte, co chci, a víte, co můžete vyzískat. Tak co, plácneme si, anebo ne?“

„Ne, neplácneme si,“ odvětil bez rozmýšlení Mason.

„A proč ne?“

„Protože se mi nelíbí, jak na to jdete, Duncane. Nehodlám vás zastupovat. Hájím zájmy, které jsou v rozporu s vašimi. Jsem vaším protivníkem.“

„Raději o tom popřemýšlejte, Masone,“ řekl Duncan přívětivě. „Nabízím vám možnost-jedinou, kterou máte. Vsadil jste na ty dlužní úpisy, a jestli do toho nepůjdete se mnou, zaútočím na střed - na jedné straně bude babička, na druhé Frank Oxman, a uprostřed Sylvie. Ty úpisy dostane ten, kdo dá víc. Oxman je bude chtít získat jako důkaz, a babička bude usilovat o to, aby se nedostaly před soud. Nám vůbec nezáleží na tom, kdo bude mít vrch. Nám jde o peníze.“

Mason opět zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu.

Duncan se zvedl z křesla se slovy: „A to jsem si myslel, že jste šikovný! To jen ukazuje, jak jsem byl pošetilý... Kudy se odtud dostanu?“

„Těmito dveřmi na chodbu.“

Duncan přešel napříč advokátovou kanceláří, prudce otevřel dveře a práskl jimi za sebou.

Mason zvedl sluchátko telefonu na psacím stole a řekl: „Zavolejte do právnické knihovny a povězte Delle, aby mi sem přivedla paní Bensonovou. A okamžitě mě spojte s Paulem Drakem.“

Odložil sluchátko a rozmrzele upřel zrak na psací podložku na stole. Právě v okamžiku, kdy se otevřely dveře z knihový, zazvonil telefon. Mason ho znovu zvedl a uslyšel hlas Paula Drakea.

„No tak, Perry, co se děje?“

„Právě byl u mne v kanceláři Duncan,“ odpověděl Mason.

„To mi nemusíš říkat, Perry. Dva moji lidé ho sledují od chvíle, kdy připlul z té jejich hráčské lodi a vystoupil na břeh.“

„Potřebuji jen vědět, kam jde a co dělá,“ řekl advokát. „Za žádných okolností ho nespusťte z očí! Když bude zapotřebí, zapoj do toho další lidi.“

„Rozumím, Perry,“ odpověděl Drake. „Buď klidný. Těm dvěma, kteří mu teď jsou za patami, rozhodně neunikne.“

„Chtěl jsem jen mít jistotu,“ vysvětloval Mason, „protože to začíná být velice závažné. Vysvětlím ti to později.“ Po těch slovech odložil sluchátko, usmál se na Matyldu Bensonovou a řekl: „Máme kliku.“

„Jak to?“ zeptala se stará dáma.

„Duncan hodlá napálit Sama Grieba a zbavit se ho jako příživníka. Teď se chystá sklapnout past. Dostal od Grieba do podnikání nějaké peníze, nyní se chystá přivést celý hráčský podnik do konkurzu a využít situace k tomu, aby se stal jediným nájemcem lodi.“ ^ Matylda Bensonová si hověla pohodlně v

koženém křesle a řekla: „Myslela jsem si, že je Duncan pouhý přitakávač, hotový budižkničemu.“

„Budete muset svůj názor na něj změnit. Je totiž náramně mazaný.“

„Může to zkomplikovat situaci?“ zeptala se paní Matylda.

„Domnívám se, že může,“ odpověděl uvážlivě Mason. „Myslím si, že Grieba napálil. Grieb se pokoušel Duncana nějak doběhnout, ale ten ho předešel s pronájmem lodi, a teď se chystá Grieba vyřídit. Jsou to dva gauneři a jeden se pokouší přechytračit druhého, přičemž více trumfů má v ruce Duncan.“

„Proč vám tohle všechno Duncan řekl?“

„Chtěl, abych mu dělal advokáta.“

„Proč zrovna vy? Podle mého určitě ví, že jste jeho protivníkem a...“

„Chtěl mě chytit na návnadu,“ vysvětloval Mason. „Řekl mi, že mi dá za odměnu ty dlužní úpisy.“

„Mohl by to udělat?“

„Pravděpodobně ano.“

„Tak proč jste na to nepřistoupil?“

„Protože, za prvé, Duncan se mi nelíbí. Za druhé nemám rád akce tohoto druhu. A za třetí to nepotřebujeme. Hrají nám přímo do ruky To, že jsem odmítl ho zastupovat, neznamená, že všeho nechá. Zkusí to znovu - sežene si jiného advokáta a znenadání udeří. Zruší partnerství a bude požadovat ustanovení konkurzního správce. Soud vyzve Grieba, aby se dostavil a vysvětlil, proč by neměl být konkurzní správce určen. Toto předvolání bude doručeno pravděpodobně někdy dnes večer. Postarám se, abych byl na hráčské lodi, až bude předvolání předáváno. Půjde tam do tuhého - a to, co řeknu, jen přileje oleje do ohně. Až skončím, budu mít ty dlužní úpisy v kapse.“

Matylda Bensonová se zvedla z křesla, zamáčkla nedopalek doutníku do popelníku na stole a usmála se na Masona se slovy:

„Nesmírně se mi líbí vaše metody, pane Masone. Celý případ máte beze zbytku ve svých rukou.“

Po jejím odchodu přistoupila k Masonovi Della Streetová, položila mu pravou ruku na levé rameno a řekla: „Poslyšte, šéfe, byla bych ráda, kdybyste to nedělal.“

„Co bych neměl dělat?“

„Jít dnes večer na tu hráčskou loď.“ „A proč?“

„Bude tam nějaký mazec. Ti lidé dokáží být velice nepříjemní.“

„Já taky někdy dokážu být velice nepříjemný, Dello.“

„Jenže vy budete na jejich lodi. Budete za hranicí působnosti všech zákonů našeho státu, a obklopen jejich lidmi, kteří udělají přesně to, co jim bude nařízeno.“

„Jsou to krysy, Dello,“ utěšoval sekretářku Mason. „Hlavně mám vztek na Grieba. Bude mě náramně těšit, když mu budu moci ukázat, jak je na tom, a Duncanovi předvést, kde přecenil své možnosti.“

„A co pak udělají oni?“ zeptala se Della.

„Nakonec mi vydají dlužní úpisy za nominální hodnotu - možná s přirážkou několika set dolarů,“ odpověděl advokát.

Když objal Dellu kolem pasu a přivinul ji k sobě, usmála se a řekla: „No budiž - ale nevypadá to nijak růžově.“

V

Kapičky sražené mlhy se třpytily Perrymu Masonovi na ohrnutém límci převlečníku, když stál v telefonní budce automatu v pobřežní čtvrti. Také jeho hnědý plstěný klobouk byl pokryt lesknoucími se kapkami. Každou chvíli si dával před oči levou ruku s hodinkami. Náhle přerušil ticho zvuk zvonku v budce. Mason zvedl sluchátko téměř v okamžiku, kdy se ozvalo zazvonění a uslyšel ženský hlas: „Je tam pan Perry Mason, prosím?“

„Ano, tady je Perry Mason.“

„Mluvte, prosím.“

Ve sluchátku se Masonovi ozval hlas Paula Drakea: „Tak poslouchej, Perry, Duncan podal žalobu. Dostal obsílku s příkazem ukázat objekt, o který jde, a je na cestě k nábřeží se zástupcem okresního šéfa policie, který tam má předat patřičné dokumenty. Míří přímo k plovoucí herně.“

„Díky, Paule,“ řekl Mason. „Až zase budeš mít na drátě své lidi, pověz jim, ať nesledují Duncana dál než k přístavišti.“

„Prima,“ odpověděl detektiv. „Ale poslouchej, Perry, mám pro tebe ještě něco. Volal mi agent, který sleduje Franka Oxmana, a oznámil mi, že dotyčný je na cestě k nábřeží.“

„Jak je to dlouho?“ zajímal se Mason.

„Asi tak před půlhodinou.“

„To tedy znamená, že Oxman dorazí na loď dříve než Duncan?“

„Vypadá to tak.“

„To může zkomplikovat situaci,“ poznamenal advokát. „Grieb je zřejmě...“

„Počkej chvilku,“ přerušil ho Drake. „Ještě něco důležitého nevíš. Sylvie Oxmanová někam odešla a moji agenti jí nemohou přijít na stopu. Poslal jsem své lidi střežit její byt, a pro jistotu

jsem uložil dalšímu muži nespustit z očí její služebnou. Ta teď vyšla ven a nesla jeden ze Sylviiných kožichů. Můj agent se pustil za ní a měl štěstí. Služebná se setkala se Sylvií a jemu se naskytla možnost zatelefonovat mi a vyžádat si další pokyny. Samozřejmě jsem mu řekl, ať nechá služebnou plavat a pověsí se na paty Sylvii.“

„Ví se, kam jde?“ zeptal se Mason. „Tady je teď příšerná mlha, Paule, a podle toho kožichu lze soudit, že Sylvie má namířeno na tu hráčskou loď.“

„Toho se obávám,“ řekl Drake. „Je tady ale ještě jedna zvláštnost, Perry. Protože jsem musel na tenhle případ nasadit tolik lidí, neměl jsem možnost všechny důkladně prověřit. Právě teď jsem zjistil, že agent, který sleduje Sylvii, osobně zná Duncana i Grieba. Bude to nějak vadit?“

„To je docela možné. A vědí ti dva, že je detektiv?“ „Ne, myslím, že to nevědí. Podařilo se mi vypátrat, že ten chlapík - jmenuje se Belgrade - byl jakýmsi společníkem Duncana a Grieba, a ti ho pustili k vodě. Domnívám se, že tím přišel o pár tisíc dolarů. Protože to byly jeho jediné peníze, musel si shánět práci. Předtím byl detektivem, a když se u mne ucházel o přijetí, líbil se mi a vzal jsem ho na zkoušku. Zdálo se, že se činí, a proto jsem ho začal pověřovat nějakými úkoly.“

„Jestli je to tak,“ odpověděl zvolna Mason, „myslím, e bys ho neměl pustit až na loď, Paule. Mohlo by to zkomplikovat situaci.“

„Přesně to mě napadlo,“ řekl Drake. „Víš, sledování služebné byla docela běžná záležitost, ale když pak ten chlápek narazil na Sylvii, vzpomněl jsem si, že měl něco společného s provozovateli hazardních heren a zapátral jsem v jeho minulosti. Jen tak mimochodem, ten člověk tvrdí, že z oné dvojice je větší a nebezpečnější lump Duncan, a že lotři jsou oba.“

„Dobrá,“ poznamenal Mason, „raději bys ho měl stáhnout než odpluje k té lodi.“

„Ano, posílám do přístavu chlapíka, aby Belgrada vystřídal. Jmenuje se Staples. Snad si na něj vzpomínáš -pracoval na tom případu Daltonovy vraždy. Nevím ovšem určitě, zda se Sylvie vydala na loď. Jestli ano, provedu vystřídání.“

„V pořádku, Paule,“ kvitoval Mason. „Máš ještě něco nového?“

„To je všechno, Perry, ale poslyš, co ti chci povědět. Nelíbí se mi, jak se to vyvíjí. Hraješ si s ohněm. Ti patroni té herny jsou darebáci, a jestli Grieba napadne, že jsi Duncana k té lumpárně podnítil ty, nemusí to dobře skončit. Až přijdeš na tu loď, budeš na širém moři a chlapi, kteří tvoří posádku, jsou velice ostří hoši.“

„Nedělej si starosti,“ odpověděl Mason. „Všechno dobře skončí.“

„A nezapomeň,“ pokračoval Drake, „že jestli Sylvie Oxmanová připluje na tu loď, bude za ní Staples jako stín. Staples tě zná. Kdyby ses dostal do úzkých, můžeš s ním počítat. Má u sebe automatickou osmatřicítku a umí s ní zacházet. V případě nějakého střetnutí tě bude podporovat.“

Mason se zasmál do telefonu: „Máš zbytečné obavy, Paule.“

„No dobrá, ale měj se na pozoru, Perry!“

„Rozumím,“ odvětil advokát a položil sluchátko. Když vycházel z obchodu a kráčel k vozu, měl na tváři hrozivě tvrdý výraz.

Nad přístavní čtvrtí ležel hustý bílý příkrov mlhy, která tlumila všechny zvuky a vytvářela kolem pouličních světel narudlé kruhy. Mason jel zvolna a stěrače předního skla vozu monotónně klepaly. Když se dostal do lépe osvětlené obchodní čtvrti, přidal plyn, dojel k nábřeží se zábavními podniky, zaparkoval automobil a kráčel po chodníku k molu, kde jasná záře silných světel prorážela hustou mlhu. Pár metrů nad střechami domů mlha opět houstla a světla zářící níže se rozplynula v pouhý karmínově rudý přísvit.

Na schodech k přístavnímu můstku prodával jakýsi muž lístky a dole čekal motorový člun. „Stále tu jsou v provozu tři čluny," volal prodavač. „Vyjeďte si s námi na širé moře - za hranici dvanáctimílového pásma. Kdo ještě popluje?"

Mason si koupil lístek, sestoupil po kluzkých schůdkách a přidržoval se přitom lana sloužícího jako zábradlí. Těsně za ním přišli dva lidé a Mason zaslechl slova prodavače lístků: „To je pro tenhle člun všechno. Další tu bude za pár minut."

Voda vypadala jako černý olej. Její lesklá hladina byla téměř bez pohybu a jen se pohupovala v mírném, pomalém příboji, který jemně kolébal čekající motorový člun.

Z okrajů přístaviště odkapávala na hladinu sražená vlhkost. Ticho, znásobené mlhou, jež tlumila všechny zvuky, bylo rušeno jen slabým šplouchánímpříbojových vln a vrčením naprázdno běžícího motoru rychlého člunu.

Mason se usadil na zádi. Na hladinu spadlo s plesknutím lano a motorový člun vyrazil na plné otáčky motoru. Sražená mlha bičovala Masona do tváře. Vzadu bylo několik minut vidět světla zábavních podniků na břehu jako žluté skvrnky, které po chvíli pohltila mlha. Motorový člun se řítil temnotou a jeho vzduchotlaková siréna neustále výstražně houkala. Rudá a zelená obrysová světla se jevila v husté mlze jako barevné skvrny.

Když člun doplul k hráčské lodi, byl Mason promočený a třásl se zimou. Lidé toporně vystupovali z člunu na přístavní můstek a vypadali naprosto jinak než ti, kteří tudy procházeli v radostné pohodě při minulé Masonově návštěvě. Většinou šli v řadě za sebou po houpajícím se můstku v úplném tichu, aby se co nejdříve shlukli u barového pultu a dali si něco pro zahřátí.

Na horním konci můstku čekalo asi půl tuctu návštěvníků na motorový člun, aby je odvezl zpět na břeh. Mason sestoupil ke vchodu do baru a zaslechl burácení motorového člunu, který právě odrážel k pobřeží. Poručil si horký vaječný grog, pomalu jej

vychutnával v pohodě vyvolané teplem a skvělým osvětlením v baru. Když si odkládal v šatně klobouk a převlečník, uslyšel zvuk dalšího motorového člunu, který přirazil k lodi a zase odplul.

Mason zvolna kráčel do hlavního herního sálu, načež se vydal k chodbě vedoucí ke kancelářím. Kolem hracích stolů se kupilo snad osmdesát či sto hráčů. Protože nikde nespatřil strážného ve stejnokroji, který se minule zdržoval u vchodu do kanceláří, šel advokát bez ohlášení dál chodbou s dřevěnou podlahou a dřevem obloženými stěnami až k místu, kde se zatáčela prudce do pravá, a otevřel dveře do předpokoje.

Na první pohled měl Mason dojem, že je místnost prázdná, ale když se rozhlédl, spatřil v protějším rohu ode dveří ženu v modrém kostýmu a ostře kontrastující oranžové blůzičce. Byla zabraná do četby nějakého časopisu. Masonův pohled zaujala pěkně tvarovaná nožka pod okrajem ženiny sukně. Dotyčná byla zřejmě natolik zaujatá časopisem, že při advokátovu vstupu do místnosti ani nezvedla hlavu. U nohy jí ležela kožená kabelka.

Mason přistoupil ke dveřím vnitřní kanceláře a zaklepal. Nikdo se neozval. Žena sedící ve vzdálenějším rohu předpokoje pohlédla na příchozího a dala se slyšet: „Myslím, že tam nikdo není. Už jsem několikrát klepala, a pořád nic.“

Mason se pozorně zahleděl na proužek světla pronikající po straně dveří a řekl: „Dveře ani nejsou zajištěny závorou. Měl jsem za to, že se pořád zamykají.“

Mladá dáma neodpověděla. Advokát přešel napříč předpokojem, usedl do křesla jen několik málo stop od jejího a nenápadně se zadíval na její profil. Poznal v ní ženu, kterou spatřil při minulé návštěvě plovoucí herny. Byla to Sylvie Oxmanová, jejíž nevhodný příchod tehdy zhatil jeho plány. Chvíli nevrle pozoroval špičku jejího střevíčku, načež dámu oslovil: „Promiňte mi laskavě, máte domluvenou schůzku s panem Griebem?“

„Ne, nemám sjednanou schůzku,“ odpověděla mladá žena. „Chtěla jsem hojen navštívit.“

„Já s ním mám domluvené setkání,“ řekl jí na to Mason, „ a právě na tuto hodinu. Doufám, že vám tím nezpůsobím nepříjemnost, aleje velice důležité, abych se s ním sešel hned, jakmile přijde. Bude mi to trvat asi dvacet minut. Snad by vám bylo milejší, kdybyste teď odešla a vrátila se sem později.“

Prudce vstala z křesla. „Mockrát vám děkuji, že jste mi to řekl,“ odpověděla a Mason měl dojem, že v jejím hlasu postihl jistý pocit úlevy - jako kdyby řekl něco, nač se skrytou nadějí čekala.

„Lituji, že nemohu naše jednání odložit a dát vám přednost,“ omlouval se Mason s milým úsměvem. „Asi na něj počkám v jeho soukromé kanceláři.“

Vyčkal, než Sylvie Oxmanová odložila časopis na stolek a vykročila do chodby, načež otevřel těžké dveře vnitřní kanceláře.

Grieb seděl v kolečkovém křesle a trup měl zhroucený na desku stolu. Jedno rameno spočívalo na levém okraji stolu, hlavu měl otočenou nepřirozeně na stranu a v levém spánku mu zel tmavý otvor po vstřelu. Stolní lampa se stínidlem osvětlovala jeho smrtelně bledou tvář a v její záři se leskly Griebovy strnulé, doširoka otevřené oči. Brilianty prstenů na pravici vrhaly oslnivé záblesky. Levou ruku nebylo vidět, protože byla spuštěná pod desku stolu.

Mason se otočil nazpět do předpokoje právě ve chvíli, když Sylvie Oxmanová vycházela na chodbu. „Sylvie!“ řekl ostře.

Na jeho zavolání se žena zastavila, zůstala nejisté stát na chodbě a upřela na něj tmavé oči, jejichž pohled prozrazoval jakési vzrušení.

„Pojďte sem!“ rozkázal Mason.

„Co jste vůbec zač?“ zeptala se. „Co chcete? Jak si to představujete takhle mě oslovovat?“

Mason k ní přistoupil třemi rychlými kroky a silně jí sevřel levou paži těsně nad loktem.

„Tady se podívejte!“ nařídil jí.

Oslovená na okamžik couvla, pokusila se vymanit paži z jeho sevření, ale advokát ji rychle chytil kolem pasu a prudce ji strčil do dveří Griebovy soukromé kanceláře. Pohoršené se k němu obrátila tváří se slovy: „Co si to dovolujete...,“ ale při spatření zhroucené postavy za psacím stolem zmlkla. Otevřela ústa k výkřiku, ale Mason jí je zakryl dlaní. „Teď buďte zticha!“ rozkázal.

Počkal okamžik, než popadla dech, pak jí pustil paži a zeptal se: „Jak dlouho jste čekala v předpokoji před mým příchodem?“

„Jen asi jednu nebo dvě minuty,“ odpověděla sotva slyšitelným hlubokým altem. To už začala pravidelně dýchat. Hrůzou rozšířené oči odvrátila od stolu, a pak, jako by ji k tomu hnalo neodolatelné nutkání, vrátila je k děsivé podívané.

„Můžete to dokázat?“

„Jak to myslíte?“

„Viděl vás někdo sem přijít?“

„To nevím, ale myslím, že ne. Nemohu říci... A kdo... kdo jste vy? Už jsem vás tady viděla. A znáte moje jméno.“

Mason přitakal a pokračoval: „Jmenuji se Mason a jsem advokát. Teď mě poslouchejte a přestaňte s tímhle divadlem. Buď jste to provedla, anebo...“ Zarazil se uprostřed věty, když spatřil na desce stolu několik papírů podlouhlého formátu. Natáhl ruku a opatrně je sebral.

Sylvie Oxmanová těžce vydechla: „Moje dlužní úpisy! Přišla jsem je proplatit.“

„Sedm tisíc pět set dolarů,“ poznamenal Mason. „Je to tak?“

„Ano.“

„Chtěla jste dát Griebovi za ty úpisy peníze?“ „Ano.“

„Dobrá,“ pokračoval advokát nekompromisně, „tak mi ty peníze ukažte!“ „Jaké peníze?“

„Tak už dost! Těch sedm a půl tisíce babek, které jste chtěla dát Griebovi za ty úpisy.“

„Proč bych vám je měla ukazovat?“ ptala se nakvašeně.

Mason sáhl po její kabelce, Sylvie odskočila nazad a vyděšeně na něj zírala vytřeštěnýma očima.

„Vy žádných sedm tisíc pět set dolarů nemáte,“ řekl jí tvrdě.

Neodpověděla a prudkým dýcháním se jí mírně rozšířily nosní dírky.

„Zabila jste ho?“ zeptal se advokát přímo.

„Ne... samozřejmě jsem ho nezabila... Vůbec jsem nevěděla, že tam je.“

„A víte, kdo ho oddělal?“

Sylvie zvolna potřásla hlavou.

„Tak teď mě dobře poslouchejte. Dám vám šanci, jak se z toho dostat. Vyjděte těmito dveřmi a snažte se, aby vás nikdo nespatřil, až budete vycházet ze spojovací chodby. Dejte se do hry u některé rulety a počkejte tam na mě. Venku si s vámi promluvím a vy mi povíte pravdu. Upozorňuji vás, Sylvie, pravdu! Žádné lhaní!“

Okamžik váhala a pak řekla: „Proč byste to pro mně dělal?“

Mason jí odpověděl s trpkým úsměvem: „Mám vám povědět, proč bych to dělal? Jen z pošetilé loajality k svým klientům. Chráním je, i když mi lžou - a lže mi jich většina -, anebo se mě pokoušejí podvádět, což už se stalo.“

Sylviiny tmavé, lesknoucí se oči pátravě hleděly na Masonovu tvář vyjadřující pevné odhodlání. Náhle se opanovala a chladně prohlásila: „Děkuji vám, ale víte přece, že já nejsem vaše klientka.“

„Hm, to sice nejste, ale co nevidět jí budete,“ reagoval na její slova advokát. „Nedovedu si vás představit jako vražedkyni. Dá vám však hodně práce, abyste dokázala přesvědčit o tom jiné lidi. A už jděte - už ať jste pryč!“

„Co moje dlužní úpisy?“ ozvala se váhavě. „Jestli můj manžel někdy...“

„To nechte plavat,“ přerušil ji Mason. „Teď zase mějte důvěru vy ke mně. Já vám dost důvěřuji.“

Okamžik mu hleděla pátravě do tváře a pak vykročila ke dveřím, přičemž se vyhýbala pohledu na psací stůl. „Ty dlužní úpisy jsou...“

„Pusťte je z hlavy a zmizte, ale nezavírejte dveře,“ přerušil Sylvii Mason. „Nechte je pootevřené, jak byly!“

Po jeho slovech proklouzla Sylvie Oxmanová dveřmi a za okamžik bzučák signalizoval, že už zahnula za roh chodby.

Mason vytáhl z kapsy náprsní tašku, odpočítal sedm tisíc pět set dolarů, špičkou střevíce povytáhl zásuvku stolu a bankovky do ní vložil. Pak zásuvku zastrčil, vzal palcem a ukazováčkem dlužní úpisy, rozškrtl zápalku a přidržel ji pod osudnými papíry. Když mu zápalka dohořela až k prstům, proměnily se úpisy v podlouhlé, černé sežehnuté cáry se žhnoucími okraji, které zvolna postupovaly k dosud temnějším částem dokumentů.

Náhle přerval ticho zvuk elektrického bzučáku, který oznamoval, že někdo přichází chodbou ke kancelářím. O zlomek vteřiny později se ozval signál znovu, což znamenalo, že s neznámým jde další osoba.

Advokát zmačkal spálené zbytky dlužních úpisů do dlaně a dosud nespálené rohové části si nacpal do úst. Okamžitě vyšel do předpokoje a zavřel dveře do vnitřní kanceláře tím způsobem, že přitáhl jejich knoflík loktem. Zašpiněné ruce si otřel o kalhoty, vrhl se do křesla, vzal do rukou časopis a právě rozbaloval plátek žvýkačky, když se otevřely dveře a jimi vstoupil Duncan doprovázený mužem vysoké postavy se světlemodrýma očima, který měl na sobě tvídový oblek. Oba byli v převlečnících, na nichž se třpytily sražené částečky husté mlhy.

Duncan zůstal stát jako solný sloup, vytřeštil oči na sedícího Masona a vyhrkl: „Co vy tady, u všech čertů, pohledáváte?“

Advokát si vložil plátek žvýkačky nenucené do úst, smačkal její obal do kuličky, kterou odložil do popelníku, klidně zažvýkal a odpověděl: „Čekal jsem tady na Sama Grieba, protože jsem si chtěl s ním promluvit. Když teď jste tady vy, mohu si pohovořit s vámi oběma.“

„Kde je Sam?“

„To nevím. Marně jsem klepal na dveře. Protože mi nic jiného nezbývalo, rozhodl jsem se, že na něj tady počkám... Měli byste si sem dát nějaké čerstvější časopisy. Člověk má dojem, že je v čekárně u zubaře.“

„Sam je tady,“ odsekl rozzlobeně Duncan. „Musí tady být. Vždycky, když jsou stoly v herně v provozu, musí být jeden z nás dvou stále v téhle kanceláři.“

Mason pokrčil rameny a na tváři se mu objevil náznak mírného překvapení. „Nedá se odtamtud vyjít jinudy než tímhle předpokojem?“ „Ne, nedá.“

„Tak dobrá,“ pokračoval advokát. „Snad bych si mohl pohovořit s vámi, zatím co tu budeme čekat. Mám za to, že jste podal žalobu.“

„Samozřejmě jsem ji podal,“ odpověděl Duncan vztekle. „Nejste jediný advokát na světě. Jestli vy jste natolik hloupý, že nepřijmete nabízený výnosný obchod, existují jiní, kteří nejsou tak vybíraví.“

„Mohu vám nabídnout žvýkačku?“ zeptal se Mason uhlazeně.

„Ne, já nežvýkám.“

„Teď ovšem,“ poznamenal advokát, „když jste se obrátil se svými potížemi na soud, vystavil jste se jurisdikci ekvitního soudu. Tím se dostanou vaše aktiva před soudní tribunál.“

„A co má být?“

„Ty úpisy," pokračoval s důrazem Mason, „jsou součástí vašich aktiv. Byly vystaveny ke krytí dluhu z hazardní hry. A ekvitní soud si nedovolí působit jako instituce vyřizující hráčské dluhy."

„Jsme na širém moři," odporoval Duncan, „a zde neplatí žádný zákon zakazující hazardní hry."

„Vy můžete být na širém moři," odmítl Duncanovu námitku advokát, „ale vaše aktiva budou před ekvitním soudem. Platí pravidlo, podle něhož jsou všechny dohody týkající se hazardních her posuzovány jako odporující zásadám mravopočestnosti - bez ohledu na to, zda jsou či nejsou zakázány zákonem. Ty dlužní úpisy nemají ani cenu papíru, na kterém jsou napsány. Trochu jste se přechytračil, Duncane. Udělal jste z aktiva v hodnotě sedmi tisíc pěti set dolarů bezcenný cár papíru."

„Sylvie s tím nikdy nevyrukuje," namítl Duncan.

„Ale já ano," odtušil Mason.

Duncan upřel na advokáta planoucí modré oči a řekl: „Tak proto mě nechcete zastupovat, že?"

„To je jen jedna z příčin," připustil Mason.

Duncan vytáhl z kapsy kožené pouzdro s klíči a začal zasouvat klíč do zámku dveří vnitřní kanceláře. „Jestli Sam nezamkl zevnitř dveře na závoru, tak je odemknu," řekl muži v tvídovém obleku, a náhle se znovu obrátil na advokáta s otázkou: „Jaká je vaše nejvyšší nabídka?"

„Zaplatím vám nominální hodnotu dlužních úpisů."

„A co je s tím příplatkem ve výši jednoho tisíce dolarů?"

„Z toho nebude nic."

„Včera jste ho však nabízel," namítal Duncan.

„To bylo včera - a od včerejška se udála řada věcí," odrazil námitku Mason.

Duncan otočil klíčem, odemkl střelkový zámek a prudce otevřel dveře. „No dobrá," vyzval oba muže v předpokoji,

„posaďte se tady, chvilku počkejte a... Proboha! Proboha, co je to?“

Odskočil ode dveří a vrhl se k Masonovi s řevem: „Co nám to tady chcete nabulíkovat? Neříkejte, že jste o tom nevěděl!“

Mason pokročil kupředu a odpověděl: „O čem to, u sta hromů, mluvíte? Řekl jsem vám...“ a uprostřed věty zmlkl.

Muž v tvídovém obleku se ozval: „Na nic nesahejte!

Tohle je záležitost pro oddělení vyšetřování vražd... Sakra, já nevím, kdo se toho má ujmout. Snad okresní šéf policie...“

„Poslyšte,“ chrlil ze sebe Duncan, „přišli jsme sem a našli jsme tohohle chlápka sedět v předpokoji, jak si žvýká gumu a prohlíží tři měsíce starý časopis. Mně se to nezdá. Sam byl zastřelen.“

„Možná je to sebevražda,“ poznamenal Mason.

„Porozhlédneme se a uvidíme, jestli to byla sebevražda,“ prohlásil rezolutně Duncan.

„Ničeho se nedotýkejte!“ opakoval výstrahu muž v tvídovém obleku.

„Neblbněte!“ reagoval zlostně Duncan. „Jak dlouho už jste tady, Masone?“

„Přesně to nevím - snad čtyři nebo pět minut.“

„Slyšel jste něco podezřelého?“

Mason zavrtěl hlavou.

Duncanův průvodce se nahnul nad psací stůl a řekl: „Žádná pistole tady není. A poloha těla nevypadá na člověka, který by spáchal sebevraždu.“

„Podívejte se pod stůl,“ radil Mason. „Bouchačka mu mohla vypadnout z ruky.“

Muž v tvídovém obleku hleděl soustředěně na mrtvého. „Aby se sám zastřelil, musel by mít zbraň v levé ruce,“ řekl zvolna. „Nebyl přece levák, nebo snad ano, Duncane?“

Duncan s vyděšeně rozšířenýma modrýma očima a po-otevřenými ústy se opíral zády o dveře trezorové místnosti. „Je to vražda!“ vykoktal a polkl naprázdno. „Proboha, otočte tu stolní lampu! Když vidím ty jeho oči strnule hledět do toho světla, jezdí mi mráz po zádech.“

Muž v tvídových šatech se opět ozval: „Nedělejte to! Na nic nesahejte!“

Mason zůstával ve dveřích mezi oběma místnostmi, pečlivě se střežil vstoupit do kanceláře, v níž byl mrtvý,a řekl: „Přesvědčte se, jestli pistole neleží někde na podlaze. Víte přece, že je velký rozdíl mezi tím, jestli je to vražda nebo sebevražda. Pokud jde o mne, rád bych to věděl dříve než to oznámíme. Mohl zbraň odhodit...“

Duncan přikročil ke stolu, nahnul se přes mrtvolu, sklonil se, podíval se pod stůl a řekl: „Žádná pistole tady není.“

Muž v tvídovém oděvu se zeptal: „Vidíte dobře? Rozsvítím a...“

„Vidím docela dobře,“ vyštěkl Duncan rozčileně. „Žádná pistole tady není. Nespusťte z tohohle chlápka oči, Perkinsi! Pokouší se nás přimět, abychom tady něco hledali, a on by mohl rychle něco vytáhnout. Až příliš moc toho nahovořil, že je tam někde pistole.“

„Dejte si pozor na jazyk, Duncane,“ řekl výhružně advokát.

Perkins přikývl na souhlas. „Být vámi, Duncane, byl bych opatrný na slova. Nemáte přece žádný důkaz. Tenhle člověk by mohl způsobit potíže.“

„Ať ho čert vezme,“ odsekl Duncan. „Někde tady jsou dlužní úpisy v hodnotě sedmi a půl tisíce dolarů a Mason je chce dostat. Podívám se do trezoru a vy mějte na očích Masona!“

Po těch slovech přešel Duncan ke dveřím trezorové místnosti, zády k Masonovi a Perkinsovi zkusil závěr a začal vytáčet kód.

„Mně se to nelíbí,“ hovořil při tom. „Tenhle kujón Mason je mazaný, zatraceně mazaný.“

„Já bych na nic nesahal, pane Duncane,“ řekl Perkins. „Na vašem místě bych ten trezor neotvíral.“

Duncan se napřímil a otočil se tváří k Perkinsovi. „Musím zjistit, co je s těmi dlužními úpisy,“ vyrazil ze sebe rozhořčeně. „Konečně, polovička všeho tady patří mně.“

„Přesto, být vámi, bych ten trezor neotvíral,“ trval na svém Perkins.

Mason stále zůstával ve dveřích mezi předpokojem a kanceláří a upozornil: „Všude zanecháváte spoustu otisků prstů, Duncane, a to se nebude policii líbit.“

Duncan zrudl ve tváři zlostí: „Táhněte do hajzlu, vy šmejdile! Stojíte si tam, pobízíte nás, abychom hledali bouchačku a dělali to či ono, přimějete nás, abychom všude zanechali otisky prstů, a potom nás na to upozorňujete! Ďas vás vem! V tomhle nejste mimo podezření -obzvlášť jestli zmizely ty úpisy. Mohl jste to docela snadno spáchat všechno vy! Sam vás pustil dovnitř, vy jste ho mohl oddělat a pak odejít, zavřít dveře a čekat tady... Vy jste, Perkinsi, úřední osoba, a tak ho prohledejte! Podíváme se, jestli ty dlužní úpisy sebral. A možná, že má v kapse vražednou zbraň. Nedejme si od něj nic nabulíkovat!“

„Poslyšte, Duncane, já nehodlám dát ze sebe udělat v téhle záležitosti obětního beránka,“ ohradil se Mason.

Duncan na něj pohlédl očima, které planuly nenávistí. „Starého kozla! My sem přijdeme, najdeme vás sedět u zavražděného, a vy se ještě odvažujete nám říkat, co hodláte nebo nehodláte dát ze sebe udělat. Ať se vám to líbí nebo nelíbí, budete prohledán dříve, než budete mít příležitost ukrýt něco, co jste mohl z této místnosti odnést. Vy víte, a já také, že tady po něčem pasete a chcete to zatraceně usilovně získat.“

„Vy tedy říkáte, že jsem sem přišel a zavraždil Grieba, abych tu věc dostal?“

Než stačil Duncan odpovědět, zasáhl Perkins: „Buďte raději opatrný, pane Duncane. Myslím, že vám nastražuje past. Z ničeho ho neobviňujte!“

„Já se ho nebojím,“ řekl nadutě Duncan, „ale samozřejmě chci vědět o té věci ještě mnohem víc, než ho pustím, aby se dostal z lodi.“

„No budiž,“ ozval se Mason. „Co kdybyste mě hned teď prohledal. Vyklopím tady všechno z kapes a můžete si to oba dva zkontrolovat.“

„To je prima nápad,“ souhlasil ochotně Perkins. „Docela rád bych někoho prohledal...“

„Zaveďte ho do mé ložnice,“ poroučel Duncan. „Jsou to dveře s označením private' za barem. Pak půjdete po chodbě a druhé dveře nalevo jsou od mé ložnice. Doveďte ho tam a čekejte než přijdu!“

„A kdy to bude?“ zeptal se Mason.

„Hned, jakmile seženu Arthura Manninga Tohle je práce pro Manninga - ten zde má na starosti bezpečnost. Je někde tady v kasinu. Jděte ho najít, Perkinsi! Poznáte ho podle modré uniformy se štítkem **‚Special officer'.“**

„To chcete, abych chodil s tímhle chlápkem tak dlouho, než toho dotyčného najdu?“

„Ne, počkejte chvilku, dám mu odtud signál, zavolám ho.“ Po těch slovech obešel Duncan stůl, natáhl ruku přes Griebovu mrtvolu a stiskl skryté tlačítko.

„Nevím, kam až sahá moje pravomoc, ale jestli budu muset jednat podle vašich příkazů, ponesete veškerou odpovědnost vy, rozumíte?“ jistil se Perkins.

„To je samozřejmé,“ odpověděl netrpělivě Duncan, „ale hlídejte Masona. Nedovolte mu žádný rychlý pohyb a nenechte ho, aby se něčeho zbavil!“

„Jestli se obáváte něčeho takového, Duncane,“ řekl zvolna Mason, „pak v zájmu spravedlnosti žádám, abyste mi dali na ruce pouta.“

„Cože? Vy si o to říkáte?“ divil se Perkins.

Mason přitakal.

Perkins si s úlevou oddechl a zeptal se: „Slyšel jste to, Duncane?“

„Samozřejmě jsem to slyšel. Nebuďte tak komisní a nasaďte mu náramky!“

Mason natáhl dopředu paže a Perkins mu zacvakl na zápěstích želízka se slovy: „Tak pojďme, pojďme už!“

„Jsou to druhé dveře vlevo, až projdete vchodem s nápisem private' na konci baru,“ opakoval pokyn Duncan. Perkins vsunul pravici pod Masonovu levou paži a řekl: „Stáhněte si manžety, kamaráde, aby vám rukávy saka zakryly pouta. Já vás budu takhle držet pod paždím a budeme moci projít barem, aniž bychom vyvolali větší rozruch.“

Mason lhostejně žvýkal gumu a dal se vést chodbou přes bar a dveřmi s označením „Private“ až do Duncanovy ložnice.

Když Perkins zavřel dveře do pokoje, ozval se: „Chápejte, že proti vám nic nemám. Plním jen Duncanovy příkazy. Kdybyste chtěl dělat nějaké obtíže, nese za to odpovědnost on.“

„Já nehodlám dělat žádné obtíže,“ odvětil Mason, „pokud mě nepřivedete do situace, kdy bych je musel dělat. Vy jste si už beztak nadrobil dost obtíží sám.“

„Co tím myslíte? Jak to?“

„Tím, že jste nechal Duncana o samotě v té místnosti.“ „Někdo tam přece musí být do příchodu úředních orgánů.“

Na ta slova zareagoval advokát pokrčením ramen, jako by už o tom nechtěl hovořit. „Jmenujete se Perkins?“ zeptal se.

„Ano.“

„No dobrá, Perkinsi,“ pokračoval Mason. „Duncan chce, abyste mě prohledal, a já to chci také. Můžete začít náprsní taškou ve vnitřní kapse mého kabátu. Najdete v ní nějaké peníze, několik firemních vizitek, řidičský průkaz a průkaz ke vstupu do domu.“

Perkins vytáhl tašku z vnitřní kapsy Masonova kabátu, otevřel ji a zběžně prohlédl, načež ji vrátil do kapsy. Ohmatal advokátovi všechny kapsy, jestli tam nemá bouchačku. Pak neobratně zasadil klíček do zámku pout a řekl: „Doufám, že mi to nemáte za zlé, pane Masone. Já...“

Když se pouta otevřela, Mason promluvil: „Teď, Perkinsi, chvilku počkejte. Udělejme to jaksepatří důkladně. Dělám to v zájmu své vlastní ochrany. A jdeme na to!“

S těmi slovy přistoupil k toaletnímu stolku, obrátil všechny kapsy a rozepnul si límec.

„Co to děláte?“ zeptal se udiveně Perkins.

„Svlékám se,“ odpověděl mu Mason, „a vy prohledáte každý centimetr mé osoby a každý steh oděvu i prádla, které mám na sobě. Později budete muset předstoupit na lavici svědků a přísežně prohlásit, že jsem z té místnosti nic nevzal, že jsem neměl u sebe žádnou zbraň, a že jste sepsal seznam naprosto všeho, co jste u mne nalezl.“

Perkins přikývl na souhlas a pravil: „To mi náramně vyhovuje.“

Právě ve chvíli, když si Mason svlékl košili, vstoupil do pokoje Duncan. „Co se to tady děje?“

Mason se usmál a odvětil: „Všechno. Chci odtud vyjít s naprosto čistým vysvědčením.“

„Nemusíte zacházet tak daleko,“ řekl Duncan smířlivým tónem.

„Jenže já chci zajít tak daleko," odpověděl mu Mason.

„To je ale nesmysl. Neobviňuji vás z vraždy nebo z loupeže. Jste však advokát a já nevím, čeho všeho je schopen váš klient. Domníval jsem se, že jste tam mohl sebrat pistoli, anebo že tam byl nějaký důkaz a vy jste nechtěl, aby ho objevila policie a..."

„Přesně tak," odtušil Mason, „a proto tu záležitost vyřídíme hned tady z jedné vody načisto."

„Prohledejte hojen, Perkinsi, jestli nemá bouchačku," vyzval Duncan. „Tohle svlékání do naha je absurdní."

Perkins se zamračil: „Před chvílí jste chtěl, abych ho prohledal skrz naskrz, a teď..."

Mason, který si mezitím rozepnul opasek a svlékl kalhoty, skočil Duncanovi do řeči: „Copak nevidíte, Perkinsi, oč mu jde? Teď si uvědomuje, že by bylo pro něj mnohem výhodnější, kdyby mě nechal odtud odejít, aniž bych prošel tělesnou prohlídkou. V tom případě by mohl, kdyby se něco ztratilo, svádět to na mne. Chtěl by, abyste mě prohledal jen zběžně, a on by později mohl tvrdit, že jste u mne něco neobjevil."

„Mluvíte, jako byste mi úplně četl myšlenky," poznamenal sarkasticky Duncan.

Mason si zul střevíce, stáhl tílko a sehnul se, aby si rozepnul podvazky. „Možná je čtu," řekl hrozivě. „A teď, Perkinsi, prohledejte moje prádlo i šaty a sepište všechno, co najdete. Až budete hotov s prádlem, podejte mi je a já se obléknu."

Duncan si vložil do úst doutník, vytáhl z kapsy papírové zápalky se značkou herny, chystal se něco říci, a včas se zarazil, načež stál se zápalkami v ruce, zamyšleně žmoulal doutník v ústech a díval se, jak Perkins prohledává součásti Masonova prádla a hází je advokátovi nazpět.

Zatímco se Mason oblékal, sepisoval Perkins na toaletním stolku podrobný seznam předmětů, které advokát vyložil z kapes.

Advokát se obrátil k Duncanovi a řekl mu: „Zapalte si ten doutník, Duncane, znervózňujete mě. Zamkl jste kanceláře?“

Duncan přikývl, nepřítomně vytáhl z kapsy klíč a podal ho Perkinsovi.

„Existují nějaké další klíče k těm dveřím?“ zeptal se Mason.

„Jen ten, který má Grieb,“ odpověděl Duncan. „Přede dveřmi je na stráži Manning a má příkaz nepustit nikoho dovnitř. Uložil jsem posádce jednoho motorového člunu uvědomit telefonicky policisty, aby sem připluli a ujali se případu.“

„Mám za to,“ poznamenal advokát, „že jste učinil opatření, aby nikdo neopustil loď, ne?“

Duncan nesouhlasně zavrtěl hlavou. „K tomu nemám právo. Mohli by mě žalovat, že jsem jim způsobil škodu. Lidé sem připlouvají a zase odplouvají, a já nejsem oprávněn...“ V průběhu řeči ztrácel jeho hlas počáteční jistotu a přešel v mumlání, až nakonec úplně zmlkl.

Perkins zvedl zrak od sepisovaného seznamu a řekl: „Hrome, Duncane, těm lidem se nesmí dovolit opustit loď. Policii by se to nelíbilo. Vyšetřující orgány budou chtít vyslechnout každého, kdo byl v kritické době na lodi. Nemohl jste udělat nic horšího, než dovolit lidem odtud odejít.“

Burácení motoru rychlého člunu, které bylo slyšet, zatím co Perkins hovořil, bylo dokladem toho, že provoz motorových plavidel mezi pobřežím a plovoucí hernou normálně pokračuje.

Duncan vykročil do chodby, otevřel dveře do baru a zahulákal: „Jimmy, pojď sem!“

Když se vrátil do ložnice, Perkins právě přepočítával peníze v Masonově peněžence.

Ve dveřích, které nechal Duncan otevřené, objevil se olysalý barman v bílé zástěře s žoviálním úsměvem na tváři. Když spatřil tři přítomné muže, úsměv na jeho masitých rtech vystřídal výraz napjaté pozornosti a jeho pohled ztvrdl a zpozorněl.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Máme tady na lodi malér, Jimmy,“ odpověděl mu Duncan.

Po jeho slovech vykročil barman obezřetně směrem k Perkinsovi a Masonovi, mírně vysunul levé rameno, přenesl váhu těla na špičky chodidel a pravou ruku sevřel v pěst.

„O jaký malér jde?“ zeptal se zlověstně.

„Tady ne,“ konejšil ho rychle Duncan, „ale v druhé kanceláři. Něco se stalo Samu Griebovi.“

„Co se s ním stalo?“ tázal se barman a nespouštěl oči z Masona a Perkinse.

„Byl zavražděn.“ „Kdo to provedl?“ „To nevíme.“

„No dobrá,“ odtušil barman, „co mám udělat s těmihle dvěma chlápky?“

„Nic. Chci, abyste zastavil provoz motorových člunů,“ nařizoval Duncan. „Nenechte nikoho opustit loď dříve, než sem přijdou policisté!“ „Vy jste zavolal policii?“ „Ano.“

Barman zvolna odvrátil zrak od Masona a Perkinse, a tázavě hleděl do tváře Duncanovi.

„Jak si přejete, abych to udělal?“ zeptal se.

„Pošlete dva chlapce na přístavní schůdky a na přístaviště. Ať nikoho nepustí na loď a nikoho nenechají odejít!“

„Vy tady teď přejímáte odpovědnost?“ otázal se barman Duncana.

„Ano, samozřejmě.“

„Mám návrh,“ znovu se ozval barman. „Co kdybychom prostě zvedli přístavní můstek pod záminkou, že neodkladně potřebuje opravit? Jestliže se pokusíme zabránit návštěvníkům v příchodu a odchodu, budeme jim to muset vysvětlit a vznikne tady panika.“

„To je prima nápad, Jimmy,“ souhlasil Duncan. „Nechám to na vás.“

„Dobrá,“ přitakal barman, otočil se a vyšel z pokoje.

Perkins mezitím dokončil přepočítávání hotovosti v Masonově peněžence a řekl mu: „Tady je soupis - měl byste si ho zkontrolovat.“

„V pořádku, podívám se na něj,“ přikývl Mason a pokračoval: „Má ta místnost ještě nějaký jiný vchod, Duncane?“

„Žádný jiný východ tam není.“ „Víte to určitě?“

„Samozřejmě, vím to určitě. Vnitřek lodi byl úplně přebudován podle našich požadavků. Původně to byl rybářský kutr a jeho majitel z něj pro nás udělal plovoucí hernu. My jsme sem dali hrací stoly, rulety a vnitřní vybavení, ale všechno ostatní zařídil on. Tu kancelář jsme naplánovali tak, aby do ní nemohl nikdo vtrhnout dvěma nebo třemi vchody. Do vnitřní kanceláře se dá vejít jen přes předpokoj, ke kterému nevede jiná cesta než onou chodbou, jež zahýbá do pravého úhlu. Protože jsme nevěděli, jaké bychom mohli mít potíže s chlapíky z jiných lodí, zařídili jsme to tak, aby se do kanceláře nemohli dostat nějací násilníci, něco tam provést a zase zmizet. Na spodní straně desky psacího stoluje knoflík zvonku, který přivolá strážce. Také je tam skvělé nouzové poplachové zařízení. Kdyby do kanceláře vstoupil nějaký podezřele vypadající chlápek, mohl Sam stisknout nohou čtvercovou destičku na podlaze pod stolem a tím zapojit poplašný systém. Dokud by měl nohu na oné destičce, nic by se nedělo. Jakmile by ji však přestal tisknout, aniž předtím zatáhl za páčku vypínače, rozezvučely by se zvonky vyhlašující poplach po celé lodi i na přístavním můstku. Zatím jsme ještě nikdy nemuseli tohoto zařízení použít, ale kdyby se nějací chlapi pokusili vtrhnout sem a něco si s námi začít, mohli bychom je odrovnat. Po zaznění signálu poplachu by příslušníci ochrany ve strážnici nedovolili nikomu odejít ze Samovy kanceláře. Nikdo by nemohl opustit loď. A všichni příslušníci posádky naší lodi jsou vycvičeni, aby se chopili zbraní a zasáhli.“

„To tedy znamená,“ řekl Mason, „že ten, kdo zabil Grieba, vstoupil do kanceláře pod záminkou běžného, zcela normálního jednání, a zastřelil ho dříve, než Grieba vůbec napadlo, co se děje.“

Duncan přitakal a dodal: „Předpokládám, že vy jste sem přišel za účelem běžného, zcela normálního jednání.“

„Co míníte touhle jízlivou poznámkou?“ zeptal se ostře advokát.

„Nedělám žádné jízlivé poznámky,“ ohradil se Duncan. „Jen vám říkám, že ten, kdo Sama oddělal, byl někdo, koho Sam očekával k nějakému jednání, někdo, kdo dokázal vejít do kanceláře a vytáhnout bouchačku dříve, než si Sam uvědomil, oč jde.

Sam otevřel dveře a vpustil dotyčného dovnitř. Pak se vrátil k psacímu stolu, posadil se a začal hovořit. Zatímco Sam mluvil, vytáhl onen chlápek, který pravděpodobně seděl na protější straně stolu, nepozorovaně z kapsy bouchačku, úplně znenadání vystřelil a zasáhl Sama zblízka do hlavy. Pak odešel z kanceláře, zavřel za sebou dveře, možná vystoupil na palubu a odhodil pistoli do moře, ale také mohl zůstat chvíli sedět v sousední místnosti a číst časopisy.“

„Také mohl,“ dodal Mason suše, „jak jistě víte, nasednout do motorového člunu a odplout na břeh.“

„Ať udělal cokoli, já za to nemohu. Nemohl jsem dát hernu zašít. Sam byl mrtev dřív, než jsem se vrátil na loď. Ani nevíme, kdy byl zavražděn. Než jsem to zjistil, mohl odtud odplout celý tucet člunů, a pak zase...“ Zarazil se uprostřed věty a významně se zahleděl na Masona.

„Co chcete říci tím ‚a pak zase'?“ zeptal se advokát.

Duncan se usmál, až mu zlaté přední zuby opět zasvítily. „To nic,“ odpověděl. „Nebudu tady vykládat žádné domněnky. To je záležitost policistů.“

„Už tady nemusím trčet,“ řekl Mason. „Udělal jste soupis všeho, co jsem měl při sobě, že Perkinsi? Půjdu na palubu a porozhlédnu se, jestli někdo není mimořádně rozezlený tím, že nemůže odtud odplout.“

Duncan přikývl na souhlas, vykročil ke dveřím, ale zastavil se a zamyšleně hleděl na advokáta. „Vy jste ale zatraceně mazaný, co?“ poznamenal.

„Jak to myslíte?“ otázal se ho Mason.

„Domnívám se, že vám sakramentsky záleželo na tom, aby vám byla provedena tělesná prohlídka.“ „Ovšem, záleželo mi na tom.“

„Myslím, že také já se dám prohledat,“ řekl Duncan. „Byl jsem přece v té místnosti minutu nebo dvě předtím, než přišel Manning, a mohlo by být prospěšné, kdybych byl s to dokázat, že jsem nic neodnesl.“

„Tuhle námahu si můžete docela dobře ušetřit, Duncane,“ doporučil mu Mason se sarkastickým úsměvem. „Měl jste možnost odnést z té místnosti cokoli, hodit to přes palubu nebo to ukrýt na stovce různých míst. Dát se teď prohledat vám nijak nepomůže.“

„Nelíbí se mi, jak to říkáte,“ ohradit se Duncan.

„To mě strašně mrzí. Mohl jste odejít z té místnosti současně s námi a nebylo by zapotřebí vás prohledávat,“ vysvětloval mu s úsměvem advokát.

„To tak,“ ušklíbl se Duncan, „a nechat otevřené dveře, aby se tam mohl vrátit váš spolupachatel a...“

„Co jste to řekl? Můj spolupachatel?“ zeptal se Mason a významně zvedl obočí.

„Tak jsem to nemyslel,“ poopravil se Duncan. „Měl jsem na mysli některého vašeho klienta nebo vrahova spoluviníka.“

Mason znuděně zívl: „Mně osobně se nelíbí, jaký je tady uvnitř vzduch. Asi se půjdu projít.“

„Jste si jistý, že jste sepsal všechno, co měl u sebe?“ zeptal se Duncan Perkinse.

Perkins přikývl na souhlas.

„Podíval jste se mu pod podšívku kabátu?“

„Na to můžete vzít jed. Býval jsem dozorcem vězňů a vím, kam chlapi ukrývají věci. Podíval jsem se mu do bot i pod podšívku kabátu.“

„Díval jste se také pod límec jeho kabátu?“

Perkins se zasmál a ujišťoval Duncana: „Neblbněte! Samozřejmě jsem se mu podíval pod límec kabátu i do manžet u kalhot. Prohmatal jsem každičký centimetr jeho prádla a oděvu.“

„Kolik peněz měl v té náprsní tašce?“

„Dva tisíce pět set dolarů ve stovkách a padesátkách, tři sta dvacet dolarů ve dvacetidolarových bankovkách, čtyři pětidolarovky a navíc drobné - šest čtvrťáků, deset desetníků, čtyři nikláky a šest centíků.“

„Když pořizujete nějaký soupis, děláte to důkladně, že Perkinsi?“ poznamenal Mason s úsměvem.

„Nebyl jsem nadarmo dozorcem vězňů,“ řekl samolibě Perkins. „Velmi často by ti chlapi přísahali, že měli u sebe mnohem víc, než byla pravda.“

Duncan zamyšleně hleděl na advokáta přimhouřenýma očima. Ani na rtech, ani v očích neměl sebemenší náznak úsměvu.

„Dva tisíce pět set v padesátkách a ve stovkách, co?“ zeptal se.

„Ano, je to tak,“ souhlasil Perkins.

„Co vám zase vrtá hlavou, Duncane?“ ozval se advokát.

„Jen mě napadlo, že když se odečte sedm tisíc pět set dolarů od deseti tisíc, zbudou právě dva tisíce pět set,“ řekl Duncan.

Perkins se tvářil rozpačitě, kdežto Mason se přívětivě usmíval a dal se slyšet: „Máte docela pravdu, Duncane. A když se odečte deset tisíc od dvanácti tisíc pěti set, zbývá půl třetího tisíce, a

sedmadvacet tisíc pět set bez pětadvaceti tisíc činí také dva tisíce pět set.“

Duncanova tvář potemněla zlostí. „Nemohl nějaké papíry svinout nebo zmačkat a někde u sebe ukrýt?“ prudce zaútočil otázkou na Perkinse.

„To vůbec nepadá v úvahu,“ odpověděl Perkins s jistým náznakem podrážděnosti. „Vím, po čem mám pátrat, a také vím, kde to mohu hledat. Prohledával jsem chlapy celá léta. Někteří se pokoušeli ukrýt ohebný list pilky do límců nebo do vycpávky kabátu - a nevyšlo jim to. Říkám vám, že jsem tohohle chlápka prohledal. Chtěl to, a jeho přání bylo splněno.“

Duncan prudce otevřel dveře a vyrazil do chodby. Mason se ušklíbl na Perkinse a zeptal se ho: „Zapsal jste také žvýkačky?“

„Zajisté, měl jste tři plátky Wrigley's Double-Mint. A dokonce jsem se podíval i do jejich obalů, jestli do nich nebylo něco nacpáno.“

„Nechcete jednu?“ otázal se Mason. „Já si asi vezmu také, abych té, co mám v ústech, dodal chuti.“

„Děkuji, nechci, protože nežvýkám,“ odvětil Perkins. Mason se odmlčel s plátkem žvýkačky napůl v ústech a řekl: „Počkejte ještě okamžik, Perkinsi. Ještě jste se mi nepodíval do úst. Měl byste to udělat pro případ, že by v té souvislosti padla otázka. Víte, Duncan by mohl bojovat nečistě, kdyby se mu k tomu nabídla příležitost.“

„Vzhledem k těm všem Duncanovým jízlivým poznámkám jsem měl v úmyslu prohlédnout vám i ústa,“ vysvětloval Perkins, „ale nechtěl jsem nic říkat.“

Mason si olízl palec a špičku ukazováčku, vyndal z úst kuličku žvýkačky a řekl: „Raději se mi tam podívejte.“

Perkins si natočil advokátovu hlavu tak, aby mu šlo světlo do úst. „To je v pořádku,“ oznámil, „a teď vyplázněte jazyk!“ Mason tak učinil, načež se Perkins usmál se slovy: „Dávám vám

vysvědčení, že jste úplně čistý. Vsadím se o padesát dolarů, že u sebe nemáte nic, co bych neuvedl v soupisu.“

Advokát poklepal Perkinsovi na rameno a řekl: „Pojďme se trochu porozhlédnout a podívat se, co dělá Duncan. Vzpomeňte si, jak se změnilo jeho smýšlení. Nejdřív zatraceně trval na tom, abyste mě prohledal, a pak to nechtěl. Když zjistil, že mě přece hodláte prohlédnout, přál si, abyste to udělal div ne pod mikroskopem. Mám za to, že se něco ztratilo. Není si jistý, že to mám já - a jestli se to u mne nenašlo, bude chtít udělat ze mne nějakým způsobem tak jako tak obětního beránka.“

„Hm, pokud jde o mne, domnívám se, že celá tahle akce vybuchla,“ řekl Perkins. „Přišel jsem, abych tady předal nějaké dokumenty, ale muž, kterému jsem je měl odevzdat, je po smrti.“

„Mimochodem,“ zeptal se Mason, „jak dlouho jste byl s Duncanem?“

„Co tím myslíte?“

„Kdyby došlo na prokazování alibi,“ pokračoval advokát, „od které doby byste ho mohl Duncanovi potvrdit?“

„Přišel si pro mne v Los Angeles za deset minut pět,“ odpověděl Perkins, „nebo nějakou minutu předtím či později. Mohly být tři čtvrti na pět nebo za pět minut pět.“

„Bylo to ale určitě před pátou?“

„Ano, vím, že ještě nebylo pět, protože mě pozval na koktejl a já jsem si přitom všiml, že hodiny nad barovým pultem ukazují pět.“

„Co jste dělali pak?“

„Šli jsme na oběd a Duncan mi při něm řekl, jaké dokumenty mám předat a přesně jakým způsobem to mám udělat. Dodal, že chce zastihnout Grieba, až bude provoz v herně v plném proudu. Proto jsem tam s ním čekal, než mi dal pokyn, že mám jít.“

„Řekl vám, proč to tak chce?“

„Ne, to mi neřekl, ale domyslel jsem si, že to nějak souvisí s tím, že Grieb spravuje veškeré účetnictví i hotovost. Duncan si přál, abych Griebovi předal ony dokumenty v době, kdy budou všechny hotové peníze na hracích stolech. Domnívám se, že chtěl, abych udělal jakousi inventuru.“

„Měl jste k tomu oprávnění?“

„To jsem neměl, pokud by k tomu nedal souhlas Grieb, ale ten by se s tím asi sotva smířil.“ Mason přistoupil k lodnímu okénku a nedbalým pohybem vyhodil kuličku žvýkací gumy, kterou měl do té doby v ústech.

„Pojďme dál a podívejme se, co se děje. Duncan bude mít plné ruce práce s těmi návštěvníky, jestli si nedá pozor. Potrvá hodinu nebo tak nějak, než sem dorazí policejní orgány.“

„Když o tom mluvíte,“ upozornil Perkins, „nezapomínejte, že tahle loď je na širém moři a že tady nikdo nemá právo zasahovat s výjimkou představitele úřadu policejního šéfa jmenovaného federálním soudem USA.“

„Nebo také kapitán lodi,“ poznamenal Mason.

„Máte pravdu, ano, kapitán může rozkazovat. Mám za to, že je tady někdo formálně vydáván za kapitána, ale to je ovšem jen nastrčená figura. Hlavní slovo zde mají Duncan a Grieb. Teď je Grieb po smrti a jediným pánem je tu Duncan.“

„Ano,“ řekl Mason, „a kdybyste to posuzoval nezaujatě, mohl byste dospět k názoru, že Griebova smrt není tím nejhorším, co mohlo Duncana potkat.“

„Hm, hm,“ zamumlal Perkins nezávazně.

Mason pokračoval: „Jako jediný žijící z dvojice společníků bude muset Duncan vyřídit záležitosti spoluvlastnictví. Poslyšte, Perkinsi, na vašem místě - jelikož zde jste jaksi úředně - bych se ujistil, jestli se Duncan nevrátil do té kanceláře na dostatečně dlouhý čas k tomu, aby otevřel trezorovou místnost a začal tam šmejdit. Víte přece, že Manning, který je tam na stráži, je

zaměstnancem téhle lodi, a teď, po Griebově smrti, je Duncan jeho chlebodárcem.“

„To je správný nápad,“ souhlasil Perkins. „Policisté si možná budou myslet, že jsem se měl o to postarat. Jsem zástupce okresního šéfa federální policie. Děkuji vám, Masone, za vaši pomoc v téhle věci. Kdybyste byl chtěl odmítnout dát se prohledat, byl bych se ocitl v zpropadeně ošklivé situaci. Jako policista bych nerad viděl, abyste z té místnosti odešel bez tělesné prohlídky, ale protože jste advokát a tak dále, zatraceně by se mi nechtělo prohledávat vás neoprávněně.“

„To nestojí za řeč,“ uzavřel rozhovor advokát. „Znáte svou práci, ale doopravdy si myslím, že teď byste měl mít na očích Manninga.“

VI

Mason se díval po lidech, kteří se kupili kolem ruletových stolů. Přesvědčil se, že u žádného stolu není Sylvie Oxmanová, ani nespatřil detektiva, kterého Paul Drake pověřil jejím sledováním.

Vyšel z herny na palubu, která byla zmáčená mlhou. U zdviženého přístavního můstku pro motorové čluny byla shromážděna skupinka návštěvníků. Jakýsi muž stojící při okraji hloučku čekajících mlátil do pantu, který držel mřížový přístavní můstek. Jiný host se zlobně tázal: „Jak dlouho to bude trvat?“

Barman Jimmy si sundal bílou zástěru, zlatem lemovanou čepici si stáhl do čela a konejšivě, jako člověk, který se naučil jednat přes barový pult s opilci, říkal: „Nebude to trvat dlouho. Kvůli bezpečnosti jsme museli tyhle panty zesílit. Víte přece, že bezpečnost má přednost přede vším. Až je upevníme, během minuty bude můstek spuštěn a budete se moci vydat na cestu ke břehu. Dnes večer pendlují čtyři motorové čluny a všechny budou čekat tady nablízku, aby vyložily přijíždějící návštěvníky, nechaly nastoupit odjíždějící a odrazily k pobřeží... Proč nejdete dovnitř, kde je teplo? Jakmile bude přístavní můstek spuštěn, hned vás zavoláme.“

„Jak můžeme vědět,“ protestoval rozčilený návštěvník, „že to není podfuk, který nám má zabránit opustit loď s penězi, které jsme vyhráli? Já jsem vydělal sto dolarů a tohleto se mi vůbec nelíbí.“

„Vraťte se do baru a zaplaťte si z té výhry panáka. Bude vám po něm lip.“ Barmanova slova vyvolala všeobecnou veselost.

Mason se vmísil mezi čekající. Sylvii Oxmanovou nikde neobjevil. Stál u zábradlí a zíral do mlžné tmy. Matně viděl červená a zelená světla dvou motorových člunů, které vyčkávaly poblíž lodi. Smích a žertovné poznámky, které zaléhaly z člunů, naznačovaly, že jejich pasažéři jsou ochotni chápat celou záležitost

jako legraci a využívali vzniklé neobvyklé situace k seznamování s ženami, které se vydaly bez doprovodu zkusit štěstí v plovoucí herně.

Pak se advokát vrátil do osvětleného podpalubí a přistoupil k baru. Náhle uslyšel ženský hlas: „Tak jak se daří, pane Masone?“ Obrátil se a spatřil šelmovsky vyzývavý pohled šedých očí Matyldy Bensonové.

V dlouhých, elegantních večerních šatech, které obepínaly silný krk, mohutná ňadra a ramena, vypadala nanejvýš na zralou padesátnici. Sněhobílé vlasy měla sčesané dozadu do krátkého účesu. Její róba se třpytila stříbrem, které při každém pohybu zazářilo a soupeřilo se stříbrným leskem jejích vlasů.

„Tak co?“ zeptala se. „Mám za to, že už jste v plné práci.“

Mason se rychle rozhlédl kolem. Jimovo místo za barovým pultem zaujal mladý muž a usilovně se snažil uspokojit náhle zvýšenou poptávku po nápojích. Jeho ruce poletovaly mezi láhvemi za pultem a kontrolní pokladnou. Několik návštěvníků sedělo u baru v kabátech, s klobouky na hlavách a čekalo na spuštění přístavního můstku. Zdálo, že jsou plně zaujati svými vlastními starostmi. Nikde nebylo ani známky skrytého vnitřního napětí, které by se přítomných nepochybně zmocnilo, kdyby se dověděli, že na lodi došlo k vraždě.

„Pojďte sem a posaďte se,“ vyzval starou dámu Mason. „Potřebuji si s vámi promluvit.“

„Proč jste tak zachmuřený?“ zeptala se s úsměvem. „Neříkejte, že vám jdou na nervy! Viděla jsem tady pobíhat nějakého mužského v šedivém obleku. Vypadal ustaraně jako poplatník, který vyplňuje přiznání k dani z příjmu. Kdosi na něj zavolal ‚Pane Duncane', na něco se ho zeptal, a namísto odpovědi se dočkal zaklení. No, jestli jste do té míry rozzlobil naše protivníky, je to pro nás dobré znamení.“

„Mluvte tišeji!“ poručil jí Mason. „Posaďte se k tomuhle stolu.“

„Jestli chcete něco dostat,“ namítla, „budete muset jít k barovému pultu. Tak mizernou obsluhu jsem ještě neviděla. Barman je kdesi, na jeho místo za pultem musel přijít mládenec, který obsluhoval u hráčských stolů a...“

„Nepotřebujeme obsluhu,“ odmítl Mason, „ale potřebujeme si pohovořit. Tohle je příhodné místo. Všichni ostatní se kupí u baru. Tak - jak dlouho jste tady?“

„Jen chvíli,“ odpověděla s potlačovaným smíchem. „Byla jsem tu dříve, než jste přišel na loď vy. Věděla jsem, že tady může jít do tuhého a napadlo mě, abych byla po ruce, kdybyste potřeboval posilu.“

„Viděla jste Sama Grieba?“

„Ne, neviděla.“

Mason na ni upřeně pohlédl a zeptal se: „Viděla jste někoho známého!“ „A proč?“

„Nezáleží na tom, proč,“ naléhal advokát. „Nezdržujte a odpovězte na mou otázku! Viděla jste někoho známého?“

„Viděla jsem vycházet Franka Oxmana, ale on mě nezahlédl a nezastavil se.“ „Jak víte, že vás nespatřil?“

„Protože jsem ho uviděla dříve a velmi pečlivě jsem mu uhnula z cesty.“

„Za jak dlouho přišel po vás?“ „Asi tak za půldruhé hodiny. Já jsem se tady na lodi naobědvala, a nestálo to za moc. Mám však za to...“ „Koho jste ještě viděla?“ ptal se neodbytně Mason. „Co máte na mysli?“ „Pokračujte!“ naléhal advokát. „Proč mi kladete tyhle otázky?“ „Protože je to důležité.“

„Nikoho,“ odpověděla a pevně mu hleděla do očí.

„Víte, kdy jsem přišel na loď?“

Přikývla na souhlas a odpověděla: „Byla jsem venku na palubě, abych se trochu nadýchala čerstvého vzduchu. Protože

byla mlha, nezůstala jsem tam dlouho. Stála jsem u zábradlí na přídi, když jste vystupoval na palubu.“

„Viděla jste na lodi ještě nějakou známou osobu?“

„Ne, neviděla.“

„Odpřisáhla byste to?“

„Proč? Ovšem, kdyby to bylo nutné, odpřisáhla bych to.“

Po těch slovech se pohodlně opřela v křesle a řekla: „Teď, jestli jste už skončil, mohl byste zajít do baru a přinést mi Toma Collinse. Nedokážu ukojit chuť na tabák cucáním těchle neslaných nemastných cigaret. Umírám touhou po opravdovém zakouření. Po pravdě řečeno, vyšla jsem na palubu najít si místo, kde bych si mohla zabafat z doutníku. Jenže tam se opíral o zábradlí párek zamilovaných a měla jsem obavy, že kdyby ten mladý muž spatřil, co udělá věk a nevázanost se ženou, ztratil by své ideály, oholil si hlavu a vstoupil do kláštera.“

Mason se naklonil přes desku stolu, pozorně zkoumal záblesky veselí v ostražitě hledících očích staré dámy a náhle řekl: „Sam Grieb byl zavražděn.“ Výraz její tváře zůstal beze změny jako netečná maska. „Jak to víte?“ zeptala se.

„Vy jste věděla, že byl zavražděn,“ řekl advokát zvolna.

„Nic takového jsem nevěděla,“ odporovala rezolutně. „Tak proč jste lhala?“

Z očí jí vyšlehl hrozivý záblesk, když mu namísto odpovědi odsekla: „Nejsem zvyklá, aby se mnou někdo takhle mluvil.“

„Proč jste mi lhala?“ naléhavě opakoval otázku Mason.

„Jak to myslíte?“

„Proč jste mi lhala o Sylvii?“

„Co s ní má být?“

„Byla tady na lodi, a vy to víte. Viděla jste ji tady.“

Šedé oči pozbyly jistoty. Stará dáma natáhla ošperkovanou ruku přes stůl a řekla: „Dejte mi cigaretu.“

Mason otevřel pouzdro a paní Bensonová si vzala cigaretu. Advokát rozžehl zápalku o spodní stranu desky stolu, připálil jí, vytáhl druhou cigaretu pro sebe a dvakrát vydechl citlivým chřípím bílý kouř.

„Poslouchám vás," řekl jen.

Stará dáma uhýbala jeho pohledu, několikrát rychle potáhla, vyndala cigaretu z úst a odložila ji do popelníku se slovy: „Není tu někde místo, kde bychom mohli kouřit?"

„Nebylo by radno, aby nás tu někdo viděl pohromadě," odmítl její přání Mason. „Právě teď je tohle nejlepší místo, kde můžeme hovořit. Celá parta je u baru zády k nám... a já stále poslouchám."

Paní Bensonová přejížděla prsty nervózně po okraji popelníku, pak pohlédla advokátovi do očí a řekla: „Ano, Sylvie tady byla."

„Já vím, že tady byla. Proč jste mi to neřekla?"

„Protože... no, z mnoha důvodů."

„Z jakého důvodu například?"

„Kvůli tomu, jak si Sylvie počínala."

„Proboha," řekl už netrpělivě Mason, „přestaňte konečně chodit kolem horké kaše! Jsem advokát, kterého platíte proto, aby hájil Sylviiny zájmy. A jak to, u všech čertů, mohu dělat, jestliže si se mnou hrajete na schovávanou? Za pár minut sem přijdou policisté a může jít do tuhého. Chci vědět, co se dělo, před čím se mám mít na pozoru a s čím se mohu setkat."

„Sylvie šla do kanceláře," začala zvolna vykládat stará dáma. „Obávala jsem se, že bude hrát přímo do ruky Griebovi a nevěděla jsem, co si mám počít. Nechtěla jsem, aby mě spatřila. Proto jsem vyšla na palubu. Doufala jsem, že se tady objevíte. Skutečně jste velmi krátce poté přijel. Nesmírně se mi ulevilo. Myslela jsem si, že pravděpodobně narazíte na Sylvii v kanceláři."

„Počkejte okamžik," přerušil ji Mason. „Pojďme rovnou k věci. Sylvie tedy přišla na loď dříve než já?"

„Ano."

„Kolikátým člunem přede mnou?“

„To nevím. Neviděla jsem ji hned, jak připlula. Pochopitelně jsem neočekávala, že se tady objeví. Jinak bych sem vůbec nepřišla. Nechtěla jsem, aby věděla, že se nějak zajímám o její záležitosti. Kdyby mě tady spatřila, hned by věděla, že...“

„Na tom nezáleží,“ přerušil ji Mason. „Zůstaňme u toho hlavního. Kde jste ji tady poprvé zahlédla?“

„Zrovna vycházela z kasina.“

„Co jste dělala vy?“

„Schovala jsem se, aby mě nemohla spatřit. Přistoupila k jednomu hracímu stolu, řekla cosi krupiérovi a hned zamířila do chodby, co vede ke Griebově kanceláři... Já jsem se vytratila ke schůdkům a vyšla jsem na palubu.“

„Hrála Sylvie?“

„Ne, nehrála, jen se zeptala na něco chlapíka u rulety. Myslím, že chtěla vědět, jestli je tady Grieb.“

„A co dál?“ zeptal se Mason.

„To už je všechno. Vyšla jsem na palubu a zůstala jsem tam. Byla mlha, roztřásla mě zima, ale neodvážila jsem se vrátit dovnitř z obavy, abych se náhodou nesetkala se Sylvií.“

„Ještě mi povězte, kde byl její manžel.“

„Frank Oxman sem musel přijít již dříve, možná, když jsem byla v kasinu. O jeho přítomnosti jsem se dověděla poprvé až když jsem ho viděla odcházet. Vyšel ze salonu v převlečníku a s čepicí na hlavě. Byl pouhých pár kroků ode mne, takže jsem dostala strach, že mě možná zahlédl. Pak šel na plošinu, kde čekají odjíždějící návštěvníci, sestoupil po schůdkách a nasedl do člunu, který odplul pouhých pár minut po vašem příchodu.“

„Sledoval ho někdo?“

Potřásla hlavou se slovy: „Myslím, že ne.“ Pak však dodala: „Moment - nějaký člověk se tady motal, jako by někoho hledal.

Zdržoval se tu, ale nehrál. Na pevninu odjel stejným motorovým člunem, jako Frank. Mohl to být detektiv.“

„A já jsem přijel předtím?“

„Ano, ale ne dlouho. Frank opustil loď snad deset minut po vašem příchodu. Možná jste ho potkal.“

Mason se zamyšleně usmál a pak řekl: „I kdybych ho byl potkal, nebylo by mi to nic platné, protože ho neznám. A co bylo se Sylvií?“

„zůstala jsem na palubě, protože jsem nechtěla, aby mě Sylvie viděla. Určitě jsem se tam zdržovala takových deset nebo patnáct minut, když Sylvie vyšla. Za ní se objevil nějaký muž a řekl jí: ‚Na lodi je Frank. Vypadněte!' Po těch slovech zmizel v kasinu. Sylvie šla...“ Uprostřed řeči se zarazila a zadumala se. „Dopovězte to!“ naléhal advokát. „Kam šla?“ „Samozřejmě na motorový člun.“ Mason pozorně sledoval tvář staré dámy, a pak její slova odmítl: „Tohle jste ale neměla před okamžikem na jazyku.“

„Ale ano, právě to jsem chtěla říci.“ „Nedělejte hlouposti! Vím, že jste začala hovořit o něčem jiném.“ „Proč? Jak to?“

„Protože to, jak jste nakousla větu, dokazuje, že jste málem pověděla něco, co jste nechtěla říci. Když jsem se vás zeptal, kam šla Sylvie, a vy jste odpověděla, že odplula na pobřeží, zazněl ve vašem hlasu náznak úlevy, že se vám to podařilo další větou zamaskovat A teď chci slyšet, kam Sylvie zamířila poté, co vyšla z kasina.“

Matylda Bensonová potahovala z cigarety a mlčela.

„Tak mi už povězte, kam šla!“ naléhal neodbytně advokát.

„Přistoupila k zábradlí.“ „A co dělala u zábradlí?“

„Nervózně se hrabala v kabelce,“ odpovídala zvolna stará dáma, „a za vteřinu nebo o něco později jsem uslyšela něco žbluňknout do vody.“

„Bylo to něco těžšího?“

„Žbluňklo to.“

„Byla to pistole?“

„Opravdu nevím, co to bylo.“

„Viděl ji ještě někdo jiný?“

Na advokátovu otázku paní Bensonová teprve po okamžiku zaváhání potřásla hlavou.

„To znamená,“ řekl Mason, „že ji někdo viděl.“

„Mohli ji vidět ti dva mladí lidé, kteří se tam muckali. Určitě to nevím. Záleží na tom, jak dalece byli zabráni do svého počínání. Víte, když Sylvie vyšla z osvětleného kasina, nepřizpůsobil její zrak okamžitě temnotě, takže si stoupla nevědomky docela blízko k onomu párku. Těsně předtím, než se ozvalo šplouchnutí, měla jsem dojem, že ti milenci něco spatřili a zaslechla jsem, jak si něco vzrušeně šeptají. Pak Sylvie běžela k motorovému člunu.“

„Stála Sylvie těsně u vás?“ „Byla u mne dost blízko.“

„Tak teď počkejte,“ pokračoval Mason. „Člun už čekal u přístaviště?“ „Ano.“

„Nemohli lidé, kteří seděli v člunu, vidět Sylvii, jak něco hází do vody?“

„To nevím, ale myslím, že ne.“

„A ještě něco - když Sylvie vyšla z kasina, šla rovnou k zábradlí?“

„Ano, tak to bylo... Ten člověk jí řekl, že je na lodi Frank a vyzval ji, aby odtud zmizela. Hned pak šla rovnou k zábradlí.“

„Od zábradlí potom zamířila přímo k člunu?“

„Ano.“

„Teď mi povězte, kdo byl ten muž!“

„To nevím. Vyšel za Sylvií z kasina, vystrčil hlavu ze dveří a řekl, že je na lodi Frank, a aby se ztratila. Pak couvl zpět a Sylvie šla k zábradlí.“

„Vy jste toho chlapíka neviděla?“

„Jen jako nejasnou postavu, která vysunula hlavu ze dveří kasina.“

„Procházelo těmi dveřmi světlo?“

„Ne, vedou na schody a za nimi je chodba se závěsem. Bylo tam velmi málo světla.“

„Co měla Sylvie na sobě?“

„Tmavé večerní šaty a tříčtvrteční kabátek.“

„Měla klobouk?“

„Ano, měla.“

„Byla oblečená stejně, jako když jste ji poprvé spatřila v kasinu?“ „Ano.“

„Teď ale dejte pozor,“ pokračoval Mason. „Určitě sem přece přišla v kožichu.“

„Má velice pěkný kožich, který...“

„To vím,“ přerušil ji advokát. „Teď mi jde o to, že si ten kožich musela odložit v šatně. Za chvíli sem přijdou policisté a sepíší jména a adresy všech, kdo jsou na lodi. O něco později pustí návštěvníky domů. Pak šatnářka oznámí, že tady někdo nechal velmi drahý kožich. Policisté si to dokáží spočítat. Jestli se Sylvie o ten kožich přihlásí, vleze rovnou do pasti, a když se o něj nepřihlásí, bude to znamenat totéž, jako by přiznala svou vinu. Policie půjde po kožichu a Sylvie se ocitne v zatracené kaši. Myslíte si, že...“

„Mám nápad,“ přerušila Masona stará dáma. „Mohla bych zajít za tou šatnářkou, říci jí, že jsem ztratila lístek, dát jí dolar diškrece a ...“

„Dokázala byste popsat ten kožich natolik přesně, aby vám ho šatnářka vydala?“ přerušil ji advokát.

„Ano, to bych dokázala, protože jsem ho Sylvii sama kupovala. Na podšívce v kapse je našitý štítek se Sylviiným jménem a číslem pojistky. Mohla bych šatnářce říci, že Sylvie jsem já a kožich si odnést...“

Mason se kriticky zahleděl na její tlusté paže. Ona však ho přesvědčovala, že si kožich dokáže obléknout, a nebude se snažit zapínat ho.

„V tom případě však bude přebývat váš kožich. Dala jste ho do šatny?“ namítl Mason.

„Ano, dala, ale mohu tam zajít, předložit šatnářce svůj lístek, vzít si svůj kožich, někde ho odložit a pak se do šatny vrátit, podfukem dostat Sylviin kožich a odjet na pobřeží se dvěma kožichy. Půjdu...“

„Ne,“ přerušil ji Mason, „to nemůžete udělat. Šatnářka by si vás mohla zapamatovat, a nemůžete počkat mezi vyzvednutím prvního a druhého kožichu déle než minutu či dvě. Je to příliš riskantní.“

„Nic jiného nezbývá,“ trvala na svém paní Matylda. „Dejte mi svůj lístek ze šatny,“ rozhodl se Mason, „a čekejte tady.“

Otevřela kabelku, vyndala potištěnou kartónovou kartičku a poznamenala: „Líbí se mi, jak to děláte. Patřičně vám projevím svou vděčnost.“

„Dobrá,“ odpověděl advokát. „Až budu v base, můžete mi tam posílat koláčky a sušenky.“

Změřila si ho zkoumavým pohledem a poznamenala: „Zřejmě to neříkáte jako vtip.“

„Ne, to rozhodně není vtip,“ odpověděl advokát. „Jestli si budou ověřovat moji totožnost, dostanu se do prekérní situace. Odskáču to kvůli Sylvii. Vy zůstaňte tady!“

Prošel chodbou k šatně, podal dívce, která tam měla službu, přes stůl šatenku a do nastavené dlaně jí strčil půldolar. „Manželka dostala mořskou nemoc,“ řekl na vysvětlenou. „Dejte mi rychle ten kožich!“

„Cože? Mořskou nemoc?“ podivila se šatnářka. „Vždyť se to tu skoro nekolébá...“

Mason se ušklíbl se slovy: „Víte, ona si myslí, že má mořskou nemoc. Mám se snad s ní hádat?“

Dívka se vesele smála, když mu podávala kožich. Letmým pohledem hnědých očí se zalíbením ohodnotila jeho široká ramena i výrazné rysy tváře a řekla: „Doufám, že vy nás nepřestanete navštěvovat jen proto, že vaše manželka trpí mořskou nemocí.“

„Určitě nepřestanu,“ ujistil ji advokát a odnesl kožich Matyldě Bensonové. „Tady to máte,“ řekl „a vyzvednutí toho druhého kožichu nechám na vás. Možná budete muset...“

Uprostřed věty se přerušil, když se ozval ze tmy hluk motorového člunu ženoucího se k lodi hustou mlhou.

„Tohle zní jako policejní člun,“ pokračoval. „Budeme muset spěchat.“

„Mám jim říci své pravé jméno?“ zeptala se paní Matylda.

„Neříkejte jim je, pokud to nebude nutné,“ odpověděl jí Mason. „Buďte ale opatrná. Pravděpodobně budou chtít nějaký osobní doklad, řidičský průkaz nebo něco podobného. Můžete jim povědět, že se vám nechce stát někde na konci nějaké fronty. Je tady pravděpodobně dost žen a mužů, kteří hned nebudou chtít sdělit pravá jména. Vyřídit je bude trvat značně dlouho. Nakonec budou policisté pravděpodobně unavení a poněkud méně nároční. Dejte si pozor, ať vás nepřistihnou při lži!“

Stará dáma zvrátila hlavu dozadu, vystrčila bradu a s klidnou sebejistotou řekla: „Už jsem svého času několikrát drze zalhala, a nikdo mi to nedokázal. Vy raději odejděte levými dveřmi, a já půjdu těmi vpravo.“

„Šťastné pořízení,“ popřál jí Mason a vešel levým vchodem do kasina. Na poloviční cestě k ruletám ho zastihlo hlasité volání muže v dosud mokré pryžové pláštěnce: „Pozor! Poslouchejte všichni! Na této lodi byla spáchána vražda. Nikdo nesmí odtud odejít. Zůstaňte laskavě v téhle místnosti a nepokoušejte seji

opustit. Jestliže budete s námi spolupracovat, nepotrvá to dlouho. Když nebudete spolupracovat, zůstanete tady celou noc.“

VII

Perry Mason stál před koncem dlouhé fronty, která se vinula ke stolu, za nímž seděli dva policisté a zapisovali jména, adresy a kontrolovali průkazy totožnosti.

Opuštěné hrací stoly působily dojmem, který nenesl ani stopy veselí, jež bylo přerváno smrtí. Už nebylo slyšet smích, rachot žetonů a šelest ruletových kuliček. Ticho rušily jen rozmrzelé hlasy policistů, ustrašené odpovědi návštěvníků a rytmický skřípot staré lodi pohupující se na dlouhých, mírných vlnách mlhou zahaleného oceánu.

Mason si se znepokojením zamračeně prohlížel frontu čekajících, do které se už museli zařadit všichni, kdo byli na lodi. Nikde nemohl objevit Matyldu Bensonovou. Byl si jistý, že nikdo nemohl sestoupit po lodních schůdkách bez předložení písemného povolení podepsaného policisty, kteří prováděli kontrolu totožnosti.

V kancelářích vedení hráčské lodi se zabývali policisté úkony, jež jsou běžné při vyšetřování vraždy. Pořizovali snímky místa nalezení mrtvoly a její polohy. Na nábytek nanášeli speciální prášek určený k odhalení zanechaných otisků prstů. Dveřmi vedoucími do kanceláří procházeli sem a tam policisté. Vyděšení návštěvníci šourající se ve frontě sledovali pobíhající strážce zákona s chmurnou zvědavostí.

Z lomené chodby vyšel muž, přistoupil k zástupu čekajících a zvolal: „Kde je advokát Perry Mason?“ Advokát zvedl ruku.

„Pojďte tudy,“ poručil mu policista, otočil se na podpatcích a odkráčel zpátky. Mason šel za ním. Po cestě chodbou mohl slyšet matné hlasy typické pro běžné vyšetřování. Pak se ozval hlas Charlieho Duncana, který proti něčemu ječivě protestoval.

Advokát přišel za policistou do předpokoje, kde zarputile se tvářící policisté právě vyslýchali Duncana. Ve chvíli, když Mason

vstupoval do místnosti, Duncan říkal: „... ovšem, měl jsem s ním potíže. Nelíbil se mi způsob jeho jednání. Dnes odpoledne jsem na něj podal žalobu, ale ne proto, abych proti němu získal výhodu. Udělal jsem to z toho důvodu, že jsem se nehodlal dát zruinovat kvůli praštěným nápadům člověka, který nerozumí podnikání...“ Při spatření Perryho Masona Duncan zmlkl.

Jeden policista se zeptal: „Jste advokát Perry Mason?“

Mason přikývl.

„Byl jste v tomhle pokoji, když byla objevena mrtvola?“ „Ano.“

„Co jste tady dělal?“ „Seděl jsem tady a čekal.“

„Nač jste čekal?“ „Až někdo přijde.“

„Klepal jste na dveře vnitřní kanceláře?“ „Ano.“

„Nikdo se vám neozval?“ „Ne.“

„Zkoušel jste otočit knoflíkem dveří?“

Mason zamyšleně svraštil čelo a odpověděl: „Teď dodatečně je těžko říci, co jsem přesně udělal. Když jsem šel sem, považoval jsem to za běžnou návštěvu a přirozeně jsem nevěnoval příliš velkou pozornost řadě podrobností, které se mi nezdály zajímavé ani důležité.“

„Jenže ty podrobnosti nejsou ani nezajímavé, ani nedůležité,“ podotkl jeden z policistů.

Mason se mile usmál a řekl: „Je velmi nesnadné něco předvídat - asi proto je náš pohled na to, co bylo, lepší než naše předvídavost.“

Na okamžik se rozhostilo ticho, jehož Mason využil ke zkoumání tváří policistů. Zřejmě byli sehnáni z různých oborů a míst policejního aparátu a vysláni k vyšetřování tohoto případu. Jeden měl hodnost seržanta a pravděpodobně byl příslušníkem městské policie, druhý nepochybně sloužil u silniční dopravní policie, třetí byl v občanském oděvu a zřejmě šlo o detektiva, a

čtvrtý byl podle všeho zástupcem šerifa či okresního šéfa policie, anebo obojí.

Zatímco si Mason prohlížel přítomné, vstoupil do místnosti další policista s Arthurem Manningem a dvojicí mladých lidí. Asi pětadvacetiletý mladík ve sportovním obleku béžové barvy měl na krku volně uvázanou tmavohnědou šálu, která barevně ladila s koženými střevíci a brašnou, dívka měla přes ruku přehozený plášť s kožešinovým límcem.

„Právě jsem našel...“ začal hovořit Manning, ale seržant ho zarazil varovným zvednutím ruky se slovy: „Nejdřív dokončíme tuto fázi vyšetřování. Tak vy jste čekal, pane Masone, tady v přední kanceláři?“ „Ano.“

„Jak dlouho jste tady byl?“

„Snad pět minut, možná ani ne tak dlouho. Přesně vám to nemohu říci.“

„Čekal jste na pana Grieba?“

„Ano.“

„Proč?“

„Měl jsem s ním jednání.“ „O jaké jednání šlo?“

Mason potřásl s úsměvem hlavou: „Jako advokát nemohu být vyslýchán o otázkách týkajících se zájmů svých klientů.“

„Odmítáte odpovědět?“

„Ano.“

„To v zákonu nestojí,“ zlobně zaprotestoval seržant. „Jedině smíte zatajit důvěrné sdělení svého klienta. Náhodou to vím, protože jsem to jednou slyšel u soudu.“

„U soudu toho můžete slyšet tolik, seržante,“ řekl odmítavě advokát, „že je to úplná hrůza. Víte, já už jsem vyslechl spoustu soudních debat.“

Chlapík v civilu se ušklíbl, seržant zrudl a obrátil se na Duncana s otázkou: „Kde seděl pan Mason, když jste přišel do kanceláře?“

„V tomhle křesle.“

„Co dělal?“

„Prohlížel si časopis.“

„Nevíte, co četl?“

„To nevím. Jenom poznamenal, že je časopis starý. Nevzpomínám si přesně, jaký to byl časopis.“ „Dveře do zadní kanceláře byly zavřené?“ „Ano.“

„Měl jste od nich klíč?“ „Ano.“

„Existují ještě další klíče?“

„Jen jediný, a ten měl Grieb.“

„Byl to ten, který jsme našli na jeho kroužku?“

„Ano.“

„Tyhle dveře bývaly vždycky zavřené?“ „Rozhodně. To pravidlo jsme nikdy neporušovali. Dveře byly stále zavřené, zamčené a zajištěné závorou.“ „To tedy musel ty dveře otevřít sám pan Grieb?“ „Ano.“

„A pak, když vpustil dovnitř návštěvníka, vrátil se k tomuto stolu?“ „Je to tak.“

„Jinak než těmito dveřmi nelze do téhle zadní místnosti vstoupit?“

„Ne, jinudy to nejde.“

„A co kajutová okénka?“ zasáhl do rozhovoru Mason. „Jedno je přímo nad stolem a druhé na opačné straně. Nebylo možné, aby se někdo naklonil z boku lodi a vystřelil...?“

„Ne, to by nebylo možné,“ přerušil advokáta seržant. „Když vyloučíme možnost sebevraždy, pro niž nehovoří žádné důkazy, musela osoba, která vypálila smrtící ránu, stát u Griebova psacího stolu a zastřelit ho z automatické pistole ráže 38. Navíc byla prázdná nábojnice vyhozena a nalezena na podlaze.“ Po těch slovech se znovu obrátil na Duncana. „Otevřel jste dveře vnitřní kanceláře a spatřil Griebovo tělo v křesle. Co jste udělal potom?“

„Byl jsem silně rozrušený," odpověděl Duncan. „Samozřejmě to mnou silně otřáslo. Pamatuji se, že jsem k němu přistoupil, abych se ujistil, že je mrtev, a pak jsem něco řekl Masonovi a... Ano, vzpomínám si, že jsme se rozhlíželi po zbrani. Existovala možnost, že jde o sebevraždu."

„Vzpomínáte si ještě na něco?"

Duncan potřásl hlavou a řekl: „Vyšli jsme odtud. Mason vyslovil několik podivných poznámek. Chtěl jsem ho dát prohledat..." „Proč jste to chtěl?"

„Protože seděl tady v předpokoji. Přirozeně mi to bylo podezřelé... totiž, myslel jsem, že by bylo vhodné prohledat ho a zjistit, jestli nemá u sebe klíč k této místnosti nebo bouchačku, či... Mohl přece mít v kapsách spoustu věci."

„Měl Mason proti prohledání nějaké námitky?" „Právě naopak," zasáhl do rozhovoru s úsměvem advokát. „Já jsem to požadoval. Policista Perkins, který přišel a loď s Duncanem, mi nejdřív nasadil pouta, takže jsem nemohl nic vytáhnout z kapes, odvedl mě do jiné místnosti, nařídil mi, abych se svlékl do naha a prohledal mě. Ale pan Duncan tady byl několik minut s mrtvým sám."

„Ne, to jsem nebyl," zlobně protestoval Duncan. „To mi připomíná něco, co jsem ještě udělal. Stiskl jsem knoflík poplachového zařízení, které přivolalo Manninga. Po zmáčknutí tlačítka se rozezvučí bzučáky na různých místech a rozsvítí se červená světla ve všech čtyřech rozích herny. Manning tady byl v několika vteřinách."

„To je pravda," potvrdil referent pro zvláštní účely v modrém stejnokroji. „Byl jsem na opačném konci kasina a sledoval jsem muže, který vypadal na podvodníka. Hrál v kostky na stole, který je pro tuto hru vyhrazený, a silně vyhrával. Většinou se zdržuji poblíž vchodu do těchto kanceláří, ale když vidím něco podezřelého, jdu se na to podívat. Na toho chlapíka mě upozornil

sám Grieb. Bylo to asi tak patnáct nebo dvacet minut předtím, než mě Duncan zavolal světelným signálem. V okamžiku, když jsem spatřil červené světlo, rozběhl jsem se do kanceláře. Než jsem tam dorazil, nemohlo uplynout ani patnáct vteřin.“

„Viděl jste během těch patnácti vteřin vycházet někoho z kanceláří?“ zeptal se seržant.

„Ovšem. Viděl jsem Perryho Masona a toho policistu, který přišel na loď s panem Duncanem - myslím, že se jmenuje Perkins. Ten prý dal panu Masonovi želízka, ale já jsem pouta neviděl. Podle toho, jak šli do sebe zavěšeni, měl jsem za to, že jsou to kamarádi, kteří jdou do baru na skleničku.“

„Viděl jste nás vycházet?“ zeptal se advokát.

„Byl jsem od vás necelé tři kroky. Kdybyste se rozhlédli, byli byste mě zahlédli. Já jsem velice spěchal - myslel jsem, že se tam děje něco závažného.“

„Kde byl Duncan, když jste vstoupil do kanceláře?“

Duncan chtěl něco říci, ale seržant ho zarazil pokynem ruky a řekl: „Teď zrovna, pane Duncane, vyslýcháme Manninga. Tak, kde byl Duncan, Manningu?“

„Byl právě u tohohle křesla, kde sedíte,“ odpověděl Manning. „Nadzvedával polštář a prohlížel ho.“

Duncan se zatvářil bezmocně.

„Co jste tam dělal?“ položil seržant otázku Duncanovi.

„V tom křesle seděl předtím Mason,“ odpověděl Duncan. „Když jsem přišel, vypadal trochu příliš upraveně a uhlazeně. Nevím, nemohu říci proč, ale jeho vzhled se mi nelíbil. Napadlo mě, že ví, že ho může čekat osobní prohlídka, a že něco ukryl. Víte, musel slyšet přicházet Perkinse a mě čtyři nebo pět vteřin předtím, než jsme prošli dveřmi.“

„Co myslíte, že mohl ukrýt?“

„To nevím?“ odpověděl Duncan nepřesvědčivě. „Mohla to být pistole.“

„Také je ovšem možné,“ podotkl Mason, „že Duncan něco sebral ve vnitřní kanceláři a chtěl to schovat do křesla, v němž jsem předtím seděl, ale rychlý příchod Manningův mu to překazil.“

„To je lež!“ hulákal Duncan, „a vy víte, že to není pravda. Byl jste stále ještě v kanceláři, když jsem tlačítkem přivolával Manninga. Kdybych tam potřeboval zůstat sám, nebyl bych to tlačítko stiskl...“

„To stačí,“ zasáhl seržant. „Teď nám povězte, Manningu, jak dlouhý čas uplynul od okamžiku, kdy jste viděl vycházet Masona, do momentu, než jste spatřil Duncana sklánět se nad tímhle křeslem?“

„Myslím, že nanejvýš čtyři vteřiny,“ odpověděl Manning. „Běžel jsem po chodbě poklusem.“

„Projití spojovací chodbou nám trvalo šest nebo osm vteřin, což poskytlo Duncanovi celkem deset až dvanáct vteřin času,“ poznamenal Mason.

Seržant ponechal advokátovu připomínku bez odpovědi, ale nespouštěl zrak z Manninga. „Co jste dělal pak, Manningu?“ zeptal se.

„Duncan mě vyzval, abych mu to tady pomohl prohledat a řekl mi, co se stalo. Podíval jsem se dveřmi do vedlejší kanceláře, ale protože Duncan důkladně prohlížel křesla v téhle místnosti, připojil jsem se k němu a pomáhal mu.“

„Řekl vám, po čem máte pátrat?“

„Ne, to mi nepověděl.“

„Vstoupil jste vůbec do zadní kanceláře?“

„Jen jsem stál ve dveřích,“ odpověděl Manning, „a díval jsem se dovnitř. Zeptal jsem se pana Duncana, zdaje to sebevražda, anebo vražda. Řekl mi, že jestli nenajdeme žádnou pistoli, byla to vražda, a nařídil mi zamknout to tady a hlídat...“

„Ještě něco,“ přerušil Manningovu výpověď Duncan. „Když se tu hovoří o zamčení, napadlo mě - budete chtít otevřít trezorovou místnost?“

„Samozřejmě budeme chtít otevřít trezor,“ odpověděl seržant.

„V tom případě vám musím povědět něco o tom, jak se to tady vede.“

„Co máte na mysli?“ zeptal se seržant.

„Přišel jsem sem se zástupcem policejního šéfa a s příkazem, aby Grieb uvedl důvody, proč by neměl být ustanoven likvidátor. Hodlal jsem Grieba přinutit, aby v přítomnosti zástupce policejního šéfa provedl fyzickou inventuru. Teď je Sam, bohužel, mrtev, ale to nic nemění na skutečnosti, že se pokoušel mě šidit. Nedovedl dobře počítat, já jsem to věděl, a proto on...“

„Proto on co?“ zeptal se chladně Mason, když se Duncan zarazil. „Proto se nechtěl se mnou vyrovnat,“ dokončil Duncan nepřesvědčivě.

„Proč si myslíte, že se nechtěl s vámi vyrovnat?“ položil další otázku Mason.

Duncan se vztekle obrátil na seržanta se slovy: „Přinuťte už, proboha, tohohle chlapa, aby držel hubu, když se snažím vysvětlit vám to!“

„Zavřete zobák, Masone! Co jste chtěl říci, Duncane?“ pokračoval ve výslechu bezvýrazně seržant.

„Grieb má někde nějaké dědice,“ vykládal Duncan. „Nevím, kdo to je, ale budou tady čenichat, dělat potíže a chtít polovinu podniku. Kdyby byl Sam živ, mohl bych předstoupit před soud a dosáhnout toho, aby byl ustanoven likvidátor. Když je teď Sam po smrti, čeká mě spousta tahanic s úřady, a jestli tu bude něco chybět, nebudu moci dokázat, že to odnesl Sam, a dědicové budou tvrdit, že jsem to sebral já až po Samově smrti. Proto požaduji, mládenci, abyste pořídili úplný soupis všeho, co je v této trezorové místnosti a v pokladně.“

„Myslíte si, že něco chybí?“ zeptal se zamračeně seržant.

„Vím na beton, že se něco ztratilo.“

„Dělat inventuru přesahuje naše poslání,“ prohlásil seržant. „Trvalo by to delší čas, než můžeme tomuhle případu zrovna teď věnovat.“

„Tak co kdybyste trezorovou místnost zapečetili?“

„Chceme se do ní podívat.“

„Jakmile trezor otevřete,“ namítal tvrdošíjně Duncan, „musí být provedena inventura.“

Seržant okamžik váhal, a pak souhlasil. „No dobrá, Duncane, uděláme tedy inventuru. Možná, že při ní objevíme něco, co vrhne světlo na motiv vraždy.“

„Před otevřením trezoru byste si raději měli promluvit s těmito dvěma lidmi. Ti viděli nějakou ženu hodit něco z paluby do moře,“ ozval se Manning.

Seržant prudce zpozorněl. „Cože? Hodit něco z paluby?“ vykřikl.

Manning přikývl na souhlas.

„Proč jste to, k sakru, neřekl hned?“

„Snažil jsem se o to, ale...“ nedopověděl Manning.

„To nevadí,“ přerušil ho seržant a obrátil se na mladého muže, který na něj pohlížel bystrýma očima. „Jak se jmenujete?“

Mladík dvakrát naprázdno polkl a řekl: „Bert Custer.“ „Kde pracujete?“

„V benzinové čerpací stanici na křižovatce 79. ulice s Hlavní třídou.“ „Co jste tady dělal?“

„Vzal jsem svou dívku... tady Marilyn Smithovou, na výlet na loď.“

„Přišli jste sem hrát?“

Custer sklopil zrak, rozpačitě se usmál, a nakonec řekl, že hrát nepřišli.

„Tak proč jste sem tedy přijeli?“

„Chtěli jsme si udělat výlet a navečeřet se tu. Víte, tady se totiž levně jí, je tu malý varietní program, protože sem tím chtějí přilákat návštěvníky. Z téhož důvodu jsou laciné i lístky na motorové čluny. Nemohu příliš utrácet a za své peníze chci dostat co nejvíc. Marilyn a já ... chtěli jsme si o něčem pohovořit a proto jsme se sem vydali... Vždyť víte, jak to chodí. Za poměrně nízkou cenu se dá sem doplout motorovým člunem, najíst se a pak vyjít na palubu a povídat si. Dlouho jsem ji přemlouval, než se odhodlala sem jet. Venku sice bylo velmi chladno, protože padla mlha, ale jelikož bylo celý den teplo, myslel jsem si, že by bylo prima posadit se na palubě a...“

„A trochu se pomazlit, že?“ skočil mu do řeči se smíchem seržant.

Custer se zarazil a řekl pohoršené: „Povídali jsme si.“

Na seržantovu otázku odpověděla dívka: „Samozřejmě jsme se mazlili. Kvůli čemu jinému si myslíte, že jsme se sem vydali?“

„Jen se neurážejte!“ řekl seržant s úsměvem. „Vy jste tedy byli venku na palubě?“

„Ano,“ potvrdil Custer.

„Kde to bylo? Na kterém místě?“

„Někde u středu lodi... Mám dojem, že to muselo být přímo nad touhletou kanceláří.“

„Co jste viděli?“

„Z herny vyšla bělovlasá žena ve stříbřitých šatech a chovala se strašně podivně. Marilyn i já jsme měli dojem, že má něco nedobrého za lubem. Zdálo se nám, že se schovává.“

„Pokračujte,“ pobídl mladíka seržant.

„Stála tam asi minutu, načež vyšla na palubu jiná žena. Ta paní ve stříbrných šatech rychle ustoupila do stínu a v tom okamžiku mě Marilyn chytila za ruku a zašeptala: ‚Podívej se!' Vzhlédl jsem právě včas, abych zahlédl pistoli, kterou ta žena ve stříbrné róbě hodila do moře.“

„Jaký to byl druh pistole?“ zeptal se seržant.

„Byla to automatická pistole, ale nemohu vám říci, jakého typu ani jaké ráže. Byla to prostě střelná zbraň. To je všechno, co vám mohu povědět.“

„Víte, jaký je rozdíl mezi automatickou pistolí a revolverem?“

„To samozřejmě vím. Automatická pistole je hranatější, kdežto revolver má spíše obloukovitý tvar. Jejich konstrukce je odlišná. Nedokážu je přesně popsat, ale vím o nich všechno. Kdysi jsem totiž prodával zbraně.“

„A ta žena ve stříbřitých šatech ji hodila do moře?“

„Ano.“

„Co udělala pak?“

„Chvíli zůstala na palubě, než ta druhá žena odešla. Pak sestoupila do podpalubí. Mám za to, že jí mohlo být kolem padesátky.“

„Asi tak pětapadesát,“ přerušila mladého muže dívka. „Pokud si vzpomínám, měla na sobě šaty ze stříbrného lamé, stříbrné střevíčky a šňůru perel.“

„Okamžik, prosím,“ ozval se Mason. „Je mi divné, že by ta žena za dané situace zahodila do vody pistoli. Jestli vám dobře rozumím, vy dva jste viděli padat pistoli dolů z paluby. Není snad možné, že ji hodila ta druhá žena, která vyšla z kasina?“

„Tak už dost, pane Masone!“ okřikl advokáta seržant. „Tady nemáte právo provádět křížový výslech svědků. Otázky budu klást já.“

„Máme však vůči všem zúčastněným povinnost tuto okolnost plně objasnit,“ prohlásil Mason.

„Já určitě nevím, kdo tu pistoli hodil. Nemohu odpřisáhnout, která z těch dvou žen to byla,“ řekla tiše dívka.

„Určitě ji odhodila ta bělovlasá dáma,“ trval na svém Custer. „Proč by jinak ustoupila do stínu?“

„Viděl jste však pistoli teprve poté, když vás slečna Smithová chytila za ruku a řekla ‚Podívej se!'“ podotkl Mason. „Mohl jste...“

Seržant vyskočil a zaburácel: „Tak už toho mám až po krk! Nepokoušejte se mást tyhle svědky! Dosud nevím, jaký máte na tomto případu zájem.“

Mason se uklonil a řekl: „Ovšem, seržante, odpovědnost nesete vy. Domníval jsem se, že zkoumáte fakta, a že byste je rád průběžně objasňoval. Měl jsem za to, že moje zkušenosti by vám mohly nějak prospět.“

„Podívejte se, já jsem plně schopen udělat to sám. Nelíbí se mi, jak se pokoušíte mást svědky.“

„Nepokouším se mást svědky, ale snažím se zjistit fakta.“

„Snažíte seje zjistit, jak se vám to hodí. Jak je to s tou ženou ve stříbřitých šatech? Jaký máte na ní zájem?“

„Proč se nezeptáte jí?“ odpověděl otázkou Mason.

Na okamžik zavládlo ticho a policisté si mezi sebou vyměnili významné pohledy. Pak se obrátil seržant k muži ve stejnokroji příslušníka dopravní policie s příkazem: „Jděte a sežeňte tu ženskou ve stříbrných šatech, Jerry, a přiveďte ji sem! Podle popisu, který máme, by to měla být dětská hračka.“

Z chodby se ozvaly kroky. Dveře se otevřely, vstoupil jimi Perkins a řekl: „Tak venku jsem se vším hotov. Mohu udělat ještě něco?“

„Ano. Hodláme otevřít trezorovou místnost a Duncan chce, abyste sepsal všechno, co je uvnitř.“

„Nemůžeme to odložit na pozdější dobu?“

„Ne, chci si prohlédnout trezor. Musí se otevřít a budeme mít úplný soupis všeho. Můžeme se tam zběžně porozhlédnout, abychom zjistili, že motivem vraždy nebyla loupež, a pak začneme pořizovat podrobný soupis. Také chci prohledat psací stůl a...“

„Já bych chtěl otevřít trezorovou místnost a peněžní pokladnu hned teď,“ přerušil seržanta Duncan. „Víte, seržante, kromě

provozní hotovosti je tam devět tisíc pět set dolarů, které měly být zaplaceny za několik dlužních úpisů někdy dříve dnes večer. Sam možná ty peníze přijal a mohl je dát do peněžní pokladny. Potřebuji vědět...“

„Vy jste je tedy prodal s přirážkou dvou tisíc dolarů?“ vpadl Duncanovi do řeči otázkou Mason. „Do toho se nepleťte!“ vyštěkl Duncan. „A vy zůstaňte venku!“ poručil advokátovi seržant.

Mason jen pokrčil rameny.

„Je to velká částka,“ naléhal Duncan, „a myslím, že mám právo to vědět.“

„Dobrá, Duncane,“ řekl seržant. „Otevřeme trezorovou místnost i peněžní pokladnu. Uložím mládencům, aby všechno sepsali.“

„Obzvlášť to, co je v peněžní pokladně,“ připomněl Duncan.

„Řekl jsem, že všechno,“ odsekl seržant. „Tak, Perkinsi, půjdete na to s Duncanem a se mnou. Vy, Waltere, také. Ostatní zůstanou tady. A teď poslouchejte! Nechci, abyste se dotýkali čehokoli ve vnitřní kanceláři - a zejména se nepřibližujte ke stolu! Jeho skleněnou desku potřebuji jako důkaz.“

Duncan vytočil kód na číselníku dveří trezorové místnosti, otevřel je a rozžal elektrické světlo, načež všichni čtyři vešli dovnitř. Ven zaléhal jen nezřetelný zvuk hlasů.

Mason nenucené přistoupil k Marilyn Smithové a zeptal se: „Jak to bylo s tou druhou ženou, která přišla k zábradlí? Můžete ji popsat?“

„Nijak přesně. Měla na sobě nějaké tmavé šaty. Z dálky to nebylo ve tmě zřetelně vidět. Ale ta bělovlasá žena se rozhodně chovala podezřele. Mluvili jsme o tom s Bertem ještě než se objevila ta druhá. Ta žena s bílými vlasy se mi zdála vyděšená, něčeho se bála a...“

Bert Custer vykročil a protektorsky řekl: „Nechci, aby Marilyn cokoli prohlašovala, dokud tu nebudou policisté. Tenhle člověk je advokát, Marilyn, a...“

„To je pitomost a nesmysl,“ ohradila se dívka. „Ze všech těch povídaček o advokátech, o zastrašování a podobných hloupostech je mi nanic. Víme, co jsme viděli, a řekneme přesně, jak jsme to viděli. Když se nad tím zamyslíš, Berte, víš stejně dobře jako já, že jsem se domnívala, že tu pistoli vyhodila ta bělovlasá paní podle toho, jak se chovala. Kdybys měl vypovídat pod přísahou, musel bys říci, že jsi poprvé spatřil pistoli, když padala do vody.“

„Viděl jsem, že ta bělovlasá paní udělala pohyb, jako by něco házela. Nějak pohnula rukou, jako kdyby vrhala něco do moře,“ trval na svém Custer.

„Ale, Berte, nic takového jsi neviděl! Vůbec jsi se na ni nedíval - hleděl jsi na mne. Objímal jsi mě oběma rukama a byl jsi...,“ vyvracela jeho tvrzení se smíchem Marilyn.

„Hm,“ odporoval zakaboněně Custer, „mohl jsem ji přece vidět koutkem oka, či ne?“

Marilyn Smithová se usmála na Masona: „První jsem tu pistoli viděla já. Zahlédla jsem ji, když letěla přes zábradlí. Chytila jsem Berta za ruku a vykřikla jsem: ‚Podívej se, Berte!' Víte, šlo tam světlo z okénka kajuty a ta pistole padala přes ten světelný pruh.“

„Stáli jste skoro uprostřed paluby na téhle straně lodi?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Takže je možné, že jste v tom pruhu světla viděli padat pistoli, která byla vyhozena z toho kajutového okénka?“

„Ano... snad. Je to pravděpodobně tohle okénko. Tady je jasné světlo a jeho paprsky vycházejí vějířovitě ven. V mlze bylo vidět světelný pruh.“

„Jakého druhu byla ta pistole?“ pokračoval ve vyptávání Mason. „Poznala jste to?“

„Byla to automatická pistole,“ předešel dívku s odpovědí Custer. „Mám za to, že bych to měl vědět. Pracoval jsem v obchodu se zbraněmi a prodával jsem spoustu bouchaček. Byla to automatická pistole z modře kalené oceli s dřevěnou pažbou. Podle velikosti bych soudil, že šlo o osmatřicítku, ale s určitostí to říci nemohu. Některé podniky vyrábějí i velmi těžké dvaatřicítky. Také existují pistole ráže čtyřicet pět, které se nijak zvlášť neliší od osmatřicíťky. Víte, když jsem ji viděl pouhou vteřinu nebo dvě, dá se to těžko určit.“

„Vy si tedy myslíte,“ řekl Mason s důrazem, „že to byla osmatřicítka nebo pětačtyřicítka či dvaatřicítka. Je to tak?“ „Ano.“

„Mohla to ale být pětačtyřicítka?“ „To mohla.“

„Nebo to mohla být dvaatřicítka?“ „Ano.“

„Nevyrábějí se také automatické pistole ráže dvacet dva těžké konstrukce a s dlouhou hlavní?“ „Ano, také se vyrábějí.“ „Mohla to být dvaadvacítka?“

Custer svraštil v zamyšlení čelo. Marilyn se zasmála a řekla: „Právě proto, Berte, že jsi prodával pistole, pokoušíš se vědět o nich příliš mnoho. Nemůžeš říci, jakou ráži měla ta pistole. Zahlédli jsme ji přece na pouhý zlomek vteřiny, když prolétala tím pruhem světla vycházejícího z kajutového okénka.“

„Děkuji vám, slečno Smithová,“ uzavřel rozhovor Mason. Když pak přešel ke dveřím vnitřní kanceláře, ozval se policista v občanském oděvu: „Dovnitř nechoďte!“ „Jen se dívám dveřmi,“ uklidnil ho advokát. Mrtvola už byla pryč. Skleněná deska ze stolu byla postavena na hranu a opírala se o stěnu. Byla pokryta speciálním práškem a rýsovaly se na ní celé stovky otisků prstů. Blízko středu vynikal otisk celé dlaně - zřejmě někoho, kdo se naklonil přes stůl. Vypadalo to na otisk ženské ruky.

Mason nenucené přistoupil k Arthuru Manningovi a zeptal se ho: „Bude to pro vás znamenat nějakou větší změnu?“

Uniformovaný strážce přikývl a zasmušile přitakal: „Řekl bych, že ano.“

„Budete dobře vycházet s Duncanem?“

„No, vždyť víte, jak to vypadalo,“ odpověděl Manning. „Bojovali jeden proti druhému. Duncan mě sem přijal, ale většinu vnitřního provozu i veškerou hotovost spravoval Grieb. Proto jsem přirozeně přicházel častěji do styku se Samem Griebem než s Duncanem. Grieb mi poroučel a já jsem se snažil být s ním zadobře. Proto mi bylo od začátku jasné, že jsem považován ze jakéhosi Griebova spojence. Ne, že bych jím skutečně byl, ale Duncan si to o mně myslel. Když teď je šéfem, tak mě asi vyhodí. Nelíbilo se mu to, co jsem řekl policistům o těch křeslech.“

„Snad bych vám mohl opatřit zaměstnání,“ poznamenal Mason. „Aspoň na přechodnou dobu v jedné detektivní agentuře.“

Manningovi se rozzářily oči.

„Myslíte, že by se vám to líbilo?“ zeptal se advokát.

„Líbila by se mi každá práce, za kterou se slušně platí,“ odpověděl Manning. „Vždycky jsem se chtěl dostat do detektivní agentury. Myslím, že bych se mohl osvědčit a snad se vypracovat.“

„Tak dobrá,“ řekl tiše advokát. „Dejme tomu, že hned zítra ráno přijdete do mé kanceláře. S nikým o tom samozřejmě nehovořte. Jen tam přijďte - ovšem sám. Myslíte, že si to budete moci zařídit?“

„Určitě, jestli mě tady nezadrží a dovolí mi odplout na pevninu. Nevím, jak dlouho bude trvat tohle vyšetřování.“

„Přijďte tam kdykoli,“ řekl Mason, „a chtějte mluvit se slečnou Streetovou. Je to moje sekretářka. Já jí o vaší návštěvě povím, takže se tam dlouho nezdržíte - pouhých pár minut. Jen tam zajděte a já vás představím šéfovi detektivní agentury, která pro mne pracuje.“

„Prima, pane Masone - mnohokrát vám děkuji,“ odpověděl Manning.

V tom okamžiku se vrátili do předpokoje muži, kteří do té doby byli v trezorové místnosti. Duncan zabouchl dveře, zamkl je a zuřivě vytáčel na číselníku kód. Na jeho tváři nebylo ani stopy po úsměvu. Seržant vyndal z kapsy roličku lepicí pásky, odtrhl dva proužky, podepsal se na ně a přelepil jimi okraje dveří trezorové místnosti.

„Teď si nepřeji, aby kdokoli otevřel trezor dříve, než sem přijde policejní šéf," oznámil striktně seržant. „Rozumíte, Duncane?"

„Je mi to jasné, seržante," odsekl se zřejmou nevůlí Duncan, „ale je to zatraceně nepříjemné, když člověku zapečetíte jeho provozní místnost a řeknete mu, že tam nesmí vkročit. Víte, tady něco neklape. Pokud vím, chybí zde devět tisíc pět set dolarů. Říkal jste, že hodláte pořídit úplný soupis. Proč v něm nepokračujete?"

„Protože tam uvnitř je spousta věcí. Kdybychom se do toho dali, trvalo by nám to až do rána. Dveře od trezorové místnosti jsem přelepil páskou. Tak zůstane obsah trezoru nedotčen, dokud..."

„Starého kozla nedotčen!" vykřikl Duncan. „Někdo by mohl pásku napařit a..."

„Dobrá, postavím sem stráž. Jak by se to pak mohlo stát?"

Duncan se dal obměkčit. „To by mohlo stačit, seržante," připustil.

„A teď, jak je to s těmi devíti tisíci pěti sty dolarů? Říkal jste, že měly být zaplaceny dnes večer. To by mohl být motiv vraždy."

Duncan se pátravě zahleděl na Perryho Masona a řekl: „Teď ještě k tomu nic nepovím. Pojďme se podívat do psacího stolu."

„Udělám to sám," prohlásil seržant. „Vy, kamarádi, zůstaňte stranou!"

Po těch slovech vytáhl levou horní zásuvku psacího stolu a vykřikl: „Tady je těch vašich devět tisíc pět set dolarů, Duncane!"

Duncan dychtivě přiskočil, ale seržant se mu opřel pravou rukou o prsa a zastavil ho. „Odstupte, Duncane! Nechci, abyste se tady čehokoli dotýkal.“

Seržant vybral peníze ze zásuvky a začal je zvolna počítat. Když kladl bankovky na stůl a jejich počet stoupal, rozhostil se na Duncanově tváři úsměv a mezi rty mu znovu zasvítily zlaté zuby. Poté však, když seržant napočítal šest tisíc a Duncan se podíval na zbytek v jeho ruce, začal mu úsměv pomalu mizet. V okamžiku, kdy seržant s počítáním skončil, měl Duncan rty znovu pevně sevřené.

„Sedm tisíc pět set,“ oznámil seržant. „To je o dva tisíce dolarů méně, než jste říkal, Duncane.“

„Ještě jste neprohledal stůl důkladně,“ namítal Duncan. „Nějaké další peníze mohou být ve zbývajících zásuvkách.“

„To není to hlavní,“ řekl policista. „V okamžiku, kdy byl zabit, seděl Grieb u tohoto stolu. Někdo mu zaplatil velkou částku. Grieb se zřejmě nedostal k tomu, aby bankovky uložil do peněžní pokladny v trezoru. Určitě je nehodlal nechat v psacím stole. Proto ten člověk, který mu ty peníze zaplatil, mohl být poslední, kdo viděl Grieba naživu. Chci vědět, kdo to byl.“

„Nevím, kdo to zaplatil,“ prohlásil Duncan a úzkostlivě se vyhýbal pohledu Masonových očí.

„Určitě vás ale napadá, kdo to mohl zaplatit, že?“ naléhal seržant.

„Nenapadá mě nic, co bych měl hned teď vyklopit,“ odpověděl tvrdohlavě Duncan. „Je to konečně vaše věc -a je to důvěrné.“

„Nařizuji vám, abyste to řekl!“

„Tak si nařizujte a táhněte k ďasu,“ vybuchl Duncan. „Nevím, co si o sobě myslíte. Stále jsme na širém moři a já jsem velitelem lodi.“

Perkins si odkašlal a vyhrknul: „Mason s Duncanem hovořili o nějakých dlužních úpisech. Bylo to hned, jak jsme přišli na loď,

předtím, než se Mason dověděl o vraždě. Mám za to, že říkali něco o sedmi tisících pěti stech dolarů. Ty úpisy mohly být to, co...“

Seržant nedal Perkinsovi domluvit a otočil se k Perrymu Masonovi: „To vy jste vyplatil ty peníze?“

„Myslím, že nemám co dodat k tomu, co prohlásil pan Duncan,“ odpověděl advokát nenucené. „Domnívám se, že to podivuhodně přesně vysvětluje tuto záležitost, seržante. Ještě mohu dodat, že je značný rozdíl mezi dlužními úpisy v hodnotě sedmi tisíc pěti set dolarů a chybějícími devíti tisíci pěti sty dolarů.“

„Hodláte začínat s formálními podrobnostmi, že?“

„Můžete si to vyložit, jak je vám libo.“

„Vy jste byl tady, když byla objevena mrtvola,“ řekl významně seržant.

Mason, jakoby se nechumelilo, vytáhl z kapsy pouzdro, vzal si z něj cigaretu, vsunul ji do úst, rozškrtl zápalku a teprve pak prohlásil: „Ale kdepak, seržante, nebyl jsem tady, nýbrž v předpokoji. Dveře mezi mnou a tím mrtvým byly zamčené. Klíč od nich jsem neměl. A dále - kdybych sem přišel zaplatit sedm tisíc pět set dolarů -a těch sedm tisíc pět set dolarů bylo zaplaceno - lze právem předpokládat, že by tím moje záležitost skončila, a proto bych opustil kancelář. A jestliže bych já zavraždil Sama Grieba proto, abych se něčeho zmocnil, bylo by protismyslné domnívat se, že bych vložil sedm tisíc pět set dolarů do zásuvky jeho psacího stolu, a pak se tady posadil a čekal, než mrtvý obživne.“

Seržant chmurně hleděl na Masona a mračil se. „Mně se celý ten případ vůbec nelíbí,“ poznamenal.

„Ani mně se nelíbí vraždy,“ dodal chlácholivě Mason.

Marilyn Smithová se zahihňala. Seržant advokátovi vztekle řekl: „Zakazuji vám opustit tuto loď, dokud vám k tomu nedám svolení.“

„Domníváte se,“ namítl Mason, „že máte právo uvěznit mě na lodi, která je teď za dvanáctimílovou hranicí?“

„Myslím si, co jsem řekl,“ odsekl seržant. „Nesmíte opustit tuto loď, dokud vám to nedovolím. A nehodlám se pouštět do debaty o tom, jaké právní důsledky bude mít můj rozkaz.“

Do předpokoje vpadl chlapík ve stejnokroji příslušníka dopravní policie a vzrušeně hlásil: „Ta ženská, seržante, se skrývá někde na lodi.“

„Co to povídáte? Že se skrývá?“ zvolal seržant.

„Přesně tak. Nestojí ve frontě a policista u stolu se dušuje, že ji nezapisoval. Řada lidí se však domnívá, že ji na lodi viděli. Sehnal jsem půl tuctu osob, které ji dokáží přesně popsat. Protože byla spatřena poté, co jsme my přišli na loď, nemohla odplout na pevninu. A dva lidé ji viděli sedět u stolu za barem a hovořit s jejím advokátem.“ Po těchto slovech policista dramaticky ukázal vztyčeným prstem na Perryho Masona.

VIII

Po policistově teatrálním obvinění nastalo ticho, které první přerušil sám Perry Mason.

„Když o tom uvažuji," začal protahované hovořit, „myslím, že jsem skutečně mluvil se ženou, která odpovídá tomu popisu."

„Jak se jmenuje?" zeptal se zamračeně seržant.

„Určitě vím, že vám nemohu sdělit její jméno, seržante."

„Chcete tím říci, že nevíte, kdo byla ta žena?" „Chci tím říci, že vám nemohu sdělit, jak se jmenuje." „Přece nás nebudete bulíkovat, že nevíte, co je ta žena zač!"

Mason se jen usmíval a mlčel.

„Podívejte se, Masone, proti vašemu chování v tomto případu lze vznést řadu velice kritických výhrad," řekl seržant.

„To vyvozuji z vašich poznámek," odpověděl mírně advokát.

„Tu věc nesmíte sebrat a odnést s sebou!" „Jakou věc bych měl sebrat?" zeptal se Mason jako neviňátko.

„To, co jste tady sbalil."

„No budiž," řekl Mason a pedanticky pozoroval hořící konec své cigarety. „Jestliže jsem to už sbalil, zbývá zodpovědět jedinou otázku, zda to mohu podle vašich slov **I** odnést s sebou. To je podle mého mínění věc názoru."

„Seberte tohohle chlapa a zamkněte ho! Nedovolte mu I s nikým mluvit a nedopusťte, aby se s někým setkal. Zůstaňte s ním v místnosti a kdyby se snažil na vás promluvit, anebo se vás chtěl na něco ptát, neodpovídejte mu!" nařídil seržant policistovi od dopravní služby.

„Chci ovšem, aby bylo jasné, že proti takovému proti-zákonnému a svévolnému jednání důrazně protestuji," ozval se Mason.

„Strčte si svůj protest za klobouk a čert vás vem!" reagoval na advokátova slova seržant. „Už mám vašich drzostí až po krk. Jerry,

chopte se ho, vyveďte ho odtud, a já prohledám tuhle zatracenou loď z jednoho konce na druhý, dokud nenajdu tu bělovlasou ženu ve stříbrných šatech. A nedovolte nikomu dalšímu odplout na pobřeží, bez ohledu na to, jestli má či nemá povolení! Tuhle loď zašiju, dokud tu ženskou neobjevím. Mohla se pokusit ty stříbrné šaty schovat a navléci si pánský oblek nebo podobně. Teď to vypadá tak, že vraždu spáchala ona a Perry Mason je jejím obhájcem.“

Pak se seržant obrátil na Berta Custera a položil mu otázku: „Jste ochoten odpřisáhnout, že ta žena vyšla na palubu a pak hodila přes zábradlí automatickou pistoli, že?“

„Ano,“ odpověděl Custer.

Marilyn Smithová energicky zasáhla: „Ne, tak to není. Může odpřisáhnout jen to, že ona a ta druhá žena stály na palubě v okamžiku, když viděl padat pistoli přes zábradlí.“

„Takhle to dopadá, když necháme tohohle zatraceného advokáta tady, a dovolíme mu mást naše svědky!“ ulevil si vztekle seržant. „Odveďte ho, Jerry, a dejte ho pod zámek!“

Příslušník dopravní policie s pistolí v pohotovostní poloze v otevřeném pouzdru popadl Perryho Masona za levé rameno a poručil mu: „Tak sebou hněte, chlape!“

„Já však protestuji...“ ozval se advokát.

Dopravní policista ho otočil tváří ke dveřím a řekl: „Už jste se naprotestoval až hanba. Hodláte jít rozumně, anebo chcete, abych vás vedl?“

„Pochopitelně, že v každém případě rozumně,“ odvětil Mason s úsměvem a šel s policistou do místnosti, kde musel zůstat déle než tři hodiny. Když směl odtamtud vyjít, byla stále ještě mlha. Pozdravil ho vysoký, kostnatý muž s černým širokým kloboukem na hlavě. Budil dojem klidného, rozvážného, ale energického člověka. Představil se jako šéf federální policie a položil advokátovi otázku: „Co jste dělal na lodi?“

„Byl jsem zde na návštěvě.“

„Přišel jste jednat o nějaké záležitosti se Samem Griebem?“ „Ano.“

„Jaká to byla záležitost?“

„Šlo o záležitost, kterou vyřizuji pro svého klienta. Přišel jsem na loď navštívit pana Grieba. Pokud vím, byl v době mého příchodu mrtev. Živého jsem ho neviděl. Nevím, kdo ho zavraždil a nehodlám nic vypovídat.“

Šéf policie přikývl a řekl: „Víte, že vás mohu pohnat před velkou porotu a donutit vás, abyste mluvil?“

Mason se usmál a pravil: „Před velkou porotu mě pohnat můžete, ale jestli mě můžete přinutit, abych mluvil, je věc názoru. Já se domnívám, že nemůžete.“

Po rtech vyslýchajícího přelétl jemný náznak pobavení. Seržant, který vedl vyšetřování případu, bojovně prohlásil: „Můžeme vás obvinit pro podezření z vraždy, strčit vás do lochu a...“

„Tuhle záležitost řídím já, seržante,“ přerušil horlivého policistu šéf. „To je všechno, pane Masone.“

„Kdy mohu odplout na břeh?“ zeptal se Mason.

„Kdykoli,“ odpověděl policejní šéf.

„Zjistili jste něco?“ zvídal advokát.

Šéf policie se jen usmál.

„Našli jste tu ženu ve stříbřitých šatech?“ zeptal se ještě Mason.

Šéfův úsměv se změnil v ironický úšklebek. „Dočtete se to v novinách, pane Masone. U paty schůdků vedoucích k přístavišti najdete motorový člun. Váš plášť a klobouk leží tady na stole.“

Mason si oblékl plášť, vyhrnul si límec, tiše prošel chodbou a přes liduprázdný bar a kasino vystoupil na palubu. Loď se skutečně vůbec nepohybovala. Všechno zahalovala mlha jako těžká houně. Vlhkost z mlhy pokrývala palubu, schůdky i lana,

která sloužila jako zábradlí. U dolního konce přístaviště čekal motorový člun. Mason byl jediným cestujícím, a pokud mohl zjistit, nezůstal na hráčské lodi nikdo kromě příslušníků posádky a policistů.

Posadil se u zádi motorového člunu, který se dal ihned do pohybu. Okamžik poté zmizelo lodní těleso v šedém příkrovu, jímž se hnal člun podle kompasu k pobřeží.

Když Mason vystoupil, bylo zábavní molo opuštěné. Proti očekávání na něj nečekali žádní novináři. Našel svůj automobil, nasedl do něj a jel do své kanceláře. Vůz zaparkoval u chodníku, vešel do haly a zazvonil pro výtah. Noční vrátný přivolal zdvižˇ, zašklebil se na Masona a řekl: „Vy máte nějak moc na práci, že jdete takhle pozdě. Vaše sekretářka je vzhůru a čeká na vás v kanceláři, pane Masone.“ Advokát se zatvářil překvapeně, načež vrátný dodal: „Je tam od jedenácti hodin.“

Mason mu poděkoval a zatímco kabina výtahu rychle stoupala, zapsal se do seznamu přítomných. Jeho kroky se rozléhaly pustou chodbou. Zašel za roh a spatřil vycházet ze své kanceláře světlo, které na mléčném skle vstupních dveří vytvářelo zlatý obdélník, na němž se skvěl černý nápis:

PERRY MASON
Advokát
VCHOD

Mason prošel dveřmi do přijímací místnosti a kráčel dál do své pracovny. Když klíčkem otevřel hladké dveře z mahagonového dřeva, spatřil Dellu Streetovou zvrácenou v otočném křesle. Nohy měla natažené křížem na stole a spala jako dudek.

Cvaknutí patentního zámku při zavírání dveří ji probudilo, načež rozespalýma očima v jasném světle několikrát zamrkala.

„Ahoj, šéfe,“ pronesla ospale. Stáhla nohy ze stolu, klouby prstů si protřela oči, usmála se a řekla: „Usnula jsem po půlnočních zprávách. Ty jsou poslední.“ S těmi slovy ukázala na přenosný radiový přijímač, který si postavila na roh Masonova psacího stolu, protáhla se, zívla, ušklíbla se, zadupala a řekla: „Zdřevěněly mi nohy. Kolik je hodin?“

„Půl třetí,“ odpověděl Mason. Pokusila se udělat pár kroků, ale zkřehlé nohy jí nesloužily. Zapotácela se a advokát ji chytil do náručí.

„Držte se!“ řekl a pevně ji tiskl k sobě.

Ospale se usmála. „Zdá se mi, že od kolen dolů mám samé špendlíky a jehly. Sakra, spala jsem nějak dlouho. Tohle je nejlepší spací křeslo, v jakém jsem kdy seděla.“

Mason ji objal kolem ramen, ona se opírala tváří o jeho plášť a zavřela oči.

„Proč jste sem přišla?“ zeptal se.

„Ve zprávách v deset večer hlásili, že na své hráčské lodi byl zavražděn Sam Grieb a že všichni přítomní na lodi jsou zadrženi až do úplného vyšetření případu. Myslela jsem si, že byste si mohl něco přát nebo mi poslat nějakou zprávu a domnívala jsem se, že bych mohla zařídit potřebné lépe odtud než z domu, kde jsem nakvartýrovaná.“

„Stalo se ještě něco?“ zvídal advokát.

Svraštila čelo do bolestné grimasy a řekla: „Ach, jéje, šéfe, ty nohy mě trápí. Udělejte se mnou pár kroků.“

Advokát ji vzal kolem pasu a tak spolu vykročili po kanceláři. Della podupávala a bolestí se ušklíbala. „Moment,“ ozvala se, „v půlnočních zprávách bylo několik senzací. Podle všeho byl na lodi proslulý advokát Perry Mason a úřední orgány ho zadržely a vyslýchaly. Policie hledá tajemnou bělovlasou, nakrátko ostříhanou asi padesáti až pětapadesátiletou ženu, která měla na sobě stříbřitou róbu, stříbrné střevíčky a na krku šňůru perel.

Každý říkal, že vypadala nápadně... Povězte mi, šéfe, proč se vydala paní Bensonová na tu loď? Měl jste tam s ní schůzku?“

„Ne,“ odpověděl advokát. „Tvrdí, že se tam vydala, aby mi pomáhala, kdybych se dostal do nějakých nesnází.“

„To určitě měla s sebou bouchačku,“ poznamenala Della.

„Co dělají vaše nohy?“ zeptal se Mason.

„Už je to lepší. Teď už cítím pod chodidly podlahu, ale hovořili jsme o nějaké bouchačce. Podívejte se, šéfe, tajíte přede mnou něco?“ „Spoustu věcí,“ odpověděl.

Della se podívala na své nohy a prohlásila: „Musím vám, šéfe, bohužel sdělit, že už mám krevní oběh v pořádku.“

Po těch slovech ji Mason pustil, načež Della chvilku rychle poskakovala, pak se opřela o roh psacího stolu a řekla: „Povězme si to na rovinu, dokud můžeme. Majitelka činžáku, kde bydlím, je úplně důvěryhodná osoba. Je to moje přítelkyně a naprosto senzační. Řekla jsem jí, že mě přijedou navštívit nějací přátelé, a protože ve svém bytě nemám pro ně pokoj, chtěla bych si na několik dní najmout sousední byt. Víte, můj byt byl kdysi součástí většího apartmá, které rozdělili na dva jednopokojové byty - a ta druhá půlka je prázdná. Zaplatila jsem jí nájemné na týden, pak jsem šla do vašeho bytu a vzala jsem si s sebou kufr. Doufám, šéfe, že jsem do něj dala všechno, co budete potřebovat. Další oblek se mi tam nevešel, ale zapakovala jsem vám ponožky, košile, spodky, holicí potřeby, zubní kartáčky a pyžama. K tomu jsem přidala pantofle, které jste měl pod postelí... Myslela jsem si, že se možná budete chtít ukrývat.“

„Co jste udělala s kufrem?“

„Odnesla jsem ho do toho bytu, co jsem vám o něm říkala. Napadlo mě, že až vás propustí, budou vás sledovat, a kdyby vás viděli odcházet z vašeho bytu s kufrem, mohli by...“

„Jste hodné děvče,“ přerušil Dellu Mason. „Zhasněte světlo a jdeme.“

„Víte,“ pokračovala Della při zhasínání světel, „tímhle způsobem se budete moci se mnou setkávat a nikdo o tom nebude vědět. Mezi oběma byty jsou spojovací dveře, takže budete moci chodit ke mně na jídlo a...“

Mason ji vzal kolem pasu a řekl: „Dello, vy jste moje spása. Fakticky se domnívám, že během dvou hodin se budou pokoušet doručit mi soudní obsílku.“

„A vy se nechcete dát předvolat?“ zeptala se Della.

„Rozhodně ne. Kde je váš vůz, Dello?“

„Na parkovišti.“

„Tak dobrá. Vezmu si svůj automobil a objedu kolem bloku. Jestli zjistím, že mě hlídají, setřesu sledovatele dříve než vyjedu. Když nebudu mít nikoho za patami, pojedu za vámi. Až se dostanete do svého bytu, zatelefonujte Paulu Drakeovi. Vytáhněte ho z postele! Víte, váš telefon teď možná odposlouchávají. Jen se ho zeptejte, jestli mě neviděl nebo nedostal ode mne nějaký vzkaz. Pak mu povězte, že je zatraceně nutné, abyste se s ním hned setkala a požádejte ho, jestli může přijít za vámi do bytu. Řekněte, že máte starosti, co se mohlo se mnou stát. Nedovolte mu žádné vymlouvání a donuťte ho, aby hned vyrazil. Sledujete, co vám povídám?“

„Ano,“ prohlásila důrazně, „dokonce jsem dva odstavce před vámi.“

IX

Paul Drake zaklepal na dveře příbytku Delly Streetové, která mu hned otevřela a pozvala ho dál.

Podíval se na ni s podivným úsměvem a řekl: „Jste strašný neřád, Dello, stejně jako váš šéf. Doufal jsem, že se snad pár hodin prospím.“

„Mám starosti o Perryho,“ vysvětlovala Della, „hrozně se o něj bojím. Ve zprávách se říkalo, že byl na té hráčské lodi, když...“

Drake jí skočil do řeči: „On tam byl, byla tam Sylvie Oxmanová, byl tam Frank Oxman a také tam byla nějaká bělovlasá žena ve stříbrných šatech, která po vraždě hodila do moře bouchačku. Perry tam měl početnou společnost. Jen proto, že tam byl, nemohou mu nic přišít, ale určitě se budou o to pokoušet.“

„Hm, já o tom moc nevím,“ řekla Della, „ale šéf se uklidil do úkrytu.“

„Cože? Uklidil se do úkrytu?“ divil se Drake. „To je důvod k zamyšlení. Kam se poděl? Kde je?“

„To nevím. Dal mi nějaké pokyny z jakési telefonní budky. Řekl mi, že možná bude obviněn z vyhýbání se spravedlnosti a že mě do toho nechce zatáhnout. Vymyslel si však způsob, jak bude se mnou ve styku.“ Po těch slovech vzala do ruky těsnopisný blok a pokračovala: „Tohle jsou jeho pokyny. Máte zjistit o té vraždě všechno, co se dá. Obzvlášť chce, abyste sehnali od novinářů fotografie otisků prstů, které byly sejmuty ze skleněné desky Griebova psacího stolu. Zdá se, že z ní daktyloskopové získali spoustu skrytých otisků. Byl tam také otisk celé dlaně a šéf se domnívá, že jde o ženskou ruku. Neviděl ten otisk jasně a chce, pokud možno, jeho fotokopii.“

„No dobrá. A co dál?“

„Šéf si přeje, abyste bedlivě sledovali, co dělá Duncan. Na lodi je jakýsi Arthur Manning, který tam působí jako strážce a

vyhazovač, a myslí, že se až se stane šéfem podniku Duncan, vyhodí ho za to, že držel s Griebem. Šéf si vymyslel, že získá Manninga na naši stranu a domnívá se, že to vyjde. Manning mě přijde navštívit dnes ráno po deváté hodině. Až se tu objeví, zavolám vás.

Šéf si to představuje tak, že Manning může právem požadovat čtrnáctidenní výpovědní lhůtu a možná ji dostat. Duncan ho pravděpodobně vyrazí a Perry chce, abyste mu slíbil na dva měsíce slušně placenou práci s vyhlídkou na trvalé zaměstnání v případě, že se osvědčí. Nikdo se nemá dovědět, že pracuje pro vás, a má zůstat na hráčské lodi tak dlouho, jak jen bude možné. Zprávy bude tajně dodávat vám. Šéf doufá, že se tak může dovědět závažné skutečnosti. Až ho přijmete do služeb a Manning bude na naší straně, Perry si přeje, abyste z něj vytáhl všechno, co přesně viděl, zejména o tom, co dělal Duncan v okamžiku, když po signálu bzučáku přišel Manning do kanceláře. Duncan se mohl snažit zastrčit nějaký kompromitující důkaz do křesla, v němž předtím seděl šéf. Perry se domnívá, že ve snaze udržet si místo, neřekl Manning všechno, co o tom ví.“

Drake přikývl a řekl: „Dobrá, tak přijmu Manninga. Co ještě?“

„Máte mi čas od času podávat zprávy o všem, co jste o tom případu zjistil, ale vždycky musíte přijít za mnou do kanceláře a sdělit mi to osobně. Telefonu nepoužívejte. Šéf se domnívá, že po něm pátrají, možná odposlouchávají telefony a...“

„Proboha, to se hodlá skrývat, když na něj udělají zátah?“

„Tak to řekl.“

„To nesmí udělat,“ řekl Drake rezolutně. „Najdou ho. Zřejmě se do toho případu zapletl. Byl v předpokoji, když přišel Duncan a objevil vraždu. Nemůžeme ho nechat...“

„Podívejte, Paule,“ přerušila detektiva Della Streetová tónem, který nepřipouštěl námitky, „když mi šéf nařídí něco udělat, tak to udělám. Ze zkušeností vím, že přít se s ním není k ničemu.“

„Jenže já si chci s ním pohovořit,“ namítal Drake. „V tomhle případu se dostane do zapeklité situace. Mohli by ho dokonce nařknout z vraždy.“

Della Streetová smutně přikývla na souhlas. „Až se příště se mnou sejde, řeknu mu, že s ním chcete mluvit. Zatím si přeje, abyste mi podal podrobnou zprávu o tom, co je vám známo.“

„Moc toho není,“ začal Drake. „Sylvie Oxmanová se vydala na loď asi tak půl nebo tři čtvrtě hodiny dříve než Mason, a Frank Oxman krátce poté. Tehdy měl můj člověk smůlu. Sledoval Oxmana až na přístaviště a zařadil se hned za něj do fronty na lístky na motorový člun.

A právě tam se to stalo. Člun už byl plně obsazený a Oxman byl poslední, koho tam pustili. Jakmile nastoupil, člun odrazil, takže můj detektiv se do něj už nedostal. Musel chvíli čekat na odplutí dalšího člunu. Když se dostal na tu hráčskou loď, nikde nemohl nalézt ani stopy po Oxmanovi. Hledal ho všude asi tak patnáct nebo dvacet minut. Nakonec ho spatřil nastupovat do člunu připraveného k odplutí na pobřeží. Naskočil do téhož člunu a sledoval Oxmana do hotelu Breeden, kde dotyčný bydlí. Už předtím jsem se pojistil tím způsobem, že jsem poslal dalšího detektiva do hotelové haly, takže kdyby Oxman zjistil, že má někoho v patách, mohl ho sledovat můj člověk v hale. Oxman byl nedůvěřivý a chvíli se zdržoval v hale, aby se ujistil, že po něm nikdo nejde. Proto můj první detektiv předal sledování tomu druhému. Po chvíli Oxman přistoupil ke stolu recepčního a řekl mu, že si chce uložit nějaké peníze do hotelového trezoru. Dodal, že ty peníze patří někomu jinému, a že mu nesmírně záleží na tom, aby za ně nemusel nést odpovědnost. Pak společně s recepčním peníze přepočítal, ten mu potvrdil příjem, vložil bankovky do obálky a tu zavřel do trezoru.

Bylo to celkem devět tisíc pět set dolarů. Povězte to Perrymu a všimněte si, jestli to bude považovat za důležité. Myslím si, že

bude. Pověřil jsem jednoho muže sledováním Oxmana, takže budeme vědět o každém jeho kroku.

Sylvii Oxmanovou nemohli moji lidé hned najít. Celý den byla někde venku, ale pozdě odpoledne vyšla z domu její služka a nesla kožich. Jeden z mých mládenců se jí pověsil na paty a objevil Sylvii. O tomhle všem Perry ví. Ten můj detektiv se jmenoval Belgrade. Poslal jsem mu na molo jako posilu dalšího chlapíka, ale Sylvie nastoupila do motorového člunu před jeho příchodem. Řekněte Perrymu, že Belgrade sledoval Sylvii na loď a z jeho hlášení vyplývá, že odložila klobouk a kožich u šatnářky, chvíli chodila sem a tam, a nakonec odešla do Griebovy kanceláře. Mohla tam být snad dvě či tři minuty, když chodbou přišel muž odpovídající popisu Franka Oxmana a po jedné nebo dvou minutách zase odešel. Potom tam vstoupil Perry a chvilku poté odešla Sylvie. Belgrade měl příkaz sledovat Sylvii, ale protože věděl, že je tam Perry a domníval se, že by náš šéf mohl mít nějaké obtíže, zůstal na místě, snažil se neztratit Sylvii z dohledu, a současně střežit i vchod do kanceláří. Sylvie byla nervózní, trochu hrála, a stále se dívala ke dveřím kanceláří.

Pak přišel Duncan s vysokým chlapíkem v tvídovém obleku. Po několika minutách odváděl ten vysoký chlapík Masona, který měl na zápěstích želízka. Když to spatřila Sylvie, zbledla jako stěna, klesla do křesla, jako by se jí podlomila kolena a zůstala tak sedět tři nebo čtyři minuty. Když potom vyšel z kanceláře Duncan, Sylvie se zvedla a šla na palubu. Belgrade ji tam následoval a pak šel za ní po schůdkách dolů do motorového člunu.

Na palubě však byl párek milenců, kteří viděli nějakou ženu hodit do vody pistoli. Perry s nimi zřejmě hovořil a nakonec je přesvědčil, že mohou odpřisáhnout jen to, že viděli padat pistoli těsně předtím, než se potopila.

Sylvie odplula na břeh a když vystoupila, vystřídal Belgrada Staples. Belgrade mi podal telefonicky zprávu a já jsem mu řekl,

aby chvíli pozoroval, co se bude dít. Staples odvedl při sledování Sylvie záslužný kus práce. Říká, že se chovala tak, jako by byla něčím k smrti vyděšená. Zaparkovala vůz v ústředních garážích na rohu Páté a Adamsovy ulice, pak odjela taxíkem do kanceláří společnosti Pacific Greyhound Depot a koupila si jízdenku na autobus do San Franciska. Měla lístek až do Ventury, ale když přijeli na autobusové nádraží v Hollywoodu, vystoupila a už se nevrátila. Můj detektiv ji sledoval až do hotelu Christy, kde se zapsala jako Nell Yardleyová bytem v San Francisku, Polková ulice 1260. Dostala pokoj číslo 318 a dosud z něj nevyšla.“

„Střeží to tam vaši lidé?“ zeptala se Della.

„Máme to úplně hermeticky obšancované,“ odpověděl Drake.

„To je prima. Šéf chce, abyste nepřetržitě sledovali Sylvii i Franka Oxmana a také vypátrali, kde se zdržuje Matylda Bensonová, která bydlí v domě číslo 1090 na bulváru Wedgewood Drive, a pak ji rovněž nespustili z očí. Perry říká, že je nesmírně mazaná a že s ní budete mít těžkou práci. Je to ta bělovlasá žena ve stříbřitých šatech, která figuruje v tomto případu, a šéf potřebuje vědět, zda policisté zjistili, kdo to je. Jestli ano, budou její dům střežit a vaši lidé je budou moci odhalit. Dejte nám vědět, jakmile zapojíte do pátrání další pracovníky. A pokud možno tu ženu najděte. Asi se bude skrývat pod jiným jménem.“

„Dobrá, to už jsem zařídil. A co s Duncanem? Celý den sepisoval a odesílal nějaké dokumenty. Podal návrh na zrušení společenství s Griebem a žádá, aby vyúčtování provedl federální soud. Jeho zájmy zastupuje renomovaná advokátní kancelář Post, Wiker, Jones and Grayson. Když dopsal dokumenty a získal příkaz pro Grieba, aby zdůvodnil, proč by neměl být stanoven likvidátor, vydal se společně se zástupcem policejního šéfa, Dickem Perkinsem, který se speciálně zabývá předáváním úředních dokumentů, na hráčskou loď.

Mason jen chtěl, abychom sledovali Duncana, dokud nezjistíme, že přikročil k předání dokumentu. Proto když Duncan se šerifovým zástupcem došli na molo, skončil můj detektiv svou práci. Detektiv Belgrade, který sledoval Sylvii, zná Duncana osobně. Zjistil, že Duncan byl jedním z dvojice, která přišla do kanceláře. Tím druhým byl podle popisu zástupce policejního šéfa. Perry to asi ví, protože tam byl.“

„To tedy znamená, že Frank Oxman šel chodbou vedoucí k těm kancelářím v době, kdy tam ještě byla Sylvie.“

„To je pravda. Popis to potvrzuje.“ „Bylo to poté, co tam vešla jeho manželka, a před příchodem Perryho?“ „Ano.“

„A Frank Oxman hned odešel?“ „Přesně tak, byl tam jenom asi minutu.“ „Pak odjel v motorovém člunu na pobřeží, přijel do hotelu Breeden a uložil u recepčního devět tisíc pět set dolarů. Mám pravdu?“ „Naprosto.“

„Bydlí Frank Oxman a jeho manželka společně v tomtéž hotelu?“

„Ne, bydlí odděleně. Sylvie má pronajaté apartmá v hotelu Huxley Arms, ale teď se zdržuje v hotelu Christy pod jménem Nell Yardleyová.“

„Ještě něco?“ zeptala se Della Streetová. Drake potřásl hlavou.

„Prima, Paule, pokračujte dál. Dám vám vědět, jakmile dostanu další pokyny.“

Drake se zatvářil starostlivě a řekl: „Poslyšte, Dello, teď je na nás, abychom Perryho z toho vytáhli. Když si nedá pozor, dostane se do děsné bryndy. Někdo zavraždil Grieba právě v době, když tam byl Perry. Můj detektiv Belgrade ví, že Sylvie Oxmanová byla v kanceláři, když tam Perry přišel. Myslím, že mohu Belgradovi věřit, že bude mlčet. Tahle informace je však výbušná jako dynamit a kdyby ji zjistili policisté nebo novináři, ocitl by se Perry v hrozně těžké situaci. Pak je tu ta dvojice mladých lidí, kteří viděli padat z paluby pistoli. To všechno případ jen dál komplikuje. Až

se ti dva dostanou na lavici svědků, řeknou, že viděli Sylvii vytahovat tu pistoli z kabelky. To vynese panu Perrymu Masonovi obžalobu pro nadržování pachateli po dokonání trestného činu. Tak jen řekněte Perrymu, že s ním chci mluvit. Sedí na sudu se střelným prachem.“

„Dobrá, vyřídím mu to,“ řekla ustaraně Della. „Jenže to asi nepomůže. Perry si se střelným prachem rád pohrává.“

„Dáte mi něčeho napít?“

„Co byste rád?“

„Jestli máte skotskou se sodovkou. A abyste věděla, že jsem dobrotisko, až sem příště přijdu, koupím láhev skotské a přinesu ji. Zaúčtuju ji do výdajů na pohoštění, a ani Perry, ani jeho klient se nedovědí, pro koho to bylo.“

„To je senzační,“ dodala Della, šla k lednici, vytáhla z ní kostky ledu, skotskou a sodovku, namíchala dvě sklenice a přiťukla si s detektivem.

„Na zmar našich nepřátel!“ řekla přitom.

Drake polkl tři mohutné doušky nápoje světle jantarové barvy a namítl: „Nepotřebujete si přát jejich zničení. Celý tenhle případ je horší než složitý rébus.“ Po těch slovech položil Delle ruku kolem pasu a pokračoval: „Dello, vy jste zpropadeně dobré děvče. Přál bych si najít někoho, kdo by měl ke mně jedno jediné procento vaší oddanosti vůči Perrymu. Jak to dělá?“

Della se zasmála. „Dejte tu ruku pryč, Paule! Vím ze zkušeností, že když je v mém bytě za rozbřesku dne nějaký mužský, pije whisky se sodovkou a hovoří o mé pozoruhodné oddanosti, snadno ztratí sebeovládání.“

Drake povzdychl. „Vidím, že dovedete posuzovat charakter a současně být zatraceně dobrou sekretářkou. A políbíte mě na rozloučenou, Dello?“

„Ne, protože kdybych vás políbila, tak byste nechtěl odejít.“

„No dobrá,“ řekl Drake. „Zeptat se můžu. Přijdu do kanceláře později a přinesu vám všechno, co se mi podaří zjistit. Tak na shledanou, Dello, a díky za to napití.“

„A nezapomeňte na tu láhev skotské!“ připomněla mu Della, když za ním zavírala dveře.

Perry Mason se vynořil za zástěnou, kde po celý ten čas seděl. „To je ale holomek - chtěl by líbat mou sekretářku ! Kde se v něm, čert ho vem, bere tak neslušné chování?“

Della Streetová se na něj usmála: „Kdybyste mě špehoval v nestřežených chvílích, uslyšel byste mnohem horší věci. Paul byl rozhodně platonický.“

„A já mám platit jeho výdaje,“ zakřenil se advokát. „Tak proto jsou tak vysoké! Podejte mi tu láhev skotské! Když dostanete jinou na účet výdajů, rád bych také měl něco z téhle.“

X

Perry Mason byl ještě v hlubokém spánku, když Della Streetová vytáhla žaluzie a vpustila do pokoje sluneční světlo. Měla na sobě elegantní, skvěle padnoucí šedý kostým a vypadala tak svěže, jako kdyby byla v pohodě spala od devíti večer. „Ahoj, šéfe," řekla. „Nerada vás budím, aleje to nutnost."

Mason mumlavě zaprotestoval ospalým hlasem.

„Tak si pospěšte," pokračovala Della, „musit jet do kanceláře, protože jsem zaměstnaná u otrokáře, který trvá a tom, abych tam byla každé ráno o půl desáté, a je raději, když mu otvírám poštu už v devět."

Mason otevřel oči, nemilostivě zamrkal do slunečního světla a pravil: „Tak toho šéfa vyhoďte a sežeňte si jiného. Proč byste nepracovala pro mne? Já bych vás nechal ležet v posteli každý den do samého poledne."

„Hm, to bych měla dát tomu svému šéfovi výpověď, že?" řekla pomalu.

„Čerta starého výpověď," ospale odporoval Mason.

„Dejte mu mzdu za dva týdny. A co bude s mou snídaní?"

„Všechno máte připravené na stole," odpověděla. „Káva je v kávovaru, pomerančový džus v ledničce, vajíčka si jen hodíte do vřící vody na sporáku a krajíček chleba leží u elektrického opékače topinek. Je tam dost a dost másla, jahodového džemu i osmažená slanina v troubě, aby nevychladla. Nechala jsem vás spát tak dlouho, jak jen to bylo možné, šéfe."

Mason se posadil na lůžku, prohrábl si rukou vlasy a řekl: „Mladá dámo, vyhýbáte se odpovědi na mou otázku. Co kdybyste opustila toho svého šéfa a šla pracovat ke mně?"

„Nejdřív bych se musela s ním sejít," odpověděla Della, „ale nikdo neví, kde je."

Mason se usmíval. „Pokoušíte se přimět mě k žertování, k vymýšlení odpovědí na své vtipy, abych si po vašem odchodu znovu nelehnul a neusnul. Jsem pro. Co je příčinou toho časného poplachu?“

„Noviny přinášejí souhrnnou zprávu o zločinu s nákresem a podrobným popisem místa činu, a také sdělení, že asi zmizel advokát Perry Mason. A ještě je tam sdělení, které je pro vás ranou rovnou mezi oči - jeden Drakeův detektiv zradil.“

„Dejte mi ty noviny!“ poručil Mason.

„Teď ještě ne, šéfe. Osprchujte se, nasnídejte a pouvažujte o tom. Nepodnikejte nic, dokud si to důkladně nepromyslíte. Já jdu otevřít kancelář. Kdybych to neudělala, mohlo by nějakého bystrého detektiva napadnout, že jsem s vámi, a třeba by začal šmejdit v mém bytě.“

„Kdo nás zradil?“

„George Belgrade.“

„A komu?“

„Novinářům. Bohatě mu za jeho povídání zaplatili.“ „To se podívejme! Belgrade byl přece jediný, kdo znal Duncana, že?“

„Ano. Právě on měl za úkol sledovat Sylvii Oxmanovou. Určitě vám oběma zatraceně zavařil. Sylvie byla v těch kancelářích, když jste tam přišel vy, a odešla odtamtud před vámi. Proto tam musela být v době, když byla spáchána vražda, anebo předtím či poté, co k ní došlo.“

Mason se usmál. „To je logické. A musela tam buďto sedět, anebo stát, případně chodit sem a tam.“

„Ne,“ odporovala Della. „Mluvím vážně, šéfe. Novináři z toho vyvodili, že kdyby tam přišla až po vraždě, nemělo by smysl, abyste ji chránil. Jestli tam byla v době spáchání vraždy, pak musela Grieba zabít ona. A v případě, že odešla dříve než došlo k vraždě, musel jste být pachatelem vy.

Belgrade přiznává, že ho najmul jako detektiva Paul Drake. Je mu známo, že Paul Drake pracuje pro vás -a to i v tomto případu, a že vy zřejmě zastupujete Sylvii Oxmanovou, protože se ji snažíte krýt. Novináři vyhrabali spoustu klepů, a vás to uvádí do pekelné bryndy.

Je tu ještě něco. List *Newspaper-of-the-Air,* který vyšel o půl deváté, sděluje, že onou ženou ve stříbřitých večerních šatech byla Matylda Bensonová, babička Sylvie Oxmanové. Obě ženy zřejmě byly na lodi v době spáchání vraždy - a obě zmizely. Matylda Bensonová prý spáchala sebevraždu skokem z paluby do moře.“

Mason vyskočil rovnýma nohama z postele a hnal se po novinách. Della mu je podala a poznamenala: „Tohle není v novinách, ale oznámili to v rozhlasových zprávách.“

„Jak přišli na to, že spáchala sebevraždu?“

„Po rozednění našli její kožich ovinutý kolem kotevního řetězu hráčské lodi. V kožichu byla nášivka s jejím jménem, a několik jejích přátel ho poznalo.“

„Já na tuhle záhadu znám odpověď,“ smál se Mason. „Žádná sebevražda to nebyla.“

„Dobře, šéfe, nasnídejte se a přečtěte si noviny. Já jedu do kanceláře a budu se naoko strašlivě divit, kde jste. Sem se neodvážím vrátit před pátou odpoledne. Kdybyste mi mezitím potřeboval něco sdělit, zavolejte Paulu Drakeovi a nechte mi u něj vzkaz. Postará se, abych ho dostala. Přinesla jsem vám svůj přenosný radiopřijímač a vedle něj leží lístek s čísly vysílačů a přesnými časy jejich zpravodajských relací.“

„Kolik je hodin?“ zeptal se advokát.

„Za dvacet minut devět. Chci být v kanceláři včas, abych mohla odpovídat na dotazy, co je s vámi.“

Mason přikývl na souhlas a zeptal se: „Kde mám snídani, Dello? Ve vašem bytě, anebo tady?“

„Je tady,“ odpověděla. „Přenesla jsem zásobu potravin ze svého pokoje sem. Až odejdu, zamkněte spojovací dveře a neodemykejte je, protože nějaký mazaný chlápek by mohl začít čmuchat v mém bytě.“

„Prima, Dello,“ řekl Mason, posadil se s nohama křížem na posteli a otevřel noviny.

„Jen hezky vstaňte a nasnídejte se,“ nabádala ho Della. „Pravděpodobně budete chtít něco podniknout a potřebujete mít něco v žaludku. Cist můžete při jídle. A já už mizím. Ahoj!“ Poslala mu letmý polibek a potichu zavřela spojovací dveře do svého bytu.

Mason objevil pod krajem postele pantofle ze své ložnice.

„To je ale dokonalá sekretářka,“ zamumlal s úsměvem na rtech, vklouzl do pantofli a urovnal si na sobě pyžamo. Vešel do kuchyňky, kde se z kávovaru linula voňavá pára. Na sporáku naplno vřela voda. V misce hned vedle ležela tři vajíčka. Přelétl pohledem stůl pokrytý bílým ubrusem, na němž se třpytily stříbrné příbory se šálkem na kávu, smetanou, cukřenkou, zavařeninou, máslem a chlebem. Vedle stál elektrický opékač topinek. Advokát hodil do vody tři vejce, nalil si šálek kávy, podíval se na hodinky a čekal, než uplynou tři minuty varu. Na stěnu si položil noviny, přidržoval je levačkou za levý horní roh a v pravé ruce držel šálek s kávou, kterou při čtení zvolna upíjel. Uplynuly tři minuty a pak celých pět, aniž si toho povšiml. Potom odložil prázdný šálek. Vajíčka se mezitím zmítala ve vodě, která se vařila klokotem.

Pak Mason otevřel noviny na vnitřní stránce a pečlivě si prohlížel plánek hráčské lodi, snímky lodního trupu a pročítal spoustu podrobností týkajících se historie plavidla a jeho přeměn ze skvělé plachetnice, která brázdila vody sedmi moří, nejprve v rybářskou loď a nakonec v plovoucí hernu.

Najednou si vzpomněl na vajíčka, podíval se na hodinky a zjistil, že se vařila celých patnáct minut. Zhasl plyn, vajíčka i s

vodou dal znechuceně do výlevky, nalil si další šálek kávy, postavil ho na stůl, načež dal dva krajíčky chleba do elektrického opékače topinek a zapjal proud. Znovu se zahloubal do novin a pozorně četl výpověď Georga Belgrada s takovým mračným zaujetím, že nezpozoroval proužky dýmu, které začaly stoupat z elektrického opékače. Mezitím se proužky kouře změnily v úplné mračno a byt byl plný pachu s hořících topinek. Mason sáhl volnou rukou popaměti po oušku šálku s kávou, podával si ho k ústům, a v tom okamžiku zpozoroval kouř, který se valil z topinek. Se zaklením přístroj vypnul, jedním lokem dopil kávu, zapomněl na slaninu, noviny hodil na podlahu, svlékl pyžamo a odešel do koupelny, kde se osprchoval a oholil. Při holení se nepřítomně díval na svůj obraz v zrcadle. Všechny pohyby konal úplně mechanicky.

Potom začal prohledávat kredenc a ledničku, ale nic k jídlu tam nenašel. Zkusmo vzal jedno z natvrdo uvařených vajíček z výlevky, oloupal je, ale k snídani to bylo jako nic. Vyndal z opékače topinky spálené na uhel, vložil tam další dva krajíčky chleba a zapnul rozhlasový přijímač. Bedlivě sledoval, jak se topinky opékají a když měly po jedné straně zlatohnědou barvu, obrátil je. Hlasatel právě končil běžné zprávy a oznámil mimořádné sdělení, že policisté, kteří hledají Perryho Masona, známého advokáta ve věcech trestních, aby mu doručili předvolání k výslechu před velkou porotou, pátrají nyní po něm v důsledku mnohem závažnějšího obvinění. Informované instituce sice nesdělily přesný charakter obvinění, ale oznámily, že má být zatčen pro podezření z vraždy, zločinného spiknutí a ze spáchání těžkého zločinu. V důsledku senzačního sdělení Georga Belgrada, které přinesly jen jedny místní noviny, vydala Federální velká porota soudní předvolání pro Georga Belgrada. Následovala prudká výměna názorů mezi redakcí listu, která Belgradovi zaplatila za exkluzivní výpověď, a úřadem federálního šéfa policie,

jenž se snažil doručit Belgradovi obsílku a předvolat ho před velkou porotu. Vyhrál to policejní šéf. Belgrada nalezli na místě, kam ho ukryli představitelé redakce novin, kteří chtěli přinést pokračování jeho exkluzivní výpovědi. Soudní obsílka byla předána také Paulu Drakeovi, šéfovi Drakeovy detektivní agentury.

Hlasatel slíbil, že informace o nejnovějším vývoji situace v souvislosti s vraždou přinese příští zpravodajská relace. Ještě dodal, že pátrání po Masonovi v místech, kde se obvykle zdržuje, bylo zatím bezvýsledné. Všichni tři - Perry Mason, Sylvie Oxmanová a Matylda Bensonová jsou nezvěstní.

Po vyslechnutí zprávy Perry Mason lítostivě prohlédl zuhelnatělé zbytky svého druhého pokusu opéct si topinky a vypnul proud. Pak déle než půl hodiny přecházel v hlubokém zadumání po pokoji. Nakonec dospěl k nějakému rozhodnutí, oblékl se, nasadil si klobouk, zamkl byt, vyšel z domu a zamířil na bulvár. Z telefonní budky zavolal Drakeovu kancelář, požádal o spojení se šéfem a za okamžik uslyšel ze sluchátka detektivův hlas.

„Haló, Paule," řekl Mason, „poznáváš, kdo volá?" „Ano, odkud telefonuješ?" „Z veřejné budky." „Kde je ta budka?"

„U jednoho bufetu. Můžeme mluvit? Neodposlouchávají ti telefon?"

„Myslím, že můžeme. Víš, Perry, strašně lituji toho průšvihu s Belgradem. Víš přece, jak to chodí. Vybírám si lidi, jak nejlíp dovedu a nikdy nepošlu nikoho na práci pro tebe, aniž bych se předem přesvědčil o jeho poctivosti, schopnostech a.."

„Nech to plavat," skočil mu do řeči Mason. „Nemá cenu naříkat nad rozlitým mlékem. K čertu, Paule, nemůžeme ztrácet čas tlacháním o tom, co..."

„To vím," přerušil přítele Drake. „Chci jen, abys věděl, jak mi je."

„Vím, jak ti je, Paule. Jenže co se stalo, už nenapravíš."

„No dobrá, už se mi ulevilo,“ řekl Drake. „Chci se s tebou setkat. Manning je tady v kanceláři a má závažné informace. Dostal jsem soudní obsílku, abych dnes ve dvě odpoledne předstoupil před velkou porotu. Obávám se, že možná předvolají také Manninga a myslím si, že by sis měl s ním promluvit. Třeba bys chtěl, aby se zdržoval někde tady a převzal obsílku. Určitě víš, že tě hledají.“

„Ano, to vím.“

„Potřebuji si s tebou promluvit. Nemůžeš...“

„Myslíš si, Paule, že můžeš odejít ze své kanceláře, aniž by tě někdo sledoval?“ skočil detektivovi do řeči advokát.

„Myslím, že můžu. Budou mě zajišťovat dva moji chlapci, a kdyby se někdo motal kolem, budou mě varovat.“

„Tak dobrá. Řekni Delle, aby předávala všechny zprávy do tvé kanceláře. Vezmi s sebou Manninga. Přesvědč se, jestli nemáš někoho za patami a přijeď na roh Adamsovy ulice a ulice Figueroa. Na tom rohu čekej. Vezmu si taxi a když mě nebude nikdo sledovat, přijedu pro vás. Jestliže bude vzduch čistý, smekni a stůj na rohu s kloboukem v ruce. Kdybys měl nějaké podezření, nech si klobouk na hlavě, já jen kolem vás přefrčím a zavolám tě do kanceláře, abychom si dojednali setkání někde jinde.“

„Prima,“ odpověděl Drake. „Myslím, že mám pro tebe řešení, Perry.“

„To pomůže,“ odvětil advokát.

„Je to pro tebe senzační šance - efektní, dramatická a logická. Očistí tebe i tvé klienty.“

„Asi se domníváš, že to nebude žádná legrace,“ řekl zvolna Mason. „Za jak dlouho tady můžeš být?“

„Když po mně nikdo nepůjde, může to trvat takových deset nebo patnáct minut Vezmu s sebou Manninga. Kdyby nás někdo sledoval, chvíli potrvá, než se mu ztratíme.“

„Dobrá, tak ahoj,“ ukončil rozhovor Mason a zavěsil. Zastavil se v bufetu, snědl dvě vejce na měkko a topinku se slaninou, načež se postavil na rohu a čekal na projíždějící taxi. Když jedno jelo kolem, nasedl a řekl řidiči, aby ho zavezl na adresu v jedné postranní ulici. Chvilku zůstal nejisté sedět, jako by mluvil sám k sobě, a pak dal řidiči pokyn, že má otočit, jet ulicí Figueroa k Adamsově ulici a odbočit Adamsovou ulicí na západ. Tam mu slíbil dát další instrukce, kam má jet.

Řidič taxíku přikývl, otočil vůz a rychle se rozjel. Mason se naklonil na sedadle dopředu a upozornil taxikáře: „Až přijedeme na roh Adamsovy ulice, jeďte pomaleji. Chci se tam podívat na nějaký dům.“

„Ano, k službám, pane,“ odpověděl řidič.

Na rohu ulice spatřil Mason stát Paula Drakea s Arthurem Manningem. Drake měl klobouk v ruce.

„Myslím, že tady zastavíme, abych si ten dům pořádně prohlédl. Tady máte za jízdu a ještě vám zbude něco navíc,“ řekl advokát taxikáři. Ten zabočil za roh, vypnul taxametr a otevřel dveře se slovy: „Jestli to nebude dlouho trvat, mohu na vás počkat.“

„Ne,“ odmítl nabídku Mason. „Možná to nějakou chvíli potrvá. Nečekejte.“

Řidič poděkoval a odjel. Drake pořád ještě stál s kloboukem v ruce a Masona si vůbec nevšímal. Teprve když taxík zabočil za roh, dotkl se Drake Manningovy paže a přikročil k advokátovi se slovy: „Mám za rohem auto. Tam budeme moci hovořit.“

Advokát přikývl na souhlas. První se ozval Manning: „Mnohokrát vám děkuji za to, co jste pro mne udělal, pane Masone. Pan Drake mi dal práci. Přijal mě na zkoušku na dva měsíce a já doufám, že se osvědčím.“

„Co je s Duncanem?“ zeptal se Mason. „Naznačil vám už nějak, že vás hodlá propustit?“

Manning potřásl záporně hlavou a řekl: „Myslím si, že Duncan chystá nějakou lumpárnu. Chová se ke mně přívětivě a otevřeně. Přestože jsem byl proti němu na Griebově straně, zavolal si mě a řekl mi, že proti mně nic nemá. Chápe prý, v jaké jsem byl situaci, a že jsem nemohl dělat nic jiného. Bylo to od něj nesmírně slušné. Oznámil mi, že mohu zůstat v dosavadní funkci.“

„V tom případě byste asi u něj raději zůstal, než abyste pracoval pro Drakea,“ poznamenal advokát a varovně pohlédl na Paula.

„Ne,“ odpověděl Manning uvážlivě. „Myslím, že tohle zaměstnání má budoucnost, a já se Duncana bojím. Nevěřím mu.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Mason. „Domníváte se, že vás jen tahá za nos?“

„Přesně tak. Duncan je mazaný všemi mastmi. Zrovna teď mě potřebuje, protože já jediný mohu podepřít jeho verzi tohoto případu.“

„Tak tady je moje auto, Perry,“ řekl Drake. „Vyslechni si to celé. Já už jsem to slyšel, a proto raději nech mě klást otázky.“

„Prima,“ odtušil Mason, když nastupoval do vozu. Drake se usadil za volant a Manning si sedl vedle něj.

„Chtěl jsem, Perry,“ začal detektiv, „aby sis pohovořil s Manningem a vyslechl si jeho zprávu. Než se však do toho dáme, chci ti něco povědět o Franku Oxmanovi.“

„Oč jde?“

„Něco se s ním docela určitě děje, Perry. Dnes časně ráno vyrazil z hotelu Breeden a šel do kanceláří firmy Worsham andWeaver. To jsou, jak víš, advokáti. Byl tam starší společník firmy, pan P. C. Worsham a za chvíli se tam objevil stenograf. Moji chlapci hlídali na chodbě. Nemohli sice zjistit, co se děje v kanceláři, ale slyšeli klepání psacího stroje. Nedlouho poté přišli dva detektivové z oddělení pro vyšetřování vražd. Chvíli se odtam-

tud ozývaly nezřetelné hlasy, a když policisté odcházeli, odváděli s sebou Oxmana.“

„Zatkli ho?“

„Vypadá to tak.“

„Kde je teď?“

„V úřadu okresního prokurátora, kam ho zřejmě odvezli. Děje se něco závažného a jedny noviny o tom cosi vědí. Kolem hotelu Breeden se potlouká jeden reportér a čeká, až se tam Oxman vrátí.“

„V tom případě to není jen tak,“ poznamenal zamyšleně Mason. „Jestli noviny dostaly nějakou hlášku a čekají, až se Oxman bude vracet, znamená to, že vědí, že bude propuštěn.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Drake. „V této souvislosti jsem to nedomyslel.“

Mason přimhouřil oči a řekl: „To by mohlo zkomplikovat situaci, Paule.“

Na okamžik zavládlo ticho a pak se ozval Drake: „Víš, Perry, chtěl bych ti vysvětlit, jak to bylo s tím Belgradem, který nás prodal. Podívej se...“

„Nech to plavat,“ přerušil ho Mason. „Zradil nás a tím je to odbyto. Nedá se to ani omluvit, ani zdůvodnit. Stalo se a nedá se s tím nic dělat. Je to jedno z rizik vyplývajících z toho, že musíš používat služeb detektivů. Nemůžeš očekávat, že chlapík, který dostává za den osm dolarů plus náhradu výdajů odolá, když mu noviny nabídnou tučný honorář.“

Drake se nervózně zavrtěl na sedadle a řekl: „Za prvé jsem neměl toho chlapa vůbec přijmout do zaměstnání. Výsledky jeho práce nebyly valné. A rozhodně jsem ho neměl poslat na tu loď - už proto, že znal Duncana i Grieba. Poslal jsem na molo Staplese, aby Belgrada vystřídal. Protože Sylvie Oxmanová odplula na loď dříve než tam Staples dorazil, mohl začít plnit svůj úkol až poté, co se z lodi vrátila. Tehdy vystřídal Belgrada a začal Sylvii sledovat.

Chtěl jsem, aby ji měl stále na očích Staples, který do té chvíle střežil její bydliště.“

„To znamená, že Belgrade byl vystřídán předtím než Sylvie zmizela, ne?“ poznamenal důrazně Mason.

„Ano.“

„Proto tedy Belgrade nemůže říci novinářům, kde se teď Sylvie skrývá?“

„Je to tak. Staples ji spatřil na přístavním můstku, sledoval ji do hotelu Christy, kde mu hotelový sluha za bakšiš řekl, že Sylvie má pokoj číslo 318. Oznámil jsem to Delle.“

„Ano, vím to. Della mi to řekla,“ poznamenal Mason.

„Víš, Perry, chtěl jsem ulehčit svému svědomí. Ty na tom neneseš žádnou vinu, ale z mé strany to bylo vážné klopýtnutí. Neměl jsem dopustit, aby měl Belgrade cokoli společného s tímhle případem. Tolik, pokud jde o špatnou stránku věci. A teď k té lepší stránce - mám za to, že se nám podařilo zjistit něco, co nás vytáhne z bryndy.“

Po těch slovech řekl Drake Manningovi: „Otočte se dozadu, Arthure, aby vám pan Mason viděl do tváře. Položím vám několik otázek a chci, abyste...“

„Povím vám, co vím,“ přerušil Drakea horlivě Manning, „a pak budete moci...“

„Ne,“ odmítl Manningovu nabídku Drake. „Budu vám klást takové otázky, jaké můžete očekávat u soudu nebo před velkou porotou a chci, aby Mason viděl, jak si vedete při zodpovídání dotazů.“

„Prima,“ souhlasil s úsměvem Manning. „Tak jen do toho!“

„Jak dlouho jste byl na té hráčské lodi?“

„Hned od té doby, když zahájila provoz.“

„Byl jste zadobře s Griebem, a neměli jste se rádi s Duncanem, že?“

„To není přesně ono,“ odpověděl Manning. „Původně jsem vešel ve styk s Duncanem. Přijal mě do práce. Ale Duncan byl pořád pryč, kdežto Grieb se zdržoval stále na lodi. Duncan trávil většinu času ve městě, nakupoval zásoby, staral se o reklamu, sjednával smlouvy s posádkami motorových člunů, sledoval vývoj situace ve správních orgánech, mařil snahy pobřežních měst vydávat nařízení, která by bránila posádkám motorových člunů v činnosti a podobně. V důsledku toho jsem zcela přirozeně přicházel stále více ve styk se Samem Griebem. Tehdy mezi nimi začaly spory o různé drobnosti, a já jsem se snažil být neutrální. Postupně jsem zjistil, že se mi Duncan vyhýbá a Grieb si ze mne začal dělat svého důvěrníka. Snažil jsem se, abych v tomto ohledu nezašel příliš daleko, ale nechtěl jsem se dostat do situace, aby na mě byli naštváni oba - Grieb i Duncan. Domníval jsem se, že to nakonec vyhraje Grieb, protože on vládl penězi.“

„A teď,“ položil další otázku Drake a pohlédl významně na Masona, „kdo vlastně zavraždil Grieba?“

„Nikdo.“

„Jak si to představujete?“ zeptal se Drake.

„Docela prostě. Grieb a Duncan měli několik dlužních úpisů podepsaných Sylvií Oxmanovou. Grieb se pokoušel prodat je za co nejvyšší cenu. Napadlo ho, že Frank Oxman by za ně zaplatil nominální hodnotu se značně vysokou přirážkou.

Duncan se usilovně snažil dostat za ně hotové peníze co nejdříve, protože věděl, že se jeho společenství s Griebem rozpadne a domníval se, že bude snazší a výhodnější dělit se o hotovost než o hromádku dlužních úpisů. Včera odpoledne se kvůli tomu s Griebem silně pohádali a Duncan Griebovi slíbil, že do sedmi večer dostane za ty dlužní úpisy peníze. Grieb měl v úmyslu získat za ně podle možnosti něco navíc, a kdyby to nešlo, hodlal je dát za nominální hodnotu. Pan Mason je zřejmě k smrti vyděsil, když se začal starat o Sylviin případ.

Já jsem se zdržoval v blízkosti kanceláří asi tak do doby patnáct nebo dvacet minut předtím, než tam přišel Duncan a objevil vraždu. Vím, že když jsem odcházel, byl Grieb ještě naživu. Poslal totiž pro mne a řekl mi, že u stolu pro hru v kostky sedí nějaký falešný hráč a nařídil mi, abych se tam podíval. Z toho vyplývá, že nikdo nemohl vejít do kanceláří a zaplatit za ty dlužní úpisy dříve, než jsem odešel k stolu s hracími kostkami. Přišli tam tři lidé - Sylvie, Frank Oxman a pan Mason. Když Duncan objevil mrtvolu, byly dlužní úpisy pryč, a v zásuvce psacího stolu leželo sedm tisíc pět set babek. Protože to byla přesně částka, na kterou zněly dlužní úpisy, myslel jsem si, že je Griebovi zaplatil Frank Oxman. Sam za ně chtěl něco navíc, a protože Frank mu to odmítl dát, přijal nakonec Sam jen nominální hodnotu.“

„To tedy musel být Oxman uvnitř dost dlouho, aby mohl s Griebem jednat, že?“ zeptal se Drake.

„Ano, to je pravda. Viděl jsem ho vejít do kanceláře, ale nespatřil jsem ho, když odtamtud odcházel. Celý ten čas jsem měl oči na stopkách, ale víte, jak je to, když člověk hlídá falešného hráče. Oxman musel odejít, aniž jsem ho zahlédl. Je úplně na beton, že někdo za ty dlužní úpisy zaplatil. Nemyslím si, že to udělala ta dáma. Ta žádné prachy neměla.“

„Přikláníte se tedy k názoru,“ zeptal se Mason, „že Grieba musel zabít Oxman?“

„Ale vůbec ne,“ rázně odporoval Manning a energicky potřásl hlavou. „To všechno potvrzuje, že ho Oxman nezabil.“

„Počkej chvíli, Perry,“ ozval se Drake, „a nech to na mně. Znám celou tuhle historii... A teď, Arthure, proč si myslíte, že Grieba neusmrtil Oxman?“

„Protože kdyby Oxman za ty dlužní úpisy zaplatil a pak Grieba zastřelil, určitě by nenechal těch sedm tisíc pět set dolarů v zásuvce stolu, a kdyby ho zabil před zaplacením, rozhodně by tam peníze nedal.“

Masonova tvář vyjadřovala zklamání: „Je mi líto, Paule, ale tohle nám nijak nepomůže. To, co tenhle chlapík říká, jsou pouhé dedukce. Každý si může domyslet, co se dělo od...“

„Počkej moment, Perry,“ přerušil ho důrazně Drake.

Advokát zachytil detektivův pohled a mlčel.

„Když si tedy myslíte,“ položil další otázku Drake, „že ho nezabil Oxman, kdo to vlastně udělal?“

„Jak už jsem řekl,“ odpověděl Manning, , „já se domnívám, že ho nezastřelil nikdo.“

„Jak tedy zemřel?“

„Spáchal sebevraždu.“

„Co vás vede k názoru, že to byla sebevražda?“

„Domnívám se, že Duncan měl proti Griebovi usvědčující materiály. Mám za to, že Grieb okrádal podnik. Duncan ho z toho podezíral. Grieb investoval většinu svých peněz do podnikání, a pak na burze cenných papírů utrpěl nějaké ztráty. Řídil všechny společné finanční záležitosti podniku. Myslím si, že věděl, že Duncan hodlá společný podnik zrušit a bylo mu jasné, že jakmile bude ustanoven likvidátor, dá Duncan jeho, Grieba, zavřít. Přitom věděl, že právě o to Duncanovi jde.

Za jediné možné východisko považoval Grieb, že se mu podaří přinutit Oxmana, aby mu zaplatil přemrštěnou částku za ty dlužní úpisy. Domnívám se, že nejdříve doufal, že by z něj mohl vymáčknout deset tisíc babek navíc a také závazný slib, že o tom nikdy nikomu nic neřekne. Pak by Duncanovi oznámil, že Oxman odmítl zaplatit cokoli navíc, a že mu je proto musel dát za nominální hodnotu. S tím by se mohl Duncan spokojit, načež by Griebovi zbylo celých deset tisíc, kterými by mohl částečně uhradit svá manka.“

„Tohle nás ale, k čertu, nikam nevede,“ ozval se netrpělivě Mason. „Dokážu si vymyslet tucet různých teorií o tom, že...“

Znovu se však zarazil uprostřed věty, když zahlédl káravý výraz Drakeovy tváře.

„Co vás tedy vede k domněnce, že Grieb spáchal sebevraždu?“ zeptal se Drake. „Všichni policisté přece říkají, že to byla vražda.“

„Vím, že to říkají, ale jen proto, že nemohou najít pistoli. Grieb byl zabit výstřelem z automatické pistole ráže třicet osm, kterou měl stále v levé horní zásuvce psacího stolu.“

„Jak to víte?“

„Proč se ptáte? Vždyť jsme si to všechno už pověděli ve vaší kanceláři,“ namítl Manning.

„Nezáleží na tom, co jsme si řekli v mé kanceláři,“ odmítl Manningův protest Drake. „Jen hezky začněte od samého počátku a povězte panu Masonovi všechno, co o tom víte. Chci, aby to slyšel z vašich úst, a ne zprostředkovaně ode mne.“

„Dobrá,“ souhlasil Manning, „je to takhle. Za prvé musíte brát v úvahu, o jaký typ člověka jde. Charlie Duncan je mazaný. Tváří se úplně bezvýrazně, dokud není připraven něco říci, a když už něco poví, má to promyšlené. Většinou však se drží stranou, pozorně naslouchá a uvažuje. Přitom to na něm není vidět - pro ty jeho zlaté zuby. Neustále má pootevřená ústa a těmi svými zuby vyvolává dojem, že se usmívá. Ten, kdo s ním hovoří, nedívá se mu do očí, ale sleduje jeho zlaté zuby. Vím to, protože Duncana znám. Znám ho už deset let a vím, jakým způsobem jedná. Myslí rychle, a příliš toho neřekne. Většina lidí se domnívá, že rozhodující slovo v podniku měl Sam Grieb, protože vždycky vystupoval jako hlavní šéf. Sam s oblibou vysedával za svým psacím stolem a dělal dojem na lidi, kdežto Duncan rád stále něco zařizoval venku a dělal všechno možné. Nebýt Duncana, Sam Grieb by nedokázal udržet podnik v chodu, protože neměl dostatek inteligence k taktizování.“

„Dobrá,“ řekl Drake a znovu významně pohlédl na Masona, „to nám podává velice výstižný obraz Duncanova charakteru. A jak to bylo s tou sebevraždou?“

„To bylo takhle,“ pokračoval Manning. „Když začali společně podnikat, uzavřeli podnikatelskou pojistku, podle níž byl každý z nich pojištěn pro případ úmrtí na dvacet tisíc dolarů ve prospěch druhého. Kdyby jeden zemřel, dostal by ten druhý dvacet tisíc dolarů, z nichž měl vyplatit dědicům zemřelého jeho podíl na podniku. Pokud vím, dělá se to často v podnicích dvou společníků. Tak jim to aspoň řekl pojišťovací agent. Byl jsem přítomen, když s ním Sam hovořil. V případě úmrtí jednoho partnera má ten druhý zlikvidovat společný podnik a polovinu čistých aktiv předat likvidátorovi nebo tak nějak. To znamená, že podnik by byl zrušen, protože se nepředpokládá, že by ho zbývající partner koupil. Jestliže se však oba partneři dohodnou uzavřít životní pojistku zmíněného druhu, je to naprosto legální. Společník, který druhého přežije, prostě dostane od pojišťovny dvacet tisíc dolarů a hotově vyplatí dědice, přičemž ona částka představuje podíl zemřelého na společném podniku. Tak jim to vysvětlil pracovník pojišťovny a...“

„Mason je advokát,“ přerušil Manninga Drake, „a je plně obeznámen s problematikou podnikatelského pojištění a pojišťování společníků. Pokračujte a dopovězte nám to.“

„Tyto pojistky obsahují ustanovení, že jestli jeden ze společníků spáchá během prvního roku platnosti pojištění sebevraždu, je pojišťovna povinna vyplatit pouze částku rovnající se úhrnu splacených prémií. V případě, že by šlo o násilnou smrt nebo úmrtí v důsledku nešťastné náhody, měl by zbývající partner obdržet dvojnásobek pojistné částky. Teď vidíte, co to znamená pro Duncana. Kdyby Sam spáchal sebevraždu, nedostal by Duncan nic víc než pár set dolarů, které byly zaplaceny na prémiích. Musel by zrušit společný podnik a odevzdat polovinu všech aktiv

Samovým dědicům. Jestliže by však mohl dokázat, že by Sam zavražděn, dostal by namísto dvaceti celých čtyřicet tisíc dolarů. Mohl by si ponechat celý společný podnik a dědicům vyplatit pouhých dvacet tisíc.

Teď vidíte, kam mířím. Když tu vzájemnou pojistku uzavírali, obsahovala ono ustanovení o násilné smrti. Při sepisování to však přehlédli a souhlasili s vyplacením paušální částky dvaceti tisíc, kterou má zaplatit jeden společník druhému.“

Perry Mason sešpulil v zamyšlení rty, ale když se střetl s Drakeovým významným pohledem, opět přikývl na souhlas a mlčel.

„Tak jen pokračujte, Arthure,“ pobídl Manninga detektiv.

„Víte, Duncanovi to rychle myslí. Sázím se, že když vstoupil do kanceláře a spatřil mrtvého Grieba, uvědomil si, v jaké je situaci. Domnívám se, že věděl, že si Sam bere peníze z pokladny podniku, a to bylo jednou z příčin, proč tak usiloval o ustanovení likvidátora.

Charlie tedy vpadl do Griebovy kanceláře a uviděl mrtvého Sama za stolem. Zatraceně dobře věděl, že jde o sebevraždu, ale v kanceláři právě byl advokát Perry Mason, a také zástupce federálního šéfa policie, kterého si tam Charlie přivedl, aby předal Samovi příslušné úřední dokumenty. Podle mého názoru Duncan věděl, že tam někde existuje nějaký důkaz toho, že Sam spáchal sebevraždu, a chtěl ten důkaz odstranit. Proto se musel zbavit jak Perkinse, tak Perryho Masona. Nedokázal si vymyslet nic lepšího než obvinit Perryho Masona, že Sama oddělal. Proto také v souladu se svými zájmy od samého začátku vyhlašoval, že jde o vraždu. Když je zapotřebí, je Charlie hladký jako úhoř. Dokáže rychle jednat, protože mu to myslí a...“

„Tohle všechno už jste nám pověděl dříve,“ přerušil Manningovo líčení Drake.

„Logickým důsledkem Duncanových bleskových úvah byla snaha nastrojit všechno tak, aby mohl nařknout Masona z vraždy a Perkinsovi nařídit, aby obviněného odvedl a někam ho zavřel. Charlie věděl stejně dobře jako já -a věděl to lip než já - že nejde o vraždu, nýbrž o sebevraždu, ale protože chtěl dostat Masona i Perkinse z kanceláře, nařkl Masona z vraždy, načež ti dva odešli.

Já jsem tehdy hlídal v chodbě vedoucí ke kancelářím a viděl jsem Perkinse s Masonem odcházet. Do kanceláře jsem přišel pouhý okamžik po jejich odchodu. Policistům jsem řekl, že když jsem vstoupil, Duncan prohlížel křeslo v předpokoji, a to je pravda. Než jsem však tam vstoupil, byl Duncan ve vnitřní kanceláři, kde byla Samova mrtvola zhroucená na stole. Vím to bezpečně, protože když jsem otevřel dveře do přední místnosti, slyšel jsem něčí rychlé kroky na protější straně, jako kdyby tam Charlie přibíhal z vnitřní kanceláře.

A ještě tohle - přišel jsem tam poté, co se ozval poplašný signál. Nevěděl jsem, co se děje, a když jsem uslyšel ten dupot nohou, zastavil jsem se na okamžik, abych vytrhl pistoli z pouzdra a vzal si ji do ruky. Nechtěl jsem tam vpadnout a dočkat se toho, že mi někdo vrazí bouchačku do žeber.

Pistole se však nechtěla dát snadno vytáhnout - možná, že jsem také byl trochu vyplašený. Když jsem doběhl ke dveřím, zatraceně si mi nechtělo je otevřít, ale vešel jsem do předpokoje a spatřil Duncana, jak se hrabe v křesle. Tak jsem to také řekl policistům.

Myslel jsem si, že se Sam zastřelil, zbraň mu vypadla z ruky a spadla na podlahu u stolu, kde ji objevil Duncan. Ten se zbavil Masona a Perkinse na dostatečně dlouhý čas, že mohl vběhnout do zadní kanceláře a pistoli sebrat. Nejdřív měl v úmyslu svést vraždu na pana Masona. Proto si usmyslel zastrčit pistoli pod polštáře křesla, kde předtím seděl pan Mason. Jelikož jsem tam vtrhl a zastihl jsem Duncana, jak se hrabe v křesle, nemohl to udělat ze

strachu, že ho prásknu. Dal si tedy pistoli do kapsy a později ji někam ukryl.“

„Jak víte, jakou zbraní byl Grieb usmrcen?“ zeptal se Mason.

K jeho dotazu se připojil Drake: „To je velice závažné, Arthure. Jak, na základě čeho to víte?“

„To je tak,“ odpověděl Manning. „Něco o zbraních vím. Když jsem sloužil v armádě, dost jsem se zajímal o balistiku. Rýhy v hlavni pistole zanechávají na prolétajícím projektilu charakteristické znaky, které jsou stejně identifikovatelné jako otisky prstů na skle...“

„To všechno dobře známe,“ přerušil ho Drake. „Tak jen pokračujte!“

„Ještě je tu jedna věc, která není tak všeobecně známá,“ vykládal Manning, „a sice, že úderník zanechává na dně vystřelené nábojnice zřetelnou stopu. Všechny úderníky nejsou přesně uprostřed dna nábojnice - vždycky jsou posunuty k jedné či druhé straně.

Jednoho dne se Charlie Duncan hádal se Samem Griebem o to, kdo z nich je lepší střelec. Oba sloužili v armádě. Charlie nabídl Samovi sázku o padesát babek, že se strefí blíže ke středu terče než on. Sam se dopálil a vsadil se. Byl jsem právě v kanceláři a ti dva si mě vybrali za rozhodčího. Odešli jsme do skladiště pod kasinem, kde byly nějaké dřevěné trámy, a na nejsme dali terč.“

„Kdo to vyhrál,“ zajímal se Mason.

„Vyhrál Grieb. Tam nad Charliem zvítězil. Charlie je vynikající střelec, ale Grieb byl na tu pistoli zvyklejší a také si vyhradil, že každý smí vypálit jen jednu ránu.

Když jsem teď přemýšlel o tom, co se asi stalo, šel jsem do podpalubí a začal jsem tam šmejdit. Našel jsem jednu vystřelenou nábojnici, kterou vymrštil vyhazovač pistole, a také jsem vydlabal jednu kulku ze silného trámu. Nyní mohu přísahat, že šlo o

nábojnici a kulku ze Samovy pistole, a že to byla táž pistole, ze které byl Sam zastřelen.“

Mason zvedl hlavu a zeptal se Paula Drakea: „Překontrolovali jste to, Paule?“

Drake přitakal: „Mám snímek vystřelené nábojnice nalezené na podlaze místnosti, kde byl zastřelen Grieb, a porovnali jsme stopy zanechané na ní úderníkem se stopami na nábojnici, kterou objevil Manning v podpalubí pod kasinem. Oba náboje byly zcela nepochybně vystřeleny z téže pistole.“

„A jak to vypadá s kulkou, kterou Manning vydlabal z toho trámu?“ zeptal se Mason.

Drake vytáhl z kapsy skleněnou rourku uzavřenou páskem lepenky, na níž bylo napsáno perem několik slov a načmárán podpis.

„V Arthurově přítomnosti jsem dal tu kulku do téhle trubičky, kterou jsem zapečetil,“ řekl Drake. „Nikdo ji nemůže otevřít, aniž by porušil pečeť. Jak vidíš, zalil jsem lepenkový uzávěr pečetním voskem.“

„To jsi udělal dobře,“ pochválil detektivovu práci Mason. „Kdyby mohli, pravděpodobně by nás obvinili ze záměny projektilů. Prozkoumali jste to pod mikroskopem, Paule?“

„Ne, protože k tomu, abych mohl pořídit zvětšeniny mikrosnímků osudného projektilu, musel bych ledacos zařídit, ale je naprosto zřejmé, že charakteristické stopy po úderníku jsou na obou nábojnicích tytéž.“

„Víš, Paule,“ řekl uvážlivě Mason, „tohle je strašně důležité.“

„To máš pravdu,“ odpověděl Drake, „a proto jsem chtěl, aby sis poslechl Manningovo vyprávění na vlastní uši.“

„Je to důležité pro řadu lidí,“ pokračoval zvolna Mason. „Znamená to, že pojišťovna může ušetřit čtyřicet tisíc babek na výplatě pojistky. Znamená to také, že Charlie Duncan utře nos o čtyřicet tisíc dolarů v hotovosti. A konečně to znamená - bez

ohledu na všechno, co se dělo na té lodi - že nikoho nebude možné obvinit z Griebova zavraždění. A to teď vyvolá na řadě míst spoustu starostí.“

Drake přikývl na souhlas.

„Doufám, pane Masone, že vám tohle pomůže. Vy a pan Drake jste jednali se mnou poctivě.“

„Samozřejmě nám to pomůže,“ přitakal Mason, „ale teď ještě nevím, jak a kdy do toho zasáhnu. Rád bych, abyste teď na všechno zapomněl, Manningu, a abyste o tom nic nikomu neříkal.“

„Nepovím nic o ničem,“ ujišťoval Manning.

„Dobrá,“ pokračoval důrazně Mason, „ale můžete být předvolán před velkou porotu, která tenhle případ vyšetřuje. Jestli vás předvolají, odpovídejte na otázky, nelžete, ale odpovídejte na ně tak, abyste jim dobrovolně neposkytl žádnou informaci - pokud vám Paul nedá pokyn, abyste postupoval jinak.“

„Ano, pane,“ řekl Manning, „to dokážu docela snadno.“

„Kdo ještě ví o té soutěži ve střelbě?“ zeptal se Mason.

„Nikdo kromě Charlieho Duncana, a ten o tom samozřejmě nehodlá mluvit.“

„Kde jste říkal, že se to střílení konalo?“

„Přímo pod kasinem. Je tam dlouhá chodba, která prochází celým skladištěm. Mají tam spoustu potravinových konzerv.“

„Jak stříleli? Směrem k přídí, anebo k zádi?“ „Směrem k přídi.“ „Na jakou vzdálenost?“

„Řekl bych asi tak na devět nebo dvanáct metrů.“ „A Grieb ve střelbě Duncana porazil?“ „Ano.“

„Ale Duncan je přece dobrý střelec, ne?“ „To je, ale víte, střílelo se z Griebovy pistole a Grieb s ní dovedl lépe zacházet.“ „Je Duncan levák?“

„Ne, je pravák. To Grieb byl levák. Proto také měl pistoli v levé horní zásuvce psacího stolu.“ „Stříleli do trámu na konci chodby?“ „Ano, bylo to tak.“ „Do jakého terče stříleli?“

„Do plechového kroužku, který vyřízli z plechovky otvíračem konzerv.“

„Jak ho upevnili k trámu?“

„Prorazili ho hřebíkem a přibili k trámu.“

„Měl ten kousek plechu průměr asi pět nebo osm centimetrů?“ pokračoval v dotazech Mason.

„Ano, víte - bylo to víčko středně velké plechovky.“

„A nikdo ho nezasáhl, že?“

„Oba ho zasáhli. Grieb se strefil téměř přesně doprostřed, kdežto Duncanův zásah byl něco málo přes centimetr od středu.“

Mason hleděl zamyšleně na Drakea a řekl: „Jak je to vlastně s Duncanem, Paule? Mluví pravdu, když prohlašuje, že byl na pevnině vyřizovat nějaké dokumenty a podobně?“

„Ano,“ odpověděl mu Drake. „Byl s ním Perkins, a vzpomeň si, že ho jeden můj člověk sledoval. Proč, Perry? Snad si nemyslíš...“

„A co ty otisky prstů na skleněné desce Griebova psacího stolu? Zjistil jsi něco o nich?“ přerušil Drakea Mason.

„Z úřadu okresního prokurátora unikla zpráva,“ odpovídal Drake, „že otisky dlaně a prstů na desce stolu patří Sylvii Oxmanové. Nevím, jak na to přišli - možná srovnáním s otisky prstů na předmětech v jejím bytě. Je na beton, že přímo od ní nemohli žádné otisky získat. Někam zmizela a není po ní ani stopy.“

„Nemyslíš, že policie ví, kde se Sylvie ukrývá?“ zeptal se Mason zamyšleně.

„Ne... A co soudíš o té sebevraždě paní Bensonové, Perry?“

„Nemyslím si o tom nic, Paule,“ odpověděl advokát a varovně mrkl na přítele. „Teď by ses měl raději vrátit do kanceláře a varovat Dellu, aby si všechno nechala pro sebe. Také by bylo dobré dát Manninga někam, kde ho nebudou moci objevit čmuchalové.“

„Ty teď nehodláš o tomhle všem informovat veřejnost?“ zeptal se Drake.

„Ne, nehodlám,“ odpověděl Mason. „Chci počkat, než se Duncan sám pořádně zamotá do podrobností. Mám v úmyslu nechat policii uspořádat nabubřelý soudní proces proti Sylvii, a pak jedním efektním úderem celý ten domek z karet rozmetat. Chci to učinit tak, abych vyplašil svědky, a ohromit velkou porotu takovým způsobem, že celý případ nakonec vybuchne. Jsou věci týkající se Sylvie, které bude lépe zamlčet. Kdyby šlo do tuhého, nejsem v příliš výhodné situaci. Jestli má Manningova výpověď patřičně zapůsobit, musí se s ní vyrukovat v pravý čas... Vy, Manningu, buďte naprosto klidný. Paul vás někde ukryje...“

„Copak už nebudete potřebovat, abych byl venku na lodi a sháněl zprávy o Duncanovi?“ skočil Masonovi do řeči Manning.

„Samozřejmě ne,“ odpověděl mu advokát. „Teď ne. Víme toho na něj dost, abychom mohli naplno roztočit případ v tom smyslu, že jde o vraždu. A právě to chci. Já nezastupuji pojišťovnu.“

„A co s tebou, Perry?“ zeptal se Drake. „Mohu tě někam zavézt?“

Mason potřásl odmítavě hlavou a otevřel dveře vozu. „Už jdu,“ řekl a otevřeným oknem u řidičova místa přátelsky stiskl Drakeovo rameno.

„Odvedl jsi zatraceně dobrou práci, Paule,“ podotkl při odchodu. „Možná mi to zachránilo kůži.“

Za volantem najatého automobilu zajel Mason na parkoviště naproti hotelu Christy, rozhlédl se oběma směry po ulici a přešel přes Hollywoodský bulvár. Mladý kolportér mu zamával před očima novinami, na jejichž první straně se skvěl tučný titulek:

POLICIE STÍHÁ ADVOKÁTA
v souvislosti s vraždou na hráčské lodi

Koupil si od chlapce noviny a procházel hotelovou halou ke zdvižím. Náhle se zastavil, když spatřil, že z kabiny výtahu vystoupila elegantní Sylvie Oxmanová, na okamžik zůstala stát a pátravě se rozhlížela po hale.

Mason rychle rozevřel noviny a držel je tak, aby mu zakrývaly hruď, ramena i spodní část obličeje, takže mu byly nad horním okrajem listu vidět pouze oči.

Po obhlédnutí situace v hale šla Sylvie Oxmanová přímo k telefonním boxům. Mason ji sledoval. Stále si držel noviny před obličejem a stál na místě, odkud mohl přes zasklené dveře kabiny pozorovat Sylvii. Vložila minci do automatu a vytáčela číslo. Mason s jistými obtížemi viděl, jak ukazováčkem v rukavici otáčí číselníkem. Pamatoval si každé číslo a zjistil, že telefonuje do jeho kanceláře.

Vstoupil do sousední kabiny a zavřel za sebou dveře. Přes příčku pak slyšel hlas Sylvie Oxmanové: „Potřebuji mluvit s panem Masonem, prosím... Tady je jeho klientka... Určitě vím, že bude chtít se mnou hovořit... Dobrá, a kdy ho čekáte?... Vyřiďte mu, že ho volala slečna Upisová - raději vám to zopakuji - Upisová. A ještě mu povězte, že mu zavolám později.“

Po těch slovech zavěsila. Mason si zakryl ústa dlaněmi, naklonil se k příčce mezi oběma kabinami a řekl: „Haló, Sylvie,

tady je pan Mason.“ V tom okamžiku uslyšel, jak Sylvie ve vedlejší budce vzala sluchátko, dvakrát vzrušeně zavolala „Haló!“, a pak už bylo ticho. Zůstal stát u tenké příčky, ušklíbal se a naslouchal.

Náhle se dveře za ním otevřely a když se otočil, spatřil usmívající se Sylvii Oxmanovou. „Víte, že jste mě na chvilku k smrti vyděsil? Poznala jsem váš hlas a nedovedla jsem si představit, odkud proboha přichází... Proč vlastně nejste v úředních hodinách ve své kanceláři?“

„Nemohu,“ odvětil advokát.

„Proč nemůžete?“

Namísto odpovědi rozložil Mason noviny, aby si přečetla titulek.

„Ach!“ vykřikla a oči jí ztemněly úlekem. „Netušila jsem, že se stane něco takového.“

„Už je to tak,“ řekl jí na to Mason a pokračoval otázkou: „Proč jste ode mne utekla?“

„Musela jsem. Na lodi byl Frank.“

„Jak jste se to dověděla?“

„Řekl mi to nějaký muž.“

„Kdo to byl?“

„To nevím.“

„Podívejte se, jak to tady vypadá. Raději abychom šli někam, kde si budeme moci pohovořit. Můžeme jít do vašeho pokoje?“

„Jak jste se dověděl, že jsem se tady ubytovala?“

„Řekl mi to ptáček jarabáček.“

„V pokoji mi právě uklízí služebná,“ odpověděla, „a proto jsem sjela do přízemí, abych vám zatelefonovala. Pojďme tamhle do kouta haly.“

„No budiž,“ souhlasil Mason a následoval ji do pohodlně zařízeného výklenku. Posadil se vedle Sylvie, natáhl dlouhé nohy a

s vážnou tváří jí nabídl cigaretu. Podal jí oheň, sám si rovněž zapálil a řekl: „Tak, a teď hovořme!“

Pokynula hlavou k novinám a zeptala se: „Jak dalece je tohle všechno důsledkem toho, co jste udělal pro mne?“

„To všechno se stalo jen kvůli vám.“

„To je mi strašně líto. Bylo by... bylo by bývalo lépe, kdybych od vás neutekla?“

„Ale vůbec ne,“ odpověděl Mason. „Měl jsem smůlu. Nejdřív mi povězte, co se dělo s vámi.“

„Jsem v bryndě,“ začala.

„V jaké?“

„V té nejhorší, jakou si můžete představit.“ „Tak pokračujte a povídejte!“

„Včera večer jsem vám lhala. Nemohla jsem usnout a pořád jsem o tom přemýšlela. Řekněte mi, jak mohu ulehčit svému svědomí.“

„Tím, že mi teď povíte pravdu,“ odpověděl jí Mason.

„Ano, řeknu vám pravdu. Dala jsem Griebovi a Duncanovi dlužní úpisy k uhrazení toho, co jsem prohrála. Včera odpoledne mi kdosi zatelefonoval a upozornil mě, že Sam Grieb hodlá prodat ty úpisy mému manželovi. Řekl mi také, že Frank chce využít těch úpisů k tomu, aby mi zabránil dostat moje vlastní svěřenské jmění, a také dokázat, že mi nemůže být svěřeno ani naše dítě, ani právo disponovat penězi, které z toho jmění dostane naše dcerka.“

„Co jste udělala?“

„Samozřejmě jsem se vydala hned na loď. Chtěla jsem zjistit, jestli bych tomu nemohla nějak zabránit.“

„Měla jste u sebe nějaké peníze?“

„Asi dva tisíce dolarů. To bylo všechno, co jsem dokázala sehnat. Myslela jsem si, že bych ty dva tisíce zaplatila navíc a přiměla Grieba s Duncanem, aby počkali, než budu moci uhradit zbytek.“

„Pokračujte,“ pobídl ji Mason.

„Po příchodu na loď jsem zamířila rovnou do Griebovy kanceláře. V předpokoji nebyl nikdo a dveře do soukromé kanceláře byly zavřené. Kdykoli jsem dříve Grieba navštívila, slyšel před mým příchodem elektrický bzučák a otevřel kukátko ve dveřích, aby se podíval, kdo to je.“

„Zjistila jste někdy, že by byly ty dveře odemčené nebo otevřené?“ zajímal se Mason.

„Ne, nikdy. Vždycky byly zamčené a zajištěné závorou.“

„Co jste dělala tentokrát?“

„Několik vteřin jsem stála přede dveřmi a čekala, až Grieb přijde. Když nešel, zaklepala jsem na dveře a zavolala: ‚Haló, je tam někdo?' nebo nějak podobně. Chvilku poté jsem řekla: ‚Tady je Sylvie Oxmanová. Smím dovnitř?'“

„Co bylo dál?“ zeptal se Mason a upřeně ji pozoroval přes hořící konec své cigarety.

„Nic. Protože nikdo nešel ke dveřím, otevřela jsem je... A tam byl...“

„Domníváte se, že už byl mrtvý?“

„Ano, vypadal tak, jak jste ho našel vy.“

„Co jste dělala?“

„Nejdřív jsem se dala na útěk. Pak jsem si uvědomila, že papíry, které ležely na stole, mohou být moje dlužní úpisy. Letmo jsem je zahlédla, když jsem otvírala dveře. Víte přece, že něco podobného utkví člověku v mysli. Celá ta scéna jako by se mi vryla do paměti.“

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Po špičkách jsem se přikradla ke stolu. Protože jsem se nechtěla dotknout dokumentů, pokud by to nebyly moje úpisy, naklonila jsem se, abych se na ně podívala. Zjistila jsem, že to jsou moje úpisy a právě jsem pro ně sahala, když jste procházel chodbou. Ozval se elektrický bzučák a já jsem zpanikařila.

Nejdříve mě napadlo úpisy sebrat, ukrýt je a prohlašovat, že jsem za ně hotově zaplatila dříve, než byl Grieb zavražděn. Uvědomila jsem si však, že v pokladně možná není sedm tisíc pět set dolarů. Proto jsem se rozhodla vyběhnout do vedlejší místnosti, nechat dveře pootevřené, jak byly při mém příchodu, čekat a podívat se, kdo to přichází. Doufala jsem, že později snad budu moci poslat dotyčného pod nějakou záminkou pryč a úpisy sebrat. Pak jsem běžela ke dveřím vnitřní kanceláře, pečlivě jsem je přivřela tak, že v nich zůstala asi dvoucentimetrová mezera, vrátila jsem se a usedla do křesla. Vzala jsem do ruky filmový magazín a tvářila se, že čtu.“

„Co bylo pak?“ pobízel ji Mason.

„Pak za chvilku jste přišel vy,“ odpověděla.

Mason se na ni zamračil a přísně řekl: „Hovoříte pravdu, Sylvie?“ Přikývla na souhlas.

„Proč jste nechtěla, abych si prohlédl vaši kabelku?“ zeptal se jí příkře.

Sylvie neuhnula jeho pátravému pohledu a řekla rovnou: „Protože jsem měla v kabelce bouchačku.“

„Co jste s ní udělala?“

„Vyšla jsem na palubu a hodila ji do vody. Nemohla jsem dopustit, aby se někdo dověděl, že mám tu zbraň.“

„Jaká to byla pistole?“ ptal se advokát.

„Dvaatřicítka Smith and Wesson Speciál.“

Mason ji bedlivě pozoroval přimhouřenýma očima a zprudka řekl: „Vy lžete, Sylvie!“

Vzpřímila se v křesle, tvář jí pod nalíčením na okamžik zrudla a pak zbledla, „neopovažujte se obviňovat mě ze lži, pane Masone,“ odsekla výhružně.

Advokát nedbale mávl rukou, v níž držel cigaretu. „Dobrá, já vás tedy upozorním na místa, kde vaše vyprávění nesedí.“

„No prosím, pokračujte,“ řekla vyzývavě.

„Tak za prvé, po chodbě, která vede ke kancelářím, šel jsem dost rychle. Ten díl podlahy, pod nímž je spínač bzučáku do vnitřní kanceláře, je asi tak deset metrů ode dveří. Tu vzdálenost jsem ušel za šest vteřin. K tomu, abyste udělala všechno to, o čem jste mluvila, potřebovala byste mnohem delší čas.“

„Jenže ono to skutečně trvalo dost dlouho“ umíněně trvala na svém Sylvie. „Dveře do kanceláře jste otevřel za dvě nebo tři minuty po zaznění signálu. Musel jste stát nějakou chvíli ve dveřích nebo tak nějak.“

„Netrvalo to déle než maximálně šest vteřin,“ oponoval Mason.

„Já to vím lip,“ namítala Sylvie. „Slyšela jsem bzučák a polekala jsem se. Nejdřív jsem byla tak strnulá, že jsem nebyla schopná pohybu. Jen jsem tam stála a nakláněla se přes stůl. Pak jsem se vzpamatovala, obrátila jsem se ke dveřím a čekala. Když se nic nedělo, řekla jsem si, že bych mohla vyklouznout do vedlejší kanceláře. Nemohla jsem ztrácet čas, ale dala jsem si práci s pečlivým přivíráním dveří. Pak jsem si sedla, vzala do ruky časopis a tvářila se, že čtu. Teprve chvíli poté jste otevřel dveře. Mohlo to trvat dvě nebo tři minuty.“

„Byla jste rozrušená,“ namítal Mason a bedlivě sledoval její tvář. „Váš odhad času...“

„O můj odhad času si nedělejte starosti,“ přerušila ho. „Je jisté, že jste nešel chodbou a rovnou vstoupil dovnitř, jak tvrdíte. Na minutu nebo dvě jste musel zůstat stát za dveřmi.“

Mason zavrtěl hlavou na znamení nesouhlasu. „Slyšela jsem signál,“ trvala na svém tvrdošíjně Sylvie.

„Počkejte chvilku,“ řekl Mason, „je možné, že by se někdo schovával v té přední kanceláři? Mohl se vykrást ven, když jste vešla do Griebovy kanceláře a signál, který jste slyšela...“

„To není možné,“ přerušila advokáta Sylvie.

„Jste si tím jistá?“

„Ano, naprosto jistá.“

„No dobrá, prozatím to nechrne být. Říkáte, že jste měla v kabelce pistoli?“

„Ano, proto jsem vám nechtěla dovolit, abyste se kabelky dotknul.“

„A vyšla jste na palubu a hodila pistoli do vody?“

„Ano.“

„Ale Grieba jste nezastřelila?“ „Cože? Já a zastřelit Grieba? Samozřejmě jsem ho nezastřelila.“

„Tak proč jste tedy hodila pistoli do moře?“

„Protože jsem byla v té kanceláři a Grieb byl zastřelený. Nechtěla jsem, aby si někdo myslel, že jsem to udělala.“

„Copak nevíte,“ ptal se Mason, „že každá pistole zanechává typické, rozeznatelné stopy na každé kulce, která proletí její hlavní? Nevíte, že odborníci dokáží naprosto přesně určit, ze které pistole byla vypálena osudná střela?“

„Něco takového jsem slyšela,“ odpověděla, „ale byla jsem v místnosti, kde byl zavražděn člověk. Myslila jsem si, že bude nejbezpečnější zbavit se pistole. Proto jsem ji zahodila.“

„Tím, že jste ji zahodila, navždycky jste mi vzala možnost dokázat, že Grieb nebyl zastřelen ranou z vaší pistole,“ řekl advokát vyčítavě.

„Nikdo nemusí vědět, že jsem měla pistoli.“

„Jak dlouho jste ji nosila?“

„Jen krátký čas. Trochu jsem hrála hazardní hry. Někdy jsem vyhrávala a jindy prohrávala. Mívala jsem u sebe dost peněz a nechtěla jsem, aby mě někdo přepadl a obral.“

Mason několik okamžiků zamyšleně beze slova kouřil, načež řekl: „Tohle také nesedí - nejde to dohromady s jinými fakty. Žádná porota na světě tomu neuvěří. Léta praxe mě však naučila více se spoléhat na svůj úsudek o charakteru člověka, než na svou schopnost dávat do souvislosti fakta. Při pohledu na vás, když

hovoříte, mám pocit, že mluvíte pravdu. Budu s vámi, Sylvie, ale pomáhej vám pánbůh, jestli někdy budete muset tohle vysvětlovat porotě.“

„Já to přece nebudu muset vysvětlovat,“ odpověděla Sylvie. „Nikdo kromě vás neví, že jsem tam byla.“

Mason potřásl nesouhlasně hlavou, sledoval kroužky kouře stoupající z konce cigarety a řekl: „Kromě Belgradovy zrady je tu další svízel. Nechala jste tam otisky prstů, Sylvie.“

„Kde?“

„Na desce psacího stolu. Když jste položila levou ruku na skleněnou desku a naklonila se, abyste se podívala na ty dlužní úpisy, zanechala jste tam dokonalý otisk dlaně i prstů.“

Starostlivě svraštila čelo a zeptala se: „Nemohl byste tvrdit, že se tam ten otisk dostal dříve v onen den?“

„Ne, to bych nemohl. Na tom otisku dlaně nebyly žádné další - a ten váš dokonce ani nebyl rozmazaný.“

„No, co se dá dělat? Když to bude nutné, vypiju si, co jsem si zavařila. Nemyslete si však, že mě někdy přimějete k tomu, abych na lavici svědků vypovídala něco, co není pravda. Budu mluvit pravdu, i kdyby mě to mělo zničit.“

„Tak to pravděpodobně bude,“ řekl zachmuřeně Mason... „Proč jste ode mne utekla, Sylvie?“

„Už jsem vám pověděla, proč. Utekla jsem, protože jsem se dověděla, že je na lodi můj manžel.“

„Jak jste se to dověděla?“

„Řekl mi to nějaký muž.“

„Kdo byl ten muž?“

„To nevím.“

„Viděla jste ho někdy předtím?“

„Předtím jsem ho nespatřila, ale během večera jsem ho dvakrát nebo třikrát zahlédla. Já...“

„Pokračujte!“ vyzval ji advokát, když náhle zmlkla.

„Napadá mě, že mě možná sledoval.“

„Co vám řekl?“ ,

„Řekl mi: ‚Zmizte, Sylvie, váš manžel je na lodi' nebo tak nějak. Bezpečně si pamatuji na slovo ‚Zmizte!'“

„Kdy vám to pověděl?“

„Hned, když jsem vycházela na palubu.“

„Můžete mi ho popsat, jak vypadal?“

„To mohu. Měl na sobě modrý seržový oblek, černé střevíce se silnou podrážkou, černě a modře pruhovanou kravatu a opálovou jehlici. Bylo mu kolem padesáti, měl husté černé vlasy a ježatý černý knírek. Nebyl nijak zvlášť vysoký, ale značně robustní.“

„Mluvila jste s ním během večera?“

„Ne, nemluvila.“

„Myslíte si, že vás snad sledoval?“

„Vždyť víte, jak to chodí s ženou bez doprovodu na hráčské lodi. Lidé šiji prohlížejí a ti vytrvalejší se kolem ní motají.“

„Jinak řečeno, myslíte si, že to byl nějaký sukničkář?“ „Ano.“

„Stále si to ještě myslíte,“

Přikývla na souhlas.

„Ten muž zřejmě znal vašeho manžela.“

Další souhlasné přikývnutí.

„A z nějakého důvodu vás varoval, že je na lodi váš manžel?“

Opět přitakala.

„Viděla jste vy svého manžela?“ „Ne, neviděla.“

Mason zamáčkl nedopalek cigarety do popelníku, dal si nohy křížem, naklonil se kupředu, opřel si lokty o kolena, propletl si prsty rukou a zamyšleně se díval na koberec. Konečně řekl: „Když jsem s tím začínal, Sylvie, nevypadalo to nijak zle, ale teď je to čím dál tím horší.“

„Máte pravdu, ale nemohu si pomoci. Řekla jsem vám pravdu a...“ Přerušila se v půli věty, když přiběhl hotelový poslíček a začal klást na skleněnou desku stánku s kuřáckými potřebami balíky

novin. Při pohledu na tvář Sylvie Oxmanové Mason spatřil, že se jí rozšířily oči.

„Co se děje?“ zeptal se, aniž přestal sledovat výraz její tváře.

„Tyhle noviny!“

„Jaké noviny?“

„Ty, co je právě přinesl poslíček.“

„Co je s nimi?“

„Podívejte se na titulní stránku... Ne, chlapec položil noviny první stránkou naspod, takže není vidět titulky... Haló, mládenče...“

„Počkejte chvilku,“ zarazil ji Mason. „Klidně seďte. Já se tam projdu a přinesu dvoje noviny.“ Volným krokem přešel k stánku s kuřivem, koupil si balíček cigaret a pak -jako mimochodem - také dva večerníky.

Na první stránce bil do očí křiklavý titulek:

OXMAN OBVIŇUJE MANŽELKU Z VRAŽDY NA HRÁČSKÉ LODI

Dole na téže stránce byl další článek s méně výrazným titulkem:

MAKLÉŘ PROHLAŠUJE, ŽE JEHO ŽENU CHRÁNÍ VÝZNAČNÝ ADVOKÁT

Mason si zastrčil noviny pod paždí, odkráčel k výklenku, kde čekala Sylvie Oxmanová, posadil se vedle ní a řekl: „Tohle vypadá špatně, Sylvie. Podle mého názoru je to rána vypočítaná na to, aby vás zasáhla rovnou do brady. Nedávejte na sobě znát žádné vzrušení. Někdo nás možná pozoruje. Přečtěte si to, jako by vás to jen běžně zajímalo.“

Když si brala jeden ze dvou výtisků novin, přejela ledově chladnými prsty po hřbetě Masonovy ruky, přikývla a usadila se pohodlně do křesla. Mason si otočil křeslo tak, aby mu šlo světlo přes rameno a četl:

Frank Oxman, velmi známý makléř a společensky populární muž, vydal dnes nečekaně prohlášení, jež obsahuje důkazy, které podle mínění policie zcela odhalují tajemnou vraždu Sama Grieba, majitele hráčské lodi *Roh hojnosti*.

Před Oxmanovým prohlášením se tento případ jevil jako jeden z nejzávažnějších a nejkomplikovanějších ze všech, se kterými se zdejší policie kdy setkala. Přestože existuje administrativní problém, pod čí soudní pravomoc případ spadá, jelikož v době spáchání vraždy loď kotvila za hranicí dvanáctimílového pásma, spolupracují při jeho vyšetřování s federálními orgány složky místní policie i šerifův úřad. Federální orgány, jak je u nich pravidlem, odmítly se k celé věci vyjádřit a omezily se na sdělení, že vyšetřování úspěšně pokračuje. Ze zdroje z vysokých policejních kruhů jsme se však dověděli, že případ je již zcela vyřešený. Zbývá prý jen objasnit některé vedlejší problémy, mj. jakou roli hrál v případu známý advokát, který díky svým pozoruhodným úspěchům získal velkou popularitu.

Úřady horečně sledovaly četné stopy a pátraly po možných pachatelích této nejzáhadnější vraždy roku, když tu překvapivé prohlášení, které učinil Frank Oxman prostřednictvím advokátní kanceláře firmy Worsham and Weaver, jež ho zastupuje, zapůsobilo jako exploze bomby. Důsledky prohlášení nepochybně postihnou aspoň jednoho velmi známého advokáta, a možná přivedou před soud i bohatou, bělovlasou prababičku. Po jistý čas se předpokládalo, že dotyčná žena spáchala sebevraždu. Ve světle Oxmanová prohlášení se nyní policie kloní k názoru, že teorii sebevraždy je třeba odmítnout.

Ačkoli makléřovo prohlášení předala zmíněná advokátní firma příslušným orgánům jako důvěrné, je zřejmé, že je policie brzy zveřejní. Nyní firma Worsham and Weaver sice odmítá podat jakékoli informace o obsahu prohlášení, ale přiznává, že bylo zpracováno v jejích kancelářích a předáno federálním vyšetřovatelům. Advokáti nechtějí sdělit místo pobytu svého klienta, ale reportér agentury Associated Press ho vyslídil. V rozhovoru s reportérem Oxman přiznal, že odhalil fakta svědčící o zapletení své manželky do vraždy.

Zřejmě v silném citovém rozrušení doznal, že se svou manželkou již několik týdnů nežije. Podle jeho slov jen společná láska k jejich dítěti byla důvodem, proč nepodnikli legální kroky k zrušení manželství.

Manžel přecházel po ložnici v jednom hotelu v centru města a trhavě, v krátkých větách líčil tak nesmírně dramatický a udivující příběh, že by mohl soutěžit s každou zápletkou vymyšlenou v oblasti detektivní literatury.

„Manželka a já jsme žili už několik týdnů odloučeně,' začal vyprávět. ‚Nevěděl jsem, zda hodlá podat žalobu o rozvod, ale předpokládal jsem, že ano. Já jsem čekal, aby první krok podnikla ona. Pak jsem se náhodou doslechl, že přišla nejen o všechny své hotové peníze, ale že si také u jedné hráčské firmy vypůjčila na dlužní úpisy.

Věděl jsem sice, že jezdívá do Ensenady a do Rena. Bylo mi známo, že má ráda hazardní hry, ale domníval jsem se, že hraje pouze pro zábavu. Vůbec mě nenapadlo, že propadla hráčské vášni natolik, že tím ohrožuje nejen svou vlastní budoucnost, nýbrž i budoucnost našeho dítěte.

Jakmile jsem se dověděl, jak to s ní vypadá, bezvýsledně jsem se pokoušel vejít s ní ve styk. Dvakrát během jednoho dne mě provozovatelé hazardní herny upozorňovali, že nebudou-li dlužní úpisy proplaceny do půlnoci, mají v úmyslu vymáhat peníze

soudně. Neviděl jsem důvod, proč bych měl platit za manželku její hráčské dluhy, ale chtěl jsem uchránit naši dcerku před veřejným skandálem, k němuž by došlo po podání soudní žaloby.

Proto jsem si opatřil v hotovosti částku, na kterou ty dlužní úpisy zněly a odnesl jsem peníze na hráčskou loď. Bylo to rovných sedm tisíc pět set dolarů. Nevím úplně přesně, kdy jsem dorazil na loď, ale bylo to brzy večer. Požádal jsem zřízence, aby mi řekl, kudy se jde do kanceláří, a ten mě poslal chodbou, která se lomila v podobě písmene L, do předpokoje. Ještě mi poradil, abych tam zaklepal na masivní dřevěné dveře. Poslechl jsem jeho pokyn. Po mém zaklepání se otevřelo ve dveřích kukátko a nějaký muž se mě zeptal, co chci. Tehdy jsem nevěděl, že je to pan Grieb, protože jsem ho nikdy předtím neviděl.

Řekl jsem mu, kdo jsem a on se představil jako Grieb. Otevřel dveře, zavedl mě do soukromé kanceláře a zavřel za mnou. Vysvětlil mi, že ty dveře musí být neustále zamčené, protože loď kotví na širém moři a není pod policejní ochranou. Ještě dodal, že na lodi mají velké množství peněz.

Zjistil jsem, že Grieb je přívětivý, praktický a podnikavý muž. Sdělil mi, že není žádný bankéř. Moje manželka mu prý dala ty dlužní úpisy a ujistila ho, že budou proplaceny během osmačtyřiceti hodin. Dále mi doslova řekl, že nehodlá odnášet všechno za jiné, a jestli nebudou úpisy neprodleně proplaceny, má v úmyslu podniknout kroky k uplatnění zadržovacího práva ve výši hodnoty úpisů na svěřenské jmění.

Důrazně jsem ho upozornil, že to nemůže udělat. Ty úpisy byly vystaveny ke krytí dluhu z hazardní hry, a žádný soud nedovolí, aby za takovým účelem byly zadrženy peníze ze svěřenského jmění. Grieb věděl, že jsem ochoten raději dlužní úpisy proplatit, než dopustit, aby se případ dostal na veřejnost. Ačkoli to výslovně neřekl, naznačil mi, že moje obavy před zveřejněním jsou jeho hlavní zbraní proti mně. Musel jsem zaplatit

- a on si byl toho vědom. Zaplatil jsem mu hotově sedm tisíc pět set dolarů a převzal jsem od něj tři dlužní úpisy podepsané manželkou. Přirozeně jsem počítal s tím, že od ní zmíněnou částku dostanu. Jako makléři a zprostředkovateli se mi sice docela dobře daří, ale bohatý nejsem. Všechno moje jmění je malé ve srovnání se spoustou peněz, které dostane za několik měsíců manželka. Chtěl jsem uchránit naše dítě před veřejným skandálem, který by se nutně provalil, kdyby Grieb podal žalobu, ale rozhodně jsem neměl v úmyslu zhoršit své postavení placením manželčiných hráčských dluhů.

Dal jsem si ty úpisy do náprsní tašky a chtěl jsem opustit hráčskou loď, přestože mi pan Grieb nabízel, že mě po ní provede. Pan Grieb byl neoblomný, pokud šlo o obchodní záležitost, ale jakmile byla transakce skončena, choval se ke mně velice přívětivě.

Po odchodu z kanceláře jsem si zaskočil do baru na dva panáky. Pak jsem šel do jídelny a snědl jsem tam sendvič s hovězím masem. Když už jsem byl na odchodu z lodi, uvědomil jsem si, že mi Grieb nedal žádné potvrzení příjmu peněz, ani nenapsal na úpisy záznam o jejich cesi. Za normálních okolností by to nebylo nutné, ale vzhledem k svému poměru k Sylvii, a navíc z toho důvodu, že úpisy byly napsány na předtištěných formulářích, usoudil jsem, že bych měl mít písemné potvrzení o jejich zaplacení. Abych sehnal potřebnou hotovost k proplacení úpisů, musel jsem si něco vypůjčit a chtěl jsem mít všechno v naprostém pořádku. Prošel jsem chodbou ve tvaru písmene L, která vede ke Griebovým kancelářím, a na okamžik jsem se zastavil, abych vyndal úpisy z náprsní tašky. Pak jsem vstoupil do předpokoje. Hned jsem zpozoroval, že dveře do vnitřní kanceláře jsou dokořán otevřené.

Udivilo mě to, protože chvíli předtím mi Grieb tvrdil, že ty dveře jsou stále zavřené a zamčené.

Prošel jsem předpokojem po špičkách z obavy, abych nerušil nějaké obchodní jednání. To, co jsem viděl, vyrazilo mi dech.

Ve vnitřní kanceláři stála moje manželka s automatickou pistolí v pravé ruce. Viděl jsem Grieba zhrouceného za stolem. Jeho hlava a ramena spočívaly na rohu stolní desky. Na levém spánku měl zející ránu, ze které vytékala krev.

Na okamžik jsem byl úplně bezradný. S určitostí jsem si uvědomil jen to, že manželka může otočit pistoli proti mně. Proto jsem vycouval do předpokoje a rychle jsem vyšel na chodbu. Chtěl jsem počkat na Sylvii, až bude vycházet, zeptat se jí, co to provedla a vyzvat ji, aby se přihlásila na policii. Tím, co jsem zažil, jsem byl silně otřesen.

Když jsem tak stál kousek od vchodu do kanceláří, spatřil jsem vysokého, ramenatého muže atletické postavy, jak jde ke kancelářím. Hned jsem ho nepoznal, ale během jedné či dvou vteřin jsem si uvědomil, že je to známý advokát Perry Mason. Jednou jsem byl na pana Masona upozorněn na banketu - a je to člověk, na kterého se tak snadno nezapomíná.

Věděl jsem, že rozhodně musí spatřit stejnou scénu, kterou jsem viděl před okamžikem já. Proto jsem se rozhodl ponechat odpovědnost na bedrech advokáta. Hned jsem vyšel na palubu, několik minut jsem tam čekal, snažil jsem se vzpamatovat a nevěděl jsem, co bych měl dělat. Vzpomněl jsem si, že jsem někde četl, že manžel nesmí svědčit u soudu proti manželce, ale nebyl jsem si jist, zda pro neoznámení toho, co jsem viděl, nebudu obviněn ze spoluúčasti na vraždě. Nakonec jsem se rozhodl odplout na pevninu a navštívit advokáta.

Jediným advokátem, kterému jsem důvěřoval, byl pan P. C. Worsham z advokátní kanceláře Worsham and Weaver. Pan Worsham vyřizoval všechny moje obchodně právní záležitosti, zná Sylvii a zná také mne. Pokoušel jsem se zastihnout ho telefonicky, ale podařilo se mi to teprve dnes po rozednění. Přišel hned do své

kanceláře a tam jsem mu přesně pověděl, čeho jsem byl svědkem. Pan Worsham na mě naléhal, abych zpracoval písemné prohlášení. Řekl mi, že jsem povinen vůči sobě a vůči úřadům ohlásit všechno, co jsem viděl. Pod jeho vedením jsem ono prohlášení připravil.

Co se dělo po příchodu Perryho Masona do kanceláře na lodi, není mi známo. Vím však, že šel po chodbě vedoucí ke kancelářím v době, kdy moje manželka byla uvnitř. Neviděl jsem vycházet ani manželku, ani Perryho Masona. Nečekal jsem na ně. Odešel jsem na lodní palubu a několik minut jsem se tam zdržel, abych si všechno srovnal v hlavě. Jak dlouho jsem byl na palubě, přesně nevím. Bohužel jsem se nepodíval na hodinky. Byl jsem úplně vynervovaný.'

Oxman odmítl sdělit, zda má kopii písemného prohlášení, které připravil na radu svých advokátů, a jež zřejmě bylo odevzdáno federálním orgánům. Při interview byl silně nervově rozrušený. Ty dlužní úpisy, které vyplatil, měl u sebe a bez většího váhání je ukázal.

Bylo zjištěno, že policie přijala Oxmanovo prohlášení v původním znění, protože je potvrzeno řadou skutečností. Oxman byl vyslýchán a propuštěn, když ujistil, že se dostaví před Federální velkou porotu dnes v pozdních odpoledních hodinách.“

{Pokračování na stránce 3).

Mason rozevřel večerník na třetí stránce, kde uviděl faksimile tří dlužních úpisů s podpisy Sylvie Oxmanové. Také tam byly snímky hráčské lodi, jakož i fotografie Sylvie Oxmanové a Franka Oxmana. Další články omílaly z různých pozic zprávu uveřejněnou na první stránce. Jedna novinářka se rozepisovala o utrpení, které musí prožívat manžel, když má svědčit proti ženě, která mu porodila dítě, jiný článek hovořil o zmizení Matyldy Bensonové. Po jeho zběžném přečtení Mason zjistil, že autor či

autorka článku se snaží přesvědčit čtenáře, že se babička Sylvie Oxmanové dověděla o tom, že je Sylvie zapletená do zločinu, a spáchala proto sebevraždu, anebo že byla spoluviníci a její zmizení souvisí se zmizením Sylvie Oxmanové. Určitý mimořádný význam byl připisován výpovědi očitého svědka, který údajně viděl Masona a ženu odpovídající popisu Matyldy Bensonové sedět a vážně hovořit v baru hráčské lodi předtím, než se dostavila policie. Svědek s určitostí tvrdil, že to bylo až poté, co byla objevena vražda, protože on sám se tehdy snažil opustit loď. Posádka prý prováděla nutnou údržbu přistávacího můstku - bylo to údajně nařízeno po zjištění vraždy jako záminka k tomu, aby návštěvníci museli zůstat na lodi až do příchodu policie.

Mason pohlédl úkosem na Sylvii Oxmanovou a zeptal se: „Kolik z toho všeho je pravda?“

„Vůbec nic,“ odpověděla. „V té kanceláři mě neviděl. Lže.“

„A neviděl vás s pistolí v ruce?“

„Samozřejmě mě neviděl. To je celý Frank Oxman. Nesmíte mu věřit ani slovo. Jakmile se mu naskytne možnost, vrazí vám nůž do zad. Chtěl se dát se mnou rozvést... Jeho zájmům by mnohem lip vyhovovalo poslat mě za mříže na základě obvinění z vraždy.“

Mason jí ukázal na faksimile dlužních úpisů. „Odkud je vzal, Sylvie?“ zeptal se.

„Proč? Musel je sebrat ze stolu Sama Grieba... jestli... jestli je nějak nezískal vaším prostřednictvím.“

Mason si vzal další cigaretu z pouzdra, poklepal ji o nehet palce a řekl: „Já jsem ty úpisy proplatil, Sylvie.“

„Cože jste udělal?“

„Zaplatil jsem je.“

„To jste přece nemohl udělat. Byly tam, když...“

„Vím,“ odpověděl Mason. „Spálil jsem je před Duncanovým příchodem.“

„Není to ale protizákonné?“ zeptala se Sylvie. „Nemohli by...“

„Ne, nemohli. Zaplatil jsem je. Jako advokát, který je povolán hájit vaše zájmy jsem ty dlužní úpisy našel a zaplatil za ně.“

„Nemohou vám dělat kvůli tomu potíže,“ „Mohli by mi dělat potíže kvůli řadě kroků, které podnikám,“ připustil advokát. „To mi ale nezabrání, abych dělal to, co uznám za správné. A jestli činím něco, co slouží základním zájmům spravedlnosti, mám za to, že je to správné. Podívejte se ještě jednou na ty úpisy, Sylvie!“

Pečlivě si prohlížela faksimile, pak se naklonila dopředu a upřeně hleděla na novinovou fotografii. „Jak je to možné?“ ozvala se. „Jsou to padělky!“

„A jsou to dobré padělky?“ zeptal se Mason.

„Ano, podpisy na nich vypadají přesně jako moje. Vím ale, že jsou padělané, protože si pamatuji, že když jsem podepisovala tenhle první úpis, neměla jsem u sebe své plnicí pero. Musela jsem použít pera, které mi podal Grieb, a to nevyhovovalo mému způsobu psaní. Na jednom místě jsem jím úpis protrhla a udělala kaňku. Myslela jsem si, že bych raději měla napsat nový, ale Grieb mi řekl, že to tak stačí. Pamatuji se na to docela jasně, protože jsem si té kaňky na podpisu všimla včera večer, když jsem spatřila své dlužní úpisy na Griebově psacím stole.“

„Moment, vzpomínám si, že jsem si toho také všiml,“ řekl Mason. „Ano, je to tak.“

Několik minut zamyšleně mlčel a kouřil, zatímco Sylvie Oxmanová dočetla články o tom, jak ji Oxman obviňuje, a o vývoji případu. Pak noviny složila a prohlásila: „Je mi z toho nanic! Všechno jsou to lži a...“

„Počkejte okamžik, Sylvie,“ skočil jí Mason do řeči. „Myslím, že vám mohu povědět, jak to bylo.“

„Co?“ zeptala se dychtivě.

„Je tady určitá možnost,“ pokračoval Mason, „že vás Frank v té kanceláři skutečně viděl.“

„Říkám vám, že je to lež. Je jen...“

„Zadržte,“ okřikl ji advokát. „Nedělejte ukvapené závěry! Člověk, který vás sledoval, nesporně dokazuje, že Frank Oxman procházel chodbou ke kancelářím v době, kdy vy jste byla stále ještě uvnitř. Zdržel se tam pouhou minutu nebo tak nějak, otočil se a odešel. Teď ještě jen pro úplnost připusťme, že když jste seděla v předpokoji, nemusela jste slyšet elektrický bzučák, který zazněl ve vnitřní kanceláři. A také předpokládejme, že Frank Oxman šel po chodbě, když jste ještě byla v předpokoji, ale právě ve chvíli, kdy jste se chystala otevřít dveře do vnitřní kanceláře. Proto jste nemusela slyšet bzučák, který oznamoval, že někdo přichází. Oxman ve svém prohlášení uvádí, že se na chvilku zastavil přede dveřmi předpokoje. Předpokládejme, že je to pravda.

Pak otevřel dveře, vstoupil a spatřil vás, jak se nakláníte nad stolem a uviděl také Griebovu mrtvolu. Nejdřív se vyděsil, ale pak ho napadlo, že se mu naskýtá skvělá příležitost svést vraždu na vás. Také si ovšem uvědomil, že seberete a zničíte dlužní úpisy, které ležely na stole a byly na první pohled viditelné. Když všechno uvážil, získal dojem, že vás má úplně v hrsti, potichu vycouval do chodby a šel po ní pryč. Jakmile stoupl na místo, kde je pod podlahou zamontován spínač elektrického bzučáku, zaslechla jste signál, protože jste byla ve vnitřní kanceláři. Jelikož jste se domnívala, že někdo přichází, vběhla jste do předpokoje, vzala do ruky časopis, posadila jste se do křesla a předstírala, že čtete. Několik minut poté jsem přicházel chodbou já, ale vy jste nemohla slyšet bzučák, protože jste byla v předpokoji. Všechno to do sebe zapadá. Signál, který jste uslyšela, když jste byla ve vnitřní kanceláři, neohlašoval můj příchod, ale odchod Franka Oxmana.“

Sylvie hleděla na advokáta očima rozšířenýma děsem. „To, co říkáte, zní tak zatraceně logicky, že bych vás za to skoro měla nenávidět.“

„Zachovejte klid,“ utěšoval ji Mason, „a neplačte!“

„Já nepláču,“ odpověděla drsným, podrážděným hlasem.

Mason oklepal popel z cigarety a řekl: „No dobrá, Sylvie, myslím, že už vím, co je třeba udělat.“ „Co to bude?“

„Ty dlužní úpisy jsem musel zničit,“ pokračoval advokát, „protože jsem nechtěl, aby byly objeveny na místě spáchání zločinu, a pochopitelně jsem si nepřál, aby je někdo nalezl u mne. Vy jediná víte, že jsem je zničil. Teď půjdu do nějakého papírnictví koupit blok formulářů dlužních úpisů. Seženu přesně tytéž, jaké měli na lodi Grieb a Duncan. Pak pomocí těchhle faksimile uděláme duplikáty dlužních úpisů patřičně podepsané a datované.“

„Nestrčím tím sama hlavu do oprátky?“ strachovala se Sylvie.

„To by se stalo, kdybychom to pustili na veřejnost,“ odpověděl advokát. „Představte si však, jak bude Franku Oxmanovi při pomyšlení, že původní úpisy má v rukou okresní prokurátor. Tím se prokáže, že jeho dlužní úpisy jsou falzifikáty a že celé jeho prohlášení je snůška lží.“

Po jeho slovech přikývla Sylvie na souhlas a řekla. „Rozumím, co máte na mysli. Jděte pro ty formuláře.“

XII

Mason zavolal Paulu Drakeovi z telefonní budky malé restaurace v postranní ulici. „Haló, Paule," ozval se opatrně, když uslyšel detektivův hlas. „Co je nového?"

„Četl jsi noviny?" zeptal se Drake.

„Ano."

„Co tomu říkáš?"

„Zatím tomu neříkám nic. Kde je Oxman?"

„Podepsal to písemné prohlášení a byl propuštěn. Odjel do svého hotelu. Dva reportéři se pokoušeli přimět ho k interview, ale on jim unikl zadním východem a odjel do Hollywoodu. Tam se ubytoval v hotelu Christy v pokoji číslo 519 pod jménem Sydney French."

Mason potichu hvízdl. „Domníváš se, že ví, že tam bydlí jeho manželka?"

„Nedovedu si představit, jak by to mohl vědět." „Proč tam tedy jel?"

„Mám za to, že se chtěl vyhnout reportérům."

„Mně se to nelíbí, Paule," řekl Mason zamyšleně.

„Víš, Perry," namítl detektiv, „je to rozhodně skvělý hotel. Že se tam ubytovali oba dva, může být pouhá náhoda."

Mason okamžik přemýšlel a pak řekl: „Náhoda je to sotva, Paule, ale třeba mají oba k tomu hotelu nějaký vztah, anebo v něm možná bydleli někdy předtím, když se chtěli před někým schovat... Pověz mi, Paule, co je nového s Belgradem?"

„Kdybych ti řekl, co si o té zmiji myslím, roztavilo by se telefonní vedení," odpověděl rozhořčeně Drake.

„Nezáleží na tom, co si o něm myslíš, Paule. Důležité je, co teď dělá."

„To sakra nevím, Perry. Neposlal jsem na něj očka. Dostal soudní obsílku, aby se dostavil dnes odpoledne před Federální

velkou porotu. Já jsem dostal předvolání také a policajti se všemožně pokoušeli doručit obsílku i tobě. Jedny noviny se snažily Belgrada někde zašít, ale po doručení obsílky toho musely nechat.“

„Kde strávil Belgrade noc, Paule?“

„Jak bych to měl, u všech rohatých, vědět?... Komu záleží na tom, kde byl v noci?“

„Mně na tom záleží.“

„A proč?“

„Protože si určitě bude chtít obléct lepší šaty, vykoupat se, vzít si čistou košili i ponožky a vyměnit si spodní prádlo. Má přece předstoupit před Federální velkou porotu a očekává, že ho budou fotografovat pro noviny. Je tedy pravděpodobné, že si bude chtít vzít na sebe ten nejlepší oblek.“

„Co z toho vyvozuješ?“

„Myslím si, že bychom se mohli podívat k jeho domu a zastihnout ho tam.“

„Poslyš, Perry, když tam pojedeme a začneme mu číst levity, nepřinese nám to nic dobrého, a první, co udělá, bude to, že vezme telefon a řekne detektivům, kde tě mohou nalézt. Mám na něj stejný názor jako ty, ale...“

„Nech to být,“ přerušil ho Mason. „Pracuji teď na úplně jiné teorii. Jak vlastně Belgrade vypadá, Paule?“

„Máš na mysli jeho fyzický popis?“

„Ano.“

„Je mu kolem padesáti, váží asi pětaosmdesát kilo, měří přibližně 170 centimetrů, nosí krátký knírek, nahoře na pravém uchu má drobnou jizvu po škrábnutí kulkou a...“

„Jaké měl na sobě šaty,“

„V práci nosí oblek z modrého kepru,“ odpověděl Drake. „Myslí si totiž, že jsou méně nápadné a ve tmě splývají s pozadím. Většina mužů, kteří se živí sledováním, chodí v tmavých šatech.“

„Znáš adresu jeho trvalého bydliště, Paule?“

„Bydlí v přízemním domku na Páté ulici kousek od Washingtonovy třídy. Je to pořádný kus cesty.“

„Jak je to daleko od Washingtonovy třídy?“

„Pokud se pamatuji, jen asi dva bloky. Přede dvěma či třemi dny jsem tam jel k nim na návštěvu.“

„Teď ti povím, co uděláš, Paule,“ řekl Mason. „Sedni do svého vozu a jeď mi naproti na roh Páté ulice a Washingtonovy třídy. Já jsem v Hollywoodu a mám pronajatý automobil. Měli bychom tam oba dorazit v přibližně stejné době.“

„Počkej ještě chvíli, Perry. Už jsi v tom beztak až po uši. Nepotloukej se, proboha, kolem...“

„Raději se hned vydej na cestu,“ řekl advokát a zavěsil.

Mason byl na místě schůzky o pět minut dříve než Paul Drake. Ten tam přijel, zaparkoval vůz, přešel přes ulici k příteli a opět mu začal domlouvat. „Myslím, Perry, že nám to nebude k ničemu dobré.“

„Víš,“ odpověděl advokát, „chci se dovědět něco víc o Belgradovi. Je to jediný člověk, který byl na té lodi v době, když byla objevena vražda. Nesmírně nutně potřebuji zjistit, zda jeho prohlášení o tom, co se tam venku dělo, je přesné.“

„Je to darebák - jinak by tě nezradil,“ poznamenal s hořkostí v hlase Drake. „Postarám se, aby ho už nikdy nepřijala do služeb žádná detektivní agentura.“

„Pusť to z hlavy,“ krotil přítele advokát. „Naskytla se mu příležitost vydělat prachy a on se jí chopil. Až na tohle jediné uklouznutí je to možná docela dobrý chlap.“

Když mlčky přešli o blok dál, ozval se Drake: „Je to tenhleten domek, co stojí kousek od ulice.“

„Zná tě jeho manželka?“

„Ano, zná.“

„Mě ale možná ne, že?“

„Myslím, že ne - pokud někde neviděla tvoji fotografii.“

„To je prima. Ted poslouchej. Chci se dostat do toho domku, a proto nic nevysvětluj, ani mě nepředstavuj. Když ti přijde otevřít jeho manželka, zahraj jí divadélko a vejdeme dovnitř oba.“

„Možná nás oba vyhodí“ poznamenal Drake.

„Jaká je to ženská?“

„Blondýna - a má zajímavé oči.“

„Myslíš si, že je otevřená a čestná?“

„To ne. Viděl jsem ji pouze jednou, ale moc bych jí nevěřil. Má takové dětské oči ve tváři tvrdé jako kámen, jestli chápeš, jak to myslím.“

„Vím, co máš na mysli,“ ujistil přítele Mason. „Naposledy jsem se střetl s podobným výrazem tváře u jedné devatenáctileté vyděračky.“ Usmál se a dodal: „Zatímco dotyčná čekala ve vedlejší místnosti, zeptal jsem se Dělby Streetové, jak by ji výstižně charakterizovala a Della řekla, že vypadá jako umělá panna.“

„To je ten typ,“ řekl Drake. „Jenže téhle dámě už táhne ke čtyřicítce.“

„Tak už pojďme dovnitř,“ rozhodl Mason.

Odbočili z chodníku a po úzkém proužku betonu přišli ke krytým schodům. Mason zůstal stát vzadu, kdežto Drake vyšel po schodech první a zazvonil.

Za několik okamžiků otevřela dveře žena v domácích šatech z potištěné tkaniny a přehnaně srdečně zvolala: „Cože? To je pan Drake! Dobré jitro, pane Drake. Jak se máte? Chcete navštívit manžela,“

„Ano,“ odpověděl Drake a vykročil kupředu.

Ženiny oči na okamžik ztvrdly, jako by byly z namodralého křemene, ale její plné rty si udržovaly stálý úsměv. „Není tady,“ řekla.

„Mám s ním schůzku,“ vysvětloval jí Drake a zřejmě čekal, že se paní domu pohne.

„Hm, tak dobrá,“ řekla nevlídně. Protože Mason šel za ní, pokračovala: „Nepůjdete, pánové, dál a neposadíte se? Kdy se měl manžel s vámi tady sejít?“

Mason si vybral pohodlné křeslo, zachytil Drakeův tázavý pohled a zeptal se: „Kdy jste ho naposledy viděla, paní Belgradová?“

Tázaná se obrátila k Masonovi. Její oči vyjadřovaly číhavou opatrnost, ale tvář zůstávala bez výrazu. „Vy jste pan Mason, že?“ řekla.

„Ano.“

„Myslela jsem si to.“

„Kdy jste naposledy viděla manžela?“

„Proč?“

„Jen bych to rád věděl.“

„Neviděla jsem ho od včerejšího večera. Nemohl domů, zadrželi ho.“

„Jak byl oblečený, když jste ho posledně viděla?“ „Proč to chcete vědět?“

Advokát ukázal na Paula Drakea a řekl: „Pracuje přece pro pana Drakea. Plnil pro něj jistý úkol. Chceme s ním mluvit.“

„Myslíte si,“ zeptala se paní Belgradová Paula Drakea, „že stále ještě pro vás pracuje?“

„Ovšem.“

„Měl za to, že budete roztrpčený tím, co jste četl v novinách a...“ její hlas slábl až nakonec zmlkla. „Samozřejmě jsem roztrpčený, ale koneckonců stále ještě pro mne pracuje,“ řekl Drake.

„Jak byl oblečen?“ opakoval původní otázku Mason.

„Proč? Měl na sobě oblek, který nosí do práce - šaty z modrého kepru.“

„Víte, protože jsme všichni předvoláni na dnešní odpolední zasedání Federální velké poroty, myslel jsem si, že by mohlo být prospěšné, kdybychom si neformálně pohovořili předtím, než nám tam budou klást otázky," řekl ledabyle Mason.

Na tváři paní Belgradové se objevil výraz úlevy. „Ach tak, o to vám jde! Jsem ráda, pánové, že to posuzujete takhle. Georgovi se naskytla příležitost vydělat balík peněz tím, že poskytne interview jedněm novinám. Musel by být padlý na hlavu, kdyby to neudělal. Chápu, co vy dva si o tom myslíte, ale musíte brát ohled na člověka, který je odkázaný jen na mzdu. Vy oba vyděláváte velké peníze, ale manžel nikoli. Velmi často jen taktak vycházíme."

Mason přikývl na souhlas. „Ano, vím, jak mu určitě je. Škoda, že se dal napálit."

„To předvolání před porotu ho určitě silně poškodí. Měl možnost prodat novinám několik pokračování. Když teď dostal soudní obsílku, nechtějí už redakce mít s ním nic společného. Domnívají se, že ať řekne cokoli, bude to tak jako tak zveřejněno."

Mason znovu pokývl hlavou, podíval se na hodinky a řekl: „A jak brzo ho čekáte?"

„Telefonoval mi zhruba před hodinou a slíbil, že bude doma asi za hodinu. Čekám ho každou chvíli. Chtěl se převléknout."

Drake pohlédl na hodinky a pak vrhl významný pohled na Masona. Paní Belgradová prohodila nervózně: „Myslím, že už tu bude každým okamžikem... Tohle vypadá na motor jeho auta."

Když zchátralá kára vybočila do středu ulice a zajížděla na příjezdovou cestu k domku, bylo slyšet kvílení opotřebovaného brzdového obložení.

„To je on," ozvala se paní Belgradová. Mason přikývl a šel ke dveřím. Z verandy se ozvaly kroky. Advokát otevřel dveře a řekl statnému muži, který kráčel po verandě: „Vítejte doma, Belgrade. Pojďte dál a připojte se k nám."

Belgrade ztuhl jako solný sloup. Vedle Masona se objevil ve dveřích Drake a zahlaholil: „Tak jen neokounějte a pojďte dál.“ Belgrade šel pomalu ke dveřím a očima bloudil kolem dokola, jako by hledal nějakou možnost úniku.

„Zrovna takhle bych se cítil, kdybych zradil klienta,“ řekl Drake.

„Nech to plavat, Paule,“ poznamenal varovně advokát.

Belgrade vstoupil dovnitř a vyhýbal se přitom pohledu svých návštěvníků. Manželka k němu přikročila, objala ho a na několik okamžiků se k němu přivinula.

Když Drake zakašlal, uvolnila objetí a odstoupila.

„Lituji toho všeho, pane Masone,“ ozval se Belgrade. „Musím se vám omluvit. Vím, jak vám oběma je. Myslíte si o mně, že jsem podvodník a gauner.“

„Víte co? Sedněme si a trochu si pohovořme. Provozuji advokátskou praxi dost dlouho, abych věděl, že lidé jsou, koneckonců, jen lidmi,“ řekl Mason.

Belgrade pohlédl stranou na manželku. „Přichystala jsi mi všechno, Flo?“ zeptal se a ona mu odpověděla souhlasným přikývnutím.

„Sedněte si, Georgi,“ vybídl ho Drake.

Belgrade stále upřeně hleděl na manželku a řekl: „Co kdybys nám, Flo, namíchala trochu whisky se sodovkou? pánové by možná rádi...“

„Byli bychom raději, kdyby paní Belgradová zůstala s námi tady v místnosti,“ podotkl s úsměvem Mason.

Belgrade se zatvářil rozpačitě.

„Mohlo by ji napadnout zatelefonovat nějakému příteli,“ dodal Drake na vysvětlenou.

„Och ne,“ ohradil se Belgrade.

Když se všichni posadili, pohlédl Belgrade do tváře Drakeovi a zeptal se: „Tím jsem asi úplně skončil jako detektiv, že?“

„Přijde na to,“ odpověděl mu Mason, dříve než mohl něco říci Drake. „Chceme, abyste nám prostě pověděl, jak došlo k tomu, že jste nás zradil. Možná to nebude tak zlé, až si vyslechneme, co nám o tom povíte.“

Belgrade se obrátil k Masonovi se slovy: „Vyhmátl jste bezesporu bolavé místo, pane Masone. Při vašich slovech se cítím jako odporný mizera. Nevím, jak vám to vysvětlit, ale rád bych, pánové, abyste měli pochopení pro mou situaci. Nemám stálé zaměstnání, a musím se starat o manželku, o dům a platit všechny možné výdaje.

Šel jsem tedy na tu hráčskou loď a ocitl jsem se rovnýma nohama v samém ohnisku případu vraždy. Za celou dobu působení jako detektiv je to poprvé, co jsem na něco podobného narazil. Jak si vzpomínáte, sledoval jsem Sylvii Oxmanovou, a když jsem za ní přišel nazpět na molo na pevnině, přistoupil ke mně Staples a oznámil mi, že dostal příkaz, aby mě vystřídal. Proto jsem tam zůstal stát a na celý večer jsem neměl co dělat. Podal jsem telefonicky zprávu Drakeovi a ten mi řekl, že je to všechno. Věděl jsem, že Drake pracuje pro vás, pane Masone, a také jsem věděl, že vy jste stále ještě na lodi. Pomyslel jsem si, že by vám mohlo být užitečné, kdybych se také vrátil na loď a podíval se, jestli bych vám mohl nějak prospět.“

„Počkejte okamžik, Belgrade,“ ozval se Drake. „Jestli vám dobře rozumím, vrátil jste se na loď. Je to tak?“

„Ano, je to pravda,“ přisvědčil Belgrade.

„Proč?“

„Už jsem vám to řekl. Chtěl jsem se podívat, jestli bych nemohl nějak pomoci panu Masonovi.“

„Proč jste, u všech čertů, nešel domů, když jsem vám řekl, že už vás v noci nebudu potřebovat?“ zeptal se Drake.

„Víte,“ začal vysvětlovat Belgrade a v rozpacích se zavrtěl v křesle, „když vám řeknu pravdu, snad se ve vašich očích očistím.

Věděl jsem, že většinu času vám zabírá práce pro pana Masona. Myslel jsem si, že si mne příliš neceníte. Přede mnou byla celá řada detektivů, kteří dostávali všechny důležité úkoly. Pamatujete si, že jste mě pověřil sledováním služebné Sylvie Oxmanové. Jediným důvodem, proč jsem dostal důležitý úkol bylo to, že ta služebná šla k Sylvii - a když jsem se pověsil Sylvii na paty, odvolal jste mě a dal mě vystřídat Staplesem. Napadlo mě, že bych mohl udělat dobrý dojem na pana Masona a ten by se pak za mne u vás přimluvil, abyste mě nechal pracovat pro něj trvale. Díky tomu bych pak dostával závažné úkoly.“

„Jestli je to tak, jak se stalo, že...?“

„Počkej moment,“ přerušil Drakea Mason, aniž spustil oči z Belgradovy tváře. „Nech to na mně, Paule!“

Drake chtěl něco říci, ale ovládl se a pohodlně se usadil v křesle.

„Co se dělo pak?“ zeptal se advokát.

„To bylo tak,“ začal Belgrade. „Když motorový člun přirazil k lodi, byl přístavní můstek zvednutý a lidé z posádky nám řekli, že provádějí nějakou nutnou opravu, která potrvá jen několik minut, a že máme počkat. Trčeli jsme tam a zanedlouho připlul motorový člun s policisty, načež jsme se dověděli, že na lodi byla spáchána vražda. Nařídili nám, abychom se vrátili do přístavu, protože nikdo nesmí vstoupit na loď a že provoz herny je zastaven.

To mě přinutilo k zamyšlení. Hodně jsem uvažoval po celou zpáteční cestu k pevnině. Když jsme vystoupili na molo, seběhlo se kolem nás hejno novinářů, kteří se vyptávali každého, kdo se vracel od hráčské lodi. Spatřil mě jeden známý reportér, který ví, jak si vydělávám na živobytí. Začal mě zpovídat a z toho, co jsem mu řekl, zřejmě usoudil, že bych mu mohl - kdybych chtěl - poskytnout materiál pro článek. Odvedl si mě k telefonu a zavolal místnímu vydavateli. Ten pak vyslal jiného reportéra, aby

sledoval, co se děje na lodi, a mému příteli nařídil odvézt mě do Los Angeles.

Tam mi slíbili tolik, že jsem se nemohl odhodlat jejich nabídku odmítnout. Nemyslel jsem si, že by vám to nějak příliš vadilo. Řekli mi, že pan Mason je na lodi, že byl zatčen a že celý případ určitě vyjde na veřejnost během příštích čtyřiadvaceti hodin, ale oni prý chtějí mít o něm exkluzivní materiál. Hučeli do mne, že jestli budu mlčet, nic z toho nebudu mít, a že když jim všechno nepovím, připravím se o velké peníze. Považoval jsem jejich nabídku za seriózní a proto jsem jim řekl všechno, co jsem věděl. Pak vyrukoval vydavatel s nápadem, že by mohl celý příběh rozdělit do několika pokračování a chtěl mě ukrýt někam, kde by mě nikdo nemohl najít. Jeden z reportérů však zpozoroval, co se se mnou děje, a federální okresní prokurátor se nějak dověděl, kde jsem. Redakce listu se pokoušela zatajit místo mého pobytu, a úřad federálního policejního šéfa se snažil doručit mi soudní obsílku. Vyhrál to policejní šéf - a jakmile jsem obsílku přijal, noviny mě odhodily jako horký brambor, protože usoudily, že jim už nemohu být k ničemu dobrý. Dostal jsem trochu peněz za první část, a to je všechno.“

„Jak to bylo se zprávou, kterou jste mi předal telefonicky?“ zeptal se Drake.

„Jak to myslíte? Co by s ní mělo být?“ odpověděl otázkou Belgrade.

„Chci vědět, jestli byla pravdivá a přesná.“

„Samozřejmě byla pravdivá a přesná,“ vybuchl Belgrade. „Pověděl jsem vám naprosto čistou pravdu. Jen proto, že jsem se chopil příležitosti něco si přivydělat, aniž bych tím někomu ublížil, nesmíte si o mně myslet, že jsem darebák.“

„Ohlásil jste všechno“ zeptal se Mason, „co se dělo tam na té lodi?“

„Ovšem - všechno jsem telefonicky oznámil panu Drakeovi.“

„Sledoval jste Sylvii Oxmanovou na loď?“ „Ano.“

„Teď mi povězte, kdy po vystoupení na hráčskou loď odešla ke kancelářím?“

„Nebylo to nijak dlouho. Přesně na minuty to nevím. Když přišla na loď, dala si panáka, odložila kožich do šatny a zamířila ke kancelářím.“

„Za jak dlouhý čas poté jsem se tam objevil já?“

„Řekl bych, že asi tak za osm nebo deset minut, ale uvědomte si, že než jste se tam objevil vy, potuloval se tam Frank Oxman.“

„Jak jste se dověděl...“ chtěl se zeptal Drake, ale varovný advokátův pohled ho opět umlčel.

„Tak tedy poté, co odešel Oxman, vstoupil jsem já. Je to tak?“ pokračoval v dotazech Mason.

„To je pravda. Pak, když jste byl chvíli uvnitř, vyšla ven Sylvie. Potom tam vpadli Duncan a ten zástupce policejního šéfa. Asi tak deset minut poté vás ten policista odváděl, a vy jste měl na rukou želízka.“

„A teď dejte pozor,“ položil další otázku Mason. „Byla v té době Sylvie již pryč z kanceláří?“

„Ano, je to tak.“

„A vy jste měl za úkol sledovat ji?“ „Ano, pane, to jsem měl.“

„Když však odešla, stále ještě jste hlídal vchod do kanceláří. Co jste tedy vlastně dělal - střežil jste kanceláře, anebo jste sledoval Sylvii?“

„Obojí, pane. Paní Oxmanová si sedla k jednomu ze stolků, kde se hrálo v kostky. Stál jsem na místě, odkud jsem mohl současně pozorovat jak ji, tak vchod ke kancelářím.“

„Dobrá, pokračujte a povězte mi, co ještě jste viděl.“

„Hm, vyšel Duncan a pak paní Oxmanová vystoupila na palubu. Šel jsem za ní.“

„Za jak dlouhý čas po mém odchodu z kanceláří s Perkinsem vyšel odtamtud Duncan?“

„Poměrně brzo - snad za tři nebo čtyři minuty.“

„Za jak dlouho poté vyšla Sylvie na palubu?“

„Téměř okamžitě, pane Masone.“

„Co se dělo potom?“

„To je všechno. Sledoval jsem paní Oxmanovou na pevninu a tam mi Staples řekl, abych toho nechal...“

„Počkejte okamžik,“ přerušil Belgrada Mason. „Řekl jste absolutně všechno, co se událo?“

„Pokud si mohu vzpomenout, řekl jsem všechno.“

„Mluvil jste se Sylvií?“

Po této otázce se objevil na Belgradově tváři výraz překvapení. „Ano, mluvil jsem s ní. Řekl jsem Sylvii, ať kouká zmizet, protože na lodi je její manžel.“

„No, konečně se k něčemu dostáváme,“ řekl Mason. „Jen mi teď povězte, proč jste Sylvii radil, aby zmizela?“

„Usoudil jsem, že se stal nějaký malér. Nevěděl jsem, oč jde, ale viděl jsem, že když jste vycházel z té kanceláře, měl jste na rukou pouta. A vy jste přece advokátská jednička. Nikdo by si nedovolil nasadit vám želízka, kdyby se nestalo něco nesmírně závažného. Napadlo mě, že kryjete Sylvii a že byste chtěl, aby opustila loď, ale nevěděl jsem, jak ji k tomu přimět. Najednou jsem dostal nápad, že bych mohl vystrčit hlavu ze dveří, říci jí: ‚Na lodi je váš manžel. Zmizte odtud!', pak sejí ztratit z očí, sběhnout k motorovému člunu a nastoupit do něj. Doufal jsem, že Sylvie po mém varování spěšně opustí palubu a nasedne do téhož člunu. Kdyby nepřišla, mohl jsem říci, že jsem si to rozmyslel a vystoupit.“ „A to jste skutečně udělal?“

„Ano, pane. Seběhl jsem po schůdkách, posadil jsem se do člunu a ona tam přišla ani ne za minutu po mně.“

„Teď ještě něco,“ řekl Mason. „Položím vám otázku, se kterou se na vás před chvílí obrátil Paul Drake: Jak to, že jste poznal manžela Sylvie Oxmanové?“

Belgrade se neklidně zavrtěl v křesle, podíval se na manželku, pak sklopil zrak a rozpačitě hleděl na špičky svých střevíců.

„Jen pokračujte," pobídl ho advokát. „Jste v tom pořádně namočený. Nic polovičatého vám nepomůže. Budete muset říci celou pravdu."

Belgrade se podíval advokátovi do očí a řekl: „Na tuto otázku bych raději neodpověděl, pane Masone."

„Budete muset."

„Zklamal bych tím důvěru jisté osoby."

Drake se sarkasticky zasmál: „Už jste ukázal, že se příliš neštítíte zklamat něčí důvěru."

„Zmlkni, Paule!" okřikl ho Mason a nespouštěl zrak z Belgradovy tváře. „Tak jak to je?"

„Pracoval jsem pro Franka Oxmana," zablekotal Belgrade.

„Kdy to bylo?"

„Asi tak před měsícem."

„Jak dlouho jste pro něj pracoval?"

„Něco málo přes dva týdny."

„Jak jste se dostal k té práci pro něj?"

„Oxman vešel ve styk s agenturou, pro kterou jsem plníval nějaké úkoly," vysvětloval Belgrade. „Hledal zkušeného detektiva a agentura se rozhodla doporučit mu mne. Víte, jak to chodí, pane Masone. My detektivové nemáme stálé zaměstnání, ale pracujeme případ od případu. Když například vy budete mít nějakou práci pro Drakeovu agenturu, Drake si najme deset, patnáct nebo dvacet z nás, kteří jsme u něj přihlášeni. Jenže my jsme také zaregistrováni u půltuctu jiných agentur. Když neplníme úkoly pro jednu agenturu, pracujeme pro jinou. To nám umožňuje mít více či méně stálé zaměstnání a agentury tím ušetří velké výdaje na mzdy, když není co dělat."

„Vy se tedy dáváte předem registrovat u několika agentur?" zeptal se Mason.

„Ano, je to tak.“

„A předkládáte jim při registrování nějaká doporučení nebo něco podobného?“

„Ovšem. Musíme vyplnit dotazník, předložit doporučení, podrobně informovat o předchozím zaměstnání, sdělit celkový rozsah svých zkušeností a jaký druh práce nám nejlépe vyhovuje, zda máme večerní oblek, vlastní auto a zodpovědět spoustu dalších dotazů.“

„Teď mi povězte, chtěl Frank Oxman někoho, aby sledoval jeho manželku?“

„Ano, pane.“

„Sledoval jste ji vy?“

„Ano, pane.“

„Jak dlouho?“

„Myslím, že šestnáct dní.“

„A co jste zjistil? Dověděl jste se něco?“ pokračoval v dotazech advokát.

Belgrade sklopil zrak. „Zjistil jsem toho dost, abych s ní sympatizoval, jenže za sympatie si nic nekoupím. Je to každým coulem dáma, ale má impulzivní povahu a většinu času tráví mimo byt. Na hráčské lodi jí několikrát nadbíhali chlapi, a ona si s nimi dokonce trochu zakoketovala.“

„Co máte na mysli, když říkáte, že si s nimi trochu zakoketovala?“

„Že to nebylo nic moc.“

„Hlásil jste to Franku Oxmanovi?“

„Ano.“

„Proč jste to neřekl mne?“ zeptal se Drake.

„Neměl jsem k tomu příležitost,“ vysvětloval Belgrade. „Řekl jste mi, že chcete, abych něco vykonal v rámci případu, na kterém má zájem pan Mason. Uložil jste mi, že mám jít na určitou adresu a sledovat služebnou, která je tam zaměstnaná. Také jste mi ji

popsal, jak vypadá. Podle adresy jsem poznal, že je to dům Oxmanových, ale domníval jsem se, že vám jde o tu služebnou. Nevěděl jsem, že sledujete paní Oxmanovou. Když jsem vám pak po chvíli zatelefonoval, že služebná vyšla ven s kožichem, řekl jste mi, abych šel za ní, a jestli se setká s paní Oxmanovou, měl jsem nechat služebnou plavat a pověsit se na paty paní Sylvii. Tehdy jsem se domníval, že pan Mason pracuje pro pana Oxmana a hodlá přivést ke zdárnému konci rozvod jeho manželství. Když jsem však přišel na loď a viděl jsem, že to zřejmě odnáší za paní Oxmanovou, poznal jsem, že jde o něco závažnějšího.“

„To je ale zatracené vysvětlení,“ poznamenal skepticky Drake.

„Je to ale pravda,“ trval na svém Belgrade.

„Věděl jste, že Oxman odplul na pevninu dříve, než jeho manželka opustila hráčskou loď?“ otázal se Mason.

„Ne, pane, to jsem nevěděl. Myslel jsem si, že je Oxman stále ještě na lodi.“

„Pokud jde o mne,“ řekl Drake, „s detektivní prací jste skončil. Na detektiva jste zatraceně ukecaný.“

„To je mi líto, pane Drake. Snažil jsem se odvést vám poctivou práci.“

„O nic se pro něj nesnaž!“ roztrpčeně se vmísila do rozhovoru paní Belgradová. „Platí ti osm dolarů za den plus výdaje, a očekává, že mu za to upíšeš duši.“

„Zmlkni, Flo,“ napomenul ji manžel.

„Já ale nechci mlčet. Myslím si, že je to hanebnost! Děláš ve dne v noci, podstupuješ všechna možná rizika, běháš venku za každého počasí, a co za to máš? Když jsi teď poprvé...“

„Nech toho, Flo!“ znovu přerušil manželku Belgrade. „Copak nechápeš, že pan Drake může zařídit, aby mi už žádná agentura nedala práci?“

„No, a co když to udělá? Jednou jsi už z detektivní práce odešel, a můžeš z ní odejít zase. Je přece mnoho možností vydělat

si na živobytí, aniž by ses musel dřít pro pár otrokářů, kteří řádně neocení to, co děláš.“

„Viděl jste Sylvii Oxmanovou házet do moře pistoli?“ zasáhl otázkou Mason.

„Ne, pane, to jsem neviděl.“

„Mohla to udělat, aniž byste to spatřil?“

„Myslím, že mohla. Víte, myslel jsem si, že si mě všimla. Chtěl jsem ji dostat z hráčské lodi a snažil jsem se být v tomtéž motorovém člunu, kterým bude cestovat ona. Nechtěl jsem však, aby mě viděla. Za jedinou možnost jsem považoval uhodnout, kterým člunem odpluje, a dostat se do něj dříve než ona. Obával jsem se, že kdybych šel k člunu až po ní, mohla by mě zpozorovat. Udělal jsem to nejlépe, jak jsem mohl.“

Mason pokynul Drakeovi a řekl: „Myslím, že je to všechno. Pojď, Paule, ať se může Belgrade převléct.“

„Dostal jste soudní obsílku?“ zeptal se Belgrade Masona. Advokát nechal otázku bez odpovědi, a když vstal a šel ke dveřím, poznamenal vlídně: „Budete chtít, Georgi, učinit na Federální velkou porotu příznivý dojem. Pohovořím si o vás s Drakem. Čím déle o tom přemýšlím, tím více se kloním k názoru, že jste se ocitl ve svízelné situaci, s jakou se detektiv nesetká ani jednou za deset let. Dovedu si představit, jak vám teď je.“

Drake sevřel Masonův loket a pobídl ho: „Tak pojď už, Perry!“

„Jste senzační, pane Masone. Tak vy mi to odpustíte, pane Drake?“

„Nechtějte znát odpověď hned teď. Budu si muset s ním promluvit a pak vám dám vědět.“

„Mnohokrát děkuji, pane Masone. Nemohu vyjádřit slovy, jak velice si vážím způsobu, jakým to chápete.“

Když oba přátelé vycházeli z domku, uslyšeli rozčilený hlas Florence Belgradová, který se vystupňoval do kadence kulometné

palby. Jakmile se za nimi zavřely dveře a utlumily křik, řekl Drake roztrpčeně: „Měl jsi mě raději na tu krysu pustit.“

„Ale kdepak,“ odporoval Mason, „teď si nemůžeme dovolit být s ním na kordy. Je pro nás důležitý. Bude asi nejzávažnějším svědkem, který předstoupí před Federální velkou porotu. Může být výhodnější, jestli nám bude v tomhle případu příznivě nakloněn, Paule. Peníze od novin už dostal. Já osobně mu to nemám nijak příliš za zlé. Vím přesně, jak mu je. Pracoval jen za mzdu, a najednou se mu naskytla příležitost získat slušné peníze za to, když řekne novinářům něco, o čem se domníval, že tím nezpůsobí nikomu žádné zvláštní potíže.“

„Chtěl bych vědět, proč se Belgrada tak zatraceně zastáváš,“ zavrčel Drake.

„Protože při své práci mám stále co činit s lidmi,“ odpověděl Mason. „Uvědomuji si, že každá lidská bytost má lidské slabosti. Pamatuj si, Paule, že kdyby byl Belgrade člověk vynikajících schopností a bez jediné poskvrnky, nemohl by sis ho najmout na práci za osm dolarů denně. Musíš být k lidem tolerantní. Belgrade nás zradil - to se nedá popřít. Jenže to neudělal proto, že má něco proti nám, ale protože potřeboval peníze. Teď už ty peníze dostal a uvažuje, co bude dál. Možnost dostat v budoucnu práci závisí do značné míry na tom, zda se s tebou usmíří. Jestli mu předem naznačíš, že ho bez milosti vyrazíš, zahořkne a obrátí se proti tobě. Když mu ale dáš znát, že o jeho záležitosti uvažuješ, udělá všechno na světě, aby si tě udobřil. To znamená, že až bude stát před velkou porotou, bude se snažit hovořit tak, jak by sis ty přál - pokud to ovšem bude slučitelné s tím, nač se pamatuje.“

„No budiž,“ řekl Drake. „Uznávám tvoje argumenty, ale co se mne týče, může táhnout k čertu. Prodal nás.“

Pak oba kráčeli k rohu ulic mlčky. „Tak tady jsou naše vozy,“ ozval se Mason. „Myslím si, Paule, že bychom se tady poblíž raději neměli zdržovat.“

„Kam se chystáš, Perry,“

„Podle situace,“ odpověděl nedbale advokát.

Drake na něj upřeně hleděl: „Snad nepojedeš do hotelu Christy, že?“

„Proč?“

„Napadá mě, že máš v úmyslu navštívit Franka Oxmana.“

„No ne!“

„Nedělej to, Perry,“ varoval přítele velice vážně Drake. „Ten chlap je nebezpečný, a ty jsi už beztak v pekelné bryndě.“

„Jestli zůstanu trčet někde tady, nebudu na tom o nic lip,“ odpověděl mu Mason.

„No budiž, ale Franka Oxmana nech být. Je nebezpečný... A víš, Perry, jen tak mimochodem, že jsme zjistili, kdo stojí za Oxmanem?“

Mason se rozhlížel po ulici oběma směry a když se ujistil, že nejsou v dohledu radiovozy, řekl: „Dobrá, Paule, tak mi to pověz, ale rychle.“

„Podle tvého pokynu stále Oxmana sledujeme,“ začal Drake, „a zjistili jsme, že telefonuje jistému Carterovi C. Squiresovi do hotelu Poindexter. Squires je šéfem syndikátu hazardních hráčů, který dopuje závodní koně, podvodně ovlivňuje boxerské zápasy a sází najisto. Oxman tráví většinu času v hale a u baru hotelu Poindexter. Abych nezapomněl, Squires má už nějakou kaňku v policejním rejstříku, je to lump všech lumpů, ale má prachy. Financuje spoustu podvodných akcí a vynáší mu to. Oxman telefonicky hovořil se Squiresem a zdálo se, že mu nesmírně záleželo na tom, aby se ho dovolal.“

„Nemohli jste ten hovor odposlechnout?“ zeptal se Mason.

„Ne, to jsme nemohli. Oxman však hovořil skoro deset minut.“

„Mluvil se Squiresem až po příchodu do hotelu Christy?“ „Ano.“

„No dobrá,“ řekl zvolna Mason. „Myslím, že zkusím štěstí u Oxmana a... Mám pro něj nějaké překvapení... Chci vědět, jak to přijme. Zatím se dokázal ze všeho vykroutit.“

XIII

Mason vstoupil do haly hotelu Christy a na chvilku se zastavil, aby si uspořádal myšlenky. Sylvii nikde neviděl. Odkráčel k výtahu, dal se vyvézt do pátého poschodí, rychle prošel chodbou k pokoji číslo 519 a zaklepal na dveře. Za okamžik uslyšel zevnitř nějaký pohyb, ozvalo se odemknutí zámku a dveře se otevřely.

Na prahu stál štíhlý, téměř frajersky oblečený muž v šedivém dvouřadovém oděvu a nepřátelsky pohlížel na Masona.

„Tak jsem tady, Oxmane," řekl bez okolků advokát. Oxman na okamžik zaváhal, pak ustoupil stranou a podržel návštěvníkovi otevřené dveře. Když Mason vešel dovnitř, zavřel Oxman dveře, zamkl a zasunul pojistný zámek.

„Opustil jste svůj hotel značně náhle," začal Mason přívětivě.

Oxman pokynul dokonale pěstěnou rukou ke křeslu. Na prostředníku se mu přitom zatřpytil velký briliant. Od vlnitých vlasů, které měl pečlivě sčesané nazad, se ostře odráželo prudké světlo pronikající oknem. Jeho oděv byl naprosto bez poskvrny, čerstvě vyžehlený a střevíce se mu leskly jako zrcadlo. Když se Mason posadil, sedl si Oxman na roh postele a dal si mezi záda a stěnu polštář. Po chvilce mlčení řekl: „Chtěl jsem se vyhnout novinářům."

„Nechtěl jste se náhodou vyhnout policii?" zeptal se Mason.

Na Oxmanových rtech přelétl pobavený úsměv, „Ne,já se policii nevyhýbám," odpověděl.

Mason na něj upřeně hleděl a představil se: „Jsem advokát Perry Mason."

„Ano, vím, kdo jste," řekl Oxman bezbarvým tónem. „To vy jste odešel ze svého bytu značně náhle, nemám pravdu, Masone?"

Mason se usmál: „Ano, měl jsem nějaké jednání."

„Věděl jste, že vás hledá policie?" zvídal Oxman.

Mason zvedl udiveně obočí: „Že mě hledá?"

„Ano.“

„Z čeho mě obviňují?“

„Z vraždy,“ řekl suše Oxman. „Mám za to, že konkrétně jste obviněn z nadržování po dokonání trestného činu.“

„Hm, to mám tedy štěstí, že jsem vás našel,“ reagoval advokát.

„Tak jen pokračujte,“ vyzval návštěvníka Oxman. „Jděte rovnou k věci.“

„Z novin se dovídám,“ začal advokát, „že jste koupil od Sama Grieba nějaké dlužní úpisy.“

„A co má být?“

„A hotově jste mu je zaplatil.“

„Opravdu?“

„Zaplatil jste mu za ně penězi, které byly nalezeny v levé horní zásuvce Griebova stolu.“ „Myslím, že je to tak.“

Po jeho slovech vytáhl Mason zvolna a teatrálně z kapsy tři dlužní úpisy, které téhož dne ráno podepsala Sylvie Oxmanová v hotelu. „Podívejte se na tyhle,“ řekl.

Oxman poposedl na posteli kupředu. Mason si dal nohy křížem a pevně tiskl zmíněné tři dokumenty k stehnům, takže si Oxman mohl prohlédnout všechny tři podpisy.

„No a co?“ odvrkl Oxman.

„Jestli jsou tohle původní, originální dlužní úpisy, Oxmane, co pro vás z toho vyplývá?“

Oxman unuděně zívl, poklepal si na rty čtyřmi šlechtěnými prsty a řekl: „Opravdu, Masone, čekal jsem od vás něco chytřejšího.“

„Napadlo vás někdy,“ pokračoval Mason, „že jestli já mám originální dlužní úpisy, jsou ty, které máte vy, pusté padělky?“

„Já si ale nemyslím, že by mi Sam Grieb prodal padělky.“

„Můžeme před soudem prokázat, že jsou padělané.“

Oxman pomlaskával jazykem po patře. „Grieb by mi nikdy neprodal padělané dlužní úpisy,“ pokračoval. „Nebylo by od něj

hezké, aby mi dal padělky. Ovšem, jestli to skutečně jsou padělky - což se teprve musí dokázat -mohu těch sedm a půl tisíce dolarů dostat z Griebovy pozůstalosti. Vidíte, Masone, že já osobně nemám co ztratit. Dokud nedokážete, že to skutečně jsou padělky, mohu za ně dostat zaplaceno, jako by byly pravé. Jestli dokážete, že jsou padělané, pak na podkladě vašeho důkazu mohu za ně získat úhradu z Griebovy pozůstalosti.“

„Tak takhle si to představujete, co?“ zeptal se advokát.

Oxman přitakal.

„To všechno jste si předem promyslel pro případ, že byste se setkal s originálními dlužními úpisy.“

Oxman opovržlivě mávl rukou k dlužním úpisům, které držel Mason v ruce a řekl: „Zachovejte klid. Tyhle úpisy nedokazují vůbec nic, Masone.“

„Jak to, že ne?“

„Jste Sylviin obhájce. Od chvíle, kdy vyšlo mnou podepsané prohlášení v novinách, určitě jste se s ní setkal. Může podepsat tolik dlužních úpisů, kolik se jí zachce. Nepotřebuje k tomu nic jiného než plnicí pero. Formuláře jsou k dostání v každém papírnictví. Asi jste si představoval, že mi naženete strach, když sem přijdete a zamáváte mi před nosem těmihle dlužními úpisy. Nejsem tak hloupý - a divím se, že jste si to o mně myslel. Víte, Masone, teď hrajete vysokou hru. Nemáte proti sobě obyčejné hlupáky, které si můžete otočit kolem prstů spoustou laciných keců. Tyhle dlužní úpisy možná podepsala Sylvie, ale neznamená to, že nepodepsala ty, které mám já. Může se podepsat, kolikrát sejí zachce.“

„Tohle vám neprojde, Oxmane,“ suše konstatoval Mason.

Oxman se sarkasticky zasmál. „ To si jen myslíte. Vy jste ten, komu to nevyjde. Obhajujete Sylvii - a Sylvie zavraždila Grieba.“

„Proč by to dělala?“ zeptal se advokát.

„Aby dostala ty úpisy.“

„A proč je tedy nedostala?“

„Protože jsem už je koupil já. Grieb je neměl.“

Mason natáhl nohy před sebe, dal šije křížem, vyfoukl oblak cigaretového kouře a řekl: „S vámi je potíž, Oxmane. Nedovedete logicky myslet.“

„No budiž,“ svolil ironicky Oxman. „Tak jen do toho a vymyslete si na mne něco logického. Budu vás poslouchat.“

„Grieb s Duncanem byli navzájem na štíru. Chtěli proměnit svá aktiva v hotovost. Vycítili možnost dostat za ty dlužní úpisy nejen nominální hodnotu, ale také něco navíc. Dali vám vědět, že byste je mohl získat za příplatek ve výši dvou tisíc dolarů. Vzal jste si s sebou devět tisíc pět set dolarů a vydal jste se na hráčskou loď s úmyslem ty úpisy dostat. Tam jste objevil svou manželku a mrtvého Grieba. Nejdřív vás napadlo jednoduše odtamtud vypadnout, ale pak jste si pomyslel, že by se vám mohlo podařit svalit vinu na Sylvii, dát ji odsoudit pro vraždu a tak se jí zbavit.

Dnes ráno jste četl noviny a dověděl jste se, že policie objevila v Griebově stole sedm tisíc pět set dolarů v hotovosti. Náhle jste si uvědomil, že se vám naskýtá možnost trochu si zašvindlovat. Představoval jste si, že Sylvie pravděpodobně původní dlužní úpisy sebrala a zničila. Hodlal jste vydat prohlášení, že jste viděl Sylvii v místnosti s Griebovou mrtvolou a řekl jste si, že byste mohl tvrdit, že těch sedm tisíc pět set dolarů jste za ty dlužní úpisy zaplatil vy. Zfalšovat Sylviin podpis nebylo nijak nesnadné. Měl jste přece dopisy a dokumenty, které vlastnoručně podepsala. Opatřil jste si formuláře a okopíroval nebo načmáral jste na ně Sylviiny podpisy.“

Oxman ostentativně zívl a řekl: „Už mě nudíte, Masone. Očekával jsem, že člověk jako vy prokáže víc inteligence.“

Mason však neodbytně pokračoval: „Poprvé jste spatřil Sylvii v místnosti s Griebovou mrtvolou. První vaší myšlenkou bylo vypadnout odtamtud, a proto jste vyklouzl ven. Když jste však

zjistil, že Sylvie vraždu neohlásila a zmizela, ale zanechala na desce stolu své otisky prstů, uvědomil jste si, že máte možnost obvinit svou manželku z vraždy, prohlásit, že jste zaplatil sedm tisíc pět set dolarů za dlužní úpisy, vrátit svým společníkům dva tisíce dolarů s padělanými úpisy a vyčkávat. Jestli Sylvie původní dlužní úpisy zničila, nikdy by se k tomu nepřiznala. Kdyby za úpisy zaplatil někdo jiný, nemohl by se odvážit s tím vyrukovat, protože by tak ze sebe udělal posledního člověka, který viděl Grieba živého. Jestli...“

„Jste úplně vedle, Masone,“ přerušil advokáta Oxman. „Určitě jste kouřil marihuanu.“

„Anebo jste zpozoroval ty dlužní úpisy na stole ve chvíli, když jste spatřil v kanceláři Sylvii,“ pokračoval klidně Mason, „a napadlo vás, že je hodlá zničit. Kdyby se přihodilo něco neočekávaného a originály se dostaly do rukou někomu, kdo by byl ochoten přiznat, že za ně dal sedm tisíc pět set dolarů - a pravděpodobnost takového případu je jedna k tisíci - pořád byste mohl tvrdit, že vás Grieb slibováním prodeje úpisů vydíral. Nikdo by nemohl takové vaše prohlášení vyvrátit.“

„Už mě to skutečně nudí, Masone,“ řekl Oxman. „Víte co? Trochu se pobavme, anebo zavolejme policii, která vás zatkne a tím vaše otravná návštěva skončí.“

Mason odklepl popel z cigarety a pokračoval: „Jenže, Oxmane, já mohu dokázat, co říkám.“

Po jeho slovech Oxman zdvořile zvedl obočí s výrazem nedůvěry.

„Včera vás po celý den sledoval detektiv,“ navázal na předchozí větu advokát. „Víme, kdy jste přišel na loď. Také je nám známo, co jste dělal po příchodu na palubu. Hned, skutečně hned jste šel do chodby, která vede ke kancelářím.“

Oxman vykouzlil na tváři výraz strojeného údivu. „Proboha, Masone, má to znamenat, že člověk, který taková léta pracuje jako

advokát, jak o sobě říkáte, ještě věří soukromým detektivům? Váš Paul Drake je možná poctivý, ale chlápkové, které si najímá, jsou stejní jako ostatní soukromí čmuchalové. Zhruba z poloviny jsou to zatracení lumpové.“

„Tyhle údaje jsou v souladu s fakty,“ odvětil advokát se zarputilou trpělivostí.

Oxman se nahlas zasmál. „Vy jste přece ale trouba, Masone! A to se o vás říká, že jste velký advokát! Já jsem přece, proboha, věděl, že mám někoho za patami, a proto jsem mu šikovně unikl. Jestli váš detektiv tvrdí, že mě sledoval až na tu hráčskou loď, tak je to lež. Úmyslně jsem se motal kolem přístavního můstku, dokud jsem nezjistil, že v člunu už zbývá jen jediné volné místo, a teprve pak jsem nastoupil. Chlápek, který mě sledoval, snažil se tam dostat za mnou, ale nepodařilo se mu to.“

„Byl tam ještě další detektiv, který vás viděl jít po chodbě ke kancelářím, a říká, že jste tam šel jen jednou.“

Oxman se opět útrpně usmál. „Jediný detektiv, kterého jste tam měl, byl Belgrade, ale ten nesledoval mě, nýbrž Sylvii. Kde jsem byl já, to neví. A kromě toho vás zradil novinám... Proboha, Masone, vy jste ale hejl! Zastavte se tady někdy, až budu mít trochu času. Rád bych si zahrál s vámi poker. Jste tak prostoduchý a vaše blufování je tak průhledné, že byste proti mně neměl nejmenší šanci.“

„Když jste pak odplul na břeh,“ pokračoval Mason neodbytně, „sledoval vás můj detektiv do vašeho hotelu.“

„Proboha, Masone, opravdu si myslíte, že mi říkáte nějakou novinku?“ zeptal se jízlivě Oxman.

„Věděl jste, že vás můj člověk sleduje,“ nedal se odradit advokát, „a vyplašil jste ho, když jste zůstal stát ve vchodu do hotelu a nápadně jste se ohlížel za sebe.“

„To souhlasí,“ řekl klidně Oxman. „Ten fízl nahlédl do vstupní chodby, načež se potuloval venku a pozoroval hotel. Dovnitř se bál.“

„Jenže já jsem s tímhle vším počítal,“ pokračoval s důrazem v hlase Mason, „a měl jsem dalšího detektiva v hale, který měl za úkol pověsit se vám na paty, jakmile tam vejdete.“

Z Oxmanovy tváře zmizel mírný, uvážlivě povýšený úsměv a svaly v obličeji mu ztuhly. Pak vytáhl z kapsy doutník, odřízl mu špičku a rozškrtl o podrážku zápalku. Vyndal z kapsičky hodinky a položil je na postel vedle sebe se slovy: „Jestli tady, Masone, povídáte jen proto, abyste mě zdržoval od zavolání policie, vůbec vám to nepomůže. Přesně za tři minuty oznámím hotelovému detektivovi, že jste tady.“

„Tak tedy,“ pokračoval Mason, jako by úplně ignoroval přerušení, „přicházíme k skutečně důležité fázi celého případu. Dal jste si nesmírně záležet na tom, abyste upoutal pozornost nočního recepčního tím, že si ukládáte do hotelového trezoru devět tisíc pět set dolarů. Domnívám se, že jste si sehnal devět tisíc pět set dolarů na odkoupení těch dlužních úpisů. Když jste zjistil, že byl Grieb zavražděn, dostal jste strach, abyste se nezapletl do vraždy, a zejména jste se snažil vykonstruovat si alibi, které by dokazovalo, že jste svou záležitost s Griebem vyřídil před jeho zavražděním.

Když jste se pak nad tím zamyslel a přečetl si noviny, usoudil jste, že se vám nabízí možnost vytřískat z toho sedm tisíc pět set dolarů.“

Oxman otáčel doutníkem v plameni zápalky, aby ho důkladně rozdmýchal, odhodil sirku a řekl: „Vy jste zatracený blufovač, Masone.“

„Já neblufuji,“ odmítl Oxmanovu poznámku advokát. „Tu věc s devíti tisíci pěti sty dolary mohu dokázat svědectvím nočního recepčního tohoto hotelu. K tomu nepotřebuji žádné soukromé detektivy.“

„Hm,“ reagoval Oxman a zadumaně přitom sledoval hořící konec doutníku. Na tváři mu přitom stále zůstával mírně pohrdavý úsměv. „To ovšem můžete udělat. Přehlédl jste však, že byste musel dokázat, že když jsem přišel na tu loď, měl jsem u sebe pouze devět tisíc pět set dolarů. Ve skutečnosti jsem měl v kapse sedmnáct tisíc. Sedm a půl tisíce jsem zaplatil za dlužní úpisy a zbylo mi devět tisíc pět set. Dostal jsem ty úpisy o zhruba polovinu levněji, než jsem předpokládal.“

Několik okamžiků oba mlčky kouřili. Postupně úsměv na Oxmanových rtech přešel v úšklebek. „Víte, Masone, jako advokátovi by se vám mohlo stát - i když k tomu pravděpodobně nedojde - že byste musel prokázat, že při příchodu na tu loď jsem měl u sebe pouze devět tisíc pět set dolarů. Na celém božím světě neexistuje způsob, jak byste to dokázal. Ve skutečnosti jsem měl v kapse sedmnáct tisíc.“

Mason odklepl cigaretu do popelníku. „Nechápete, kam mířím, Oxmane. Nehovořím, o tom, co hodlám dokázat u soudu. Až odtud odejdu, navštívím Cartera Squirese. Seznámím ho se svou verzí celé záležitosti. Squires vás v tomto případu financoval a ví, kolik peněz jste nesl na loď. Až zjistí, že jste se pokusil ošidit ho tím, že před ním zatajíte sedm a půl tisíce dolarů, a nechat ho, aby ostrouhal kolečka, nebude se mu to líbit. Pokud já vím, Squires se dá těžko oblafnout... Tak, Oxmane, tři minuty uplynuly. Udělejte, čím jste mi hrozil a zatelefonujte pro hotelového detektiva.“

Oxman seděl bez hnutí na posteli, oči se mu tvrdě leskly a úporně hleděl na Masona se strachem a nenávistí. Na rtech mu nezůstala sebemenší stopa po úsměvu.

„No dobrá, tak já půjdu,“ řekl advokát a vykročil ke dveřím. Drátěnka na posteli zarachotila, když Oxman vyskočil a rozběhl se za odcházejícím. „Počkejte chvilku, Masone, a pohovořme si o tom,“ vykoktal naléhavě.

Mason se k němu otočil: „O čem si chcete pohovořit?“

„Jste strašně otravný, Masone,“ řekl Oxman, „ale já bych nechtěl, abyste něco takového vykládal Squiresovi.“

„Opravdu?“ divil se naoko Mason.

Oxman pokrčil rameny a vysvětloval: „O nic vlastně nejde - jen nechci, abyste mu o tom něco pověděl. Víte, Squires mi nemůže způsobit žádnou nepříjemnost, ale už jistý čas jsme přáteli a nerad bych, abyste do našeho vztahu vnesl nějaké třenice.“

Mason stál rozkročmo se zdviženými rameny tváří v tvář štíhlému Oxmanovi a upíral na něj chladně pohrdavý pohled. Náhle vytáhl z kapsy dlužní úpisy, roztrhal je na kousky a odešel do koupelny. Za okamžik byl zpátky a řekl: „Tak dobrá, Oxmane, zapomeňme na celou tu záležitost s padělky a představme si, že ty dlužní úpisy, které máte, jsou pravé.“

Na Oxmanově tváři se náhle objevil výraz úlevy. „To už je lepší. Myslel jsem si, že budete rozumný. A teď povězte, co vlastně chcete.“

„Dohromady nic,“ řekl v odpověď na otázku Mason. „Je docela možné, že jste šel po chodbě vedoucí k těm kancelářím a že jste spatřil Sylvii, jak se naklání nad psací stůl. Snad jste zahlédl i originální dlužní úpisy na desce stolu - to nevím. Kdybyste je byl viděl, určitě byste to nepřiznal, protože byste tím dokázal, že vaše tvrzení o zaplacení sedmi tisíc pěti set dolarů Griebovi je pustá lež.“

„Co z toho vyvozujete?“ otázal se Oxman.

„Jen tohle,“ odpověděl Mason s chmurným úsměvem. „Myslel jsem si, že znám odpověď, ale chtěl jsem si to ověřit. Chtěl jsem s konečnou platností jednoznačně zjistit, zda Squires může potvrdit, že při příchodu na hráčskou loď jste měl u sebe pouze devět a půl tisíce dolarů -devět a půl tisíce, které vám dal na získání těch dlužních úpisů.

A teď poslouchejte! Přiznal jste, že po příchodu na loď jste viděl Grieba živého. Tvrdíte, že jste od něj koupil ty dlužní úpisy.

Ty dlužní úpisy máte a dovolil jste novinářům, aby šije vyfotografovali. Jenže z té hráčské lodi jste se vrátil se stejnou částkou, kterou jste měl u sebe v době, když jste na loď přišel, tj. s devíti tisíci pěti sty dolarů. Z vašeho prohlášení ovšem vyplývá, že jste musel být poslední, kdo viděl Grieba živého. Dostal jste od něj dlužní úpisy za sem tisíc pět set dolarů, ale nezaplatil jste mu za ně. Vnucuje se otázka, jak jste ty úpisy získal. Odpověď zní tak, že jste se s Griebem pohádal, prostřelil jste mu hlavu a sebral úpisy. Mohlo by vás zajímat, pane Oxmane, že až vaše manželka předstoupí před Federální velkou porotu a podívá se na ty dlužní úpisy, bez váhání a naprosto rozhodně prohlásí, že jsou to pravé úpisy, které předala Samu Griebovi. Pro ni to bude znamenat ztrátu sedmi a půl tisíce dolarů, ale vyplatí sejí to, protože vás tím dostane na šibenici.“

Po těch slovech odkráčel Mason ke dveřím a odemkl zámek. Na prahu se zastavil a otočil se k Franku Oxmanovi.

Na Oxmanově tváři se objevil výraz nesmírného zděšení. „Proboha, Masone,“ zablábolil, „to nemůžete udělat! To přece Sylvie nemůže udělat! Snad nechcete...“

Mason vyšel na chodbu, nechal za sebou pootevřené dveře, usmál se a řekl: „Mám za to, že si s vámi poker nezahraju, Oxmane. Nijak by mě netěšilo, obehrát vás o poslední kalhoty. Pro opravdového muže jsou příliš krátké. Dobrý den!“

Zavřel dveře, prošel chodbou ke schodišti, sestoupil o dvě poschodí níže a zaklepal na dveře pokoje Sylvie Oxmanové. Zaslechl za dveřmi nějaký pohyb, ale neozval se žádný zvuk naznačující odemykání zámku.

„To je v pořádku, Sylvie,“ řekl potichu, „jen otevřte!“

Mladá žena otevřela dveře a zírala na něj úzkostlivým, vyděšeným pohledem.

„Se svým manželem už si nemusíte dělat starosti,“ oznámil jí Mason.

„Jak to? Co jste s ním udělal?“

„Zahnal jsem ho do defenzivy,“ odpověděl jí jednoznačně advokát. „Předpokládám, že podle všeho zdrhne.“

„Cože? Povězte mi, jak jste to dokázal!“

„Přesvědčil jsem ho, že on poslední navštívil Grieba, dokud ten ještě žil,“ odpověděl Mason. „To jeho prolhané prohlášení ho dostává skutečně do úzkých Teď se z toho musí nějak vykroutit.“

Zarazila se a zeptala: „Kde je teď“

„Tady v hotelu - v pokoji číslo pět set devatenáct. A jak to, že vy jste tady?“

„Protože... protože jednou jsme sem přijeli, abychom se vyhnuli návštěvníkům, s nimiž jsme se nechtěli setkat. Nechtěli jsme zůstat v bytě a... Kdybych jen věděla, že sem přijede, kdybych trochu přemýšlela... tenhle hotel je jeho útočiště... Ale neřekl jste mu, že jsem tady, že?“

„Ne, samozřejmě jsem mu to nepověděl.“

„Co si myslíte? Ví, že jsem tady?“

„To já nevím. Mohl vás zahlédnout na chodbě. Ví některý z hotelových poslíčků, kdo jste?“

„Ne, myslím, že neví.“

„No dobrá,“ odpověděl advokát. „Raději zůstaňte potichu v pokoji. Dveře mějte stále zamčené, a kdyby někdo klepal, neozývejte se, dokud nebudete vědět, kdo to je.“

Sedla si na kraj postele, jako by se jí podlomila kolena. „Já tady nezůstanu, chci odtud pryč!“

„Ne, Sylvie,“ odporoval Mason. „To by bylo to nejhorší, co byste mohla udělat. Nezapomínejte, že vás hledá policie! Nemůžete si dovolit přihlásit se v žádném hotelu. Domnívám se, že Frank Oxman odtud zmizí během hodiny.“

Sylvie Oxmanová upírala zrak na koberec, pak náhle zvedla oči, pohlédla Masonovi do tváře a zeptala se: „Proč vlastně tohle všechno pro mne děláte, pane Masone?“

„Chci, abyste se z toho dostala se zdravou kůží," odpověděl jí advokát. „Proč to?"

„Protože jste jakási moje poloviční klientka," odpověděl neurčitě.

„Už jste řekl něco podobného dříve - a já teď chci vědět, proč." Když se nedočkala odpovědi, pokračovala: „Viděla jsem vás a ještě jednoho muže na lodi předevčírem večer, když jsem si tam přijela promluvit s Griebem o těch dlužních úpisech. Podle toho, jak se každý choval od chvíle, kdy jsem tam přišla, měla jsem dojem, že něco není v pořádku. Teď si uvědomuji, oč vlastně šlo."

„Oč mělo jít?"

„Byl jste tam proto, abyste získal ty dlužní úpisy," odpověděla. „A... jistě vás tím pověřila babička Bensonová."

„Co vás vede k téhle domněnce?"

„Stále jen kladete otázky mně," řekla vyčítavě, „a na moje dotazy neodpovídáte. Ale teď poslouchejte, pane Masone, povím vám něco důležitého. Jestli tam babička přišla a očekávala, že by tam mohlo dojít k něčemu nemilému, určitě si vzala s sebou pistoli. Domnívám se, že byste to měl vědět. Nosila u sebe pistoli už deset let, věděla o tom spousta lidí a dělala si z ní proto legraci. Nedivte se tedy, jestli..."

„Jaká to byla bouchačka?" skočil jí do řeči advokát. „Automatická pistole nebo revolver?"

„To nevím... Mohla to být automatická pistole."

„Dobrá," odpověděl advokát. „Já se na tu záležitost s pistolí podívám. A teď poslouchejte: je pravděpodobnost tisíc ku jedné, že váš manžel přišel do tohohle hotelu proto, že ví, že jste tady. Mějte dveře neustále zamčené. Ať se děje cokoli, neotevírejte, jestli před nimi nebudu já. Kdybyste mě mezitím potřebovala, můžete zavolat Vermont osm-sedm-šest-devět-dva. To je můj tajný úkryt. Volejte tam ale jen v nejkrajnějším případě a nikomu

za žádných okolností neprozraďte to číslo. Rozumíte? Je vám to jasné?“

Přikývla hlavou na souhlas.

„Budete si to číslo pamatovat?“

Vzala z kabelky tužku a začala psát, ale Mason ji zarazil. „Nezapisujte si to takhle, ale napište si: osm-sedm-V-šest-devět-dva. Kdyby to někdo objevil, bude si myslet, že je to státní poznávací značka automobilu.“

Zapsala si číslo podle advokátova pokynu, pak k němu přistoupila, položila svou dlaň na jeho ruku a řekla: „Nikdy vám nebudu moci být dost vděčná za to, co děláte.“

Mason jí konejšivě poklepal na ruku se slovy: „Nechte to být.“

„Povězte mi, je možné, že bude Frank usvědčen z té vraždy?“

„Je to docela možné,“ odpověděl Mason, „pokud to vůbec byla vražda.“ „Co tím chcete říci?“

„Mám svědka, který se domnívá, že Grieb spáchal sebevraždu.“

Zvolna zavrtěla nesouhlasně hlavou a řekla: „Sam Grieb by to nikdy neudělal. Byl zavražděn.“

„No dobrá, ale nám by mohlo vyhovovat nechat úřady v přesvědčení, že to byla sebevražda.“

„Nedopusťte,“ řekla Sylvie Oxmanová zvolna, „aby šli příliš tvrdě na babičku Bensonovou... Víte, ona... Jestli můžete, zaměřte se na Franka Oxmana.“

„Vám nezáleží na tom, co se stane s Frankem Oxmanem?“

„Ne, na něm mi vůbec nezáleží. Jste přece advokát babičky Bensonové a nesmíte dopustit, aby na ni něco svedli.“

„Ještě okamžik počkejte,“ vybídl ji Mason důrazně. „Jestli zastupuji nevinného klienta, hodlám dokázat, že je můj klient nevinen. Kdybych někdy hájil klienta, který by byl vinen, který by mi lhal, a já bych zjistil, že mě klame, bylo by to moc zlé - pro onoho klienta... Tak já vždycky postupuji, Sylvie.“

Po těch slovech rychle vykročil do chodby a zavřel dveře.

XIV

Mason zavolal Paula Drakea z telefonní budky. Když uslyšel, že Paul vzal sluchátko, řekl: „Sledují tvoji lidé pořád Oxmana?“ „Ano. Proč se ptáš?“

„Domnívám se, že se chystá vzít do zaječích.“ „To si nemůže dovolit,“ odporoval Drake. „Má přece...“

„Nemůže si dovolit nezdrhnout,“ přerušil detektiva Mason. „Je v loji a nedovolí si vylézt na veřejnost, dokud se neusmíří se Squiresem. Až teď opustí hotel, potřebuji vědět, kam jde. Je mu známo, že má někoho stále v patách a bude se snažit očkům uniknout. Rád bych, abys mu to trochu usnadnil - ne natolik okatě, aby vytušil, že jde o trik, ale jen tak, aby si myslel, že se sledovatelů zbavil.“

„Myslíš, že bychom ho už měli přestat hlídat?“

„Vůbec ne. Chci, aby byl pod dohledem, ale když si bude myslet, že sledovatele setřásl, bude spíš něco podnikat. Proto na něj nasaď dva muže - mohou to být třeba úplné padavky, a v záloze měj několik šikovných detektivů, kteří budou schopni převzít jeho sledování namísto těch dvou. Rozuměl jsi mi?“

„Ano, rozuměl jsem ti, Perry,“ odpověděl Drake. „A teď poslouchej, mám pro tebe novinku. Della Streetová mi hlásí, že jí volala paní Bensonová a chce se s tebou sejít. Právě jsou na cestě do Dellina bytu. Můžeš je tam navštívit? Della říká, že podle jejího názoru je to důležité.“

„Dobrá, hned tam jedu,“ řekl Mason. „Máš ještě něco nového?“

„Podařilo se mi sehnat zvětšeniny mikrosnímků té osudné kulky,“ vykládal Drake. „Úplně se shoduje s projektilem, který vydloubl Manning z trámu v podpalubí lodi. To znamená, že byl Grieb zastřelen svou vlastní zbraní. Začíná to vypadat tak, že by ses mohl z toho dostat, Perry.“

„Doufejme,“ řekl Mason, „ale pořád ještě je tu několik nejasností, o kterých bych chtěl mít jistotu dříve než zahájí vyšetřování Federální velká porota. Já teď půjdu navštívit Dellu Streetovou a ty nespusť z očí Franka Oxmana. Je v situaci, kdy si je vědom, že udělal jisté kroky, které nemůže vysvětlit. Když to bude nutné, dokážeme z něj udělat obětního beránka.“

„To nám ale nepomůže,“ namítl Drake. „On to přece nespáchal, že?“

„Jenže to nikdy nemůžeš s jistotou tvrdit,“ odvětil Mason. „V každém případě se ocitl v kaši tím, že se pokoušel shrábnout do kapsy sedm tisíc pět set dolarů. A já jedu navštívit Dellu.“

„Mohlo by tě snad zajímat, že kolem domu, kde máme kanceláře, číhá celá armáda detektivů,“ řekl Drake. „Čekají na tebe, až sem přijedeš.“

„To mi vůbec nevadí,“ odpověděl spokojeně advokát. „Na shledanou, Paule.“

„To jo,“ řekl na rozloučenou Drake. „Možná, že tě posadí do cely vedle té, ve které budu já.“

Mason zavěsil, vyšel z telefonní budky a jel k činžáku, v němž bydlela Della Streetová. Šel rovnou do svého pokoje a spěšně si začal balit věci do kufříku. Právě když ohavně mačkal pyžamo, uslyšel zaklepání na dveře, které vedly do Dellina bytu. Odemkl a střetl se s úzkostlivým pohledem své sekretářky a přívětivýma očima Matyldy Bensonové.

„Tak jak to vypadá?“ zeptala se vzrušeným hlasem Della Streetová.

Mason se konejšivě usmál: „Zdárně pokračujeme. Pojďte dál a posaďte se.“

Matylda Bensonová mu podala ruku se slovy: „Mnohokrát vám děkuji. Nikdo ze všech lidí, které znám, by nedokázal to, co vy.“

„Udělal toho až příliš mnoho,“ řekla Della. „Vždycky toho dělá příliš. Neměl by ohrožovat svou kariéru pro klienta, který je v úzkých, a žádný klient nemá právo chtít na něm, aby pro něj dával tolik v sázku.“

Paní Bensonová se usadila pohodlně do křesla. „Nesnažte se zamykat dveře stáje, když už z ní někdo ukradl koně,“ poznamenala. „Co se stalo, stalo se.“

„Jak jste se dostala z té lodi?“ zeptal se Mason.

Zasmála se. „To nebylo nic těžkého. Několik příslušníků posádky spustilo na zádi lodě provazový žebřík a za dvacet dolarů pouštěli do motorového člunu návštěvníky, kteří chtěli zmizet a byli ochotni zaplatit. Pokud vím, použilo toho dvanáct osob.“

„Cože? Dvanáct lidí sešplhalo po tom provazovém žebříku?“ ptal se udiveně advokát.

Paní Bensonová přikývla na souhlas, vytáhla z kabelky pouzdro na doutníky, jeden si vybrala, odřízla mu špičku a vyndala papírové zápalky se znakem hráčské lodě. „Bylo jich nejméně dvanáct. Ta loď je zřejmě vyhledávaným místem pro dostaveníčka smíšených dvojic.“

„Co máte na mysli pod pojmem ‚smíšené dvojice'?“

„Manžele, kteří si prohodili manželky a naopak,“ odpověděla. „Když si ženatý muž chce vyjet s nějakým blond zajíčkem a obává se, že by mohl potkat nějakého známého své manželky, je schopen zvolit si hráčskou loď za vhodné místo, kde se mohou navečeřet, něco popít a trochu si zašpásovat.“ Po těch slovech se zachechtala, rozškrtla sirku a zapálila si.

„Co jste udělala s kožichem?“ pokračoval v dotazech Mason.

„Ten svůj jsem hodila do vody. Myslela jsem si, že se potopí, ale co čert nechtěl, zachytil se na kotevní řetěz. To byla pro mne rána! Jinak by nikdo nezjistil, že jsem byla na lodi. Kvůli tomu kožichu začali vyšetřovat a jsou připraveni po mně skočit, jakmile mě najdou...

Byla to pro mne poučná lekce, jak se dá uklouznout policajtům. V životě jsem se tak nebavila, jako při pohledu na umáčené, vyděšené záletníky, jak sešplhávají podél boku té lodi po provazovém žebříku. Posádka z toho měla náramnou švandu. Ti lidé byli vyděšení k smrti.“

„Tak jste se odtamtud dostala v pořádku?“ zeptal se advokát.

„Zajisté. Když jsme tam nalezli, posádka jen odstrčila člun, a motor začal pracovat teprve když jsme už byli hezký kus od lodi. Původně jsem měla v úmyslu udat policistům na lodi smyšlené jméno i adresu, ale to by mi nepomohlo. Policajti požadovali osobní doklad nebo něco podobného. Proto jsem jim zdvořile zmizela.“

„Co bylo pak?“ zvídal Mason.

„Pak jsem se, pochopitelně, ukryla. Teď bych chtěla mluvit se Sylvií. Vy víte, kde je, a já si chci s ní pohovořit.“

„Kdybyste ji teď navštívila, bylo by to pro vás nebezpečné,“ zvolna vykládal Mason. „Hledá vás policie a vaše vzezření je natolik nápadné, že by vás mohli zatknout podle popisu a...“

Uprostřed věty se zarazil, když se ozval zvonek telefonu. Sluchátko zvedla Della Streetová, řekla jen „Haló“ a za několik okamžiků se optala: „Koho mu mám ohlásit? Kdo volá? V pořádku, počkejte moment.“ Po těch slovech se obrátila k Masonovi a přikývla. Advokát vzal sluchátko a uslyšel téměř hysterický hlas Sylvie Oxmanové: „Stalo se něco strašného!“

„Co se stalo? Uklidněte se a povězte mi to,“ řekl Mason.

„Byla jsem v posteli a četla jsem, když najednou něco prolétlo otevřeným větracím okénkem a dopadlo na podlahu... Byla... je to automatická pistole ráže 38.“

„Sebrala jste ji z podlahy?“ ptal se advokát.

„Ano, měla jsem hrozný strach.“

„Kde je ta bouchačka teď?“

„Tady na mé toaletce. Mám se pokusit nějak sejí zbavit, anebo...?“

„Připravte se na příchod policistů,“ řekl Mason. „Budou tam za několik vteřin. Nikomu neodpovídejte na žádnou otázku a...“

„Už mi někdo tluče na dveře pokoje.“

„Zavěste telefon!“ nařídil jí advokát, odhodil sluchátko do vidlice, otočil se k Delle Streetové a řekl: „Dostali Sylvii. Někdo jí hodil do pokoje pistoli a policajti jí buší na dveře. Vyděsila se a zavolala na tohle číslo. Policisté velmi brzy zjistí, kam telefonovala, pak zavolají radiovozy a začnou prohledávat tyhle pokoje. Honem zmizme!“

Po těch slovech začal házet své propriety bez ladu a skladu do kufříku. Matylda Bensonová je odtamtud vybírala, pečlivě skládala, načež všechno rychle, ale účelně ukládala do kufříku.

„Na nic nečekejte, šéfe,“ pobízela Masona Della Streetová. „Zmizte odtud - čert vem kufr!“

„Copak nechápete,“ odmítl Dellinu snahu advokát, „že jestli tady najdou můj kufřík, obviní vás z nadržování po dokonání trestného činu, z napomáhání a podporování zločinu, ze spáchání závažného trestného činu a z bůhví čeho ještě? Nesmíme dopustit, aby mohli policajti vytušit, že jste věděla o mé přítomnosti tady. Celá tahle věc začíná být velice nebezpečná a...“

V tom okamžiku se zarazil, protože se ozvalo energické klepání na dveře bytu Delly Streetové.

Advokát a jeho sekretářka na sebe na okamžik vyděšeně a bezradně pohlédli. Matylda Bensonová mezitím dokončovala pečlivé zapakování kufru. Klepání se ozvalo znovu a jakýsi hlas povykoval: „Otevřte! Tady je policie. Máme povolení k domovní prohlídce tohoto bytu!“

„Dobrá,“ rychle zašeptala Della Streetová. „Jdu jim otevřít a nechám je pátrat. Vy nechte tyhle dveře zamčené a...“

„Nic takového,“ odporoval Mason. „Budou hledat tak dlouho, dokud mě nenajdou. Existuje jedno jediné východisko. Nechte to na mně, Dello, a jděte je vpustit dovnitř.“

Matylda Bensonová zavřela kufřík a řekla: „Musejí se dovědět, že já jsem tady?“

„Nemuseli by, kdybyste mohla odtud zmizet,“ odpověděl jí Mason. „Pochybuji však, že by se vám to podařilo.“

Bušení na dveře se opakovalo po třetí a bylo provázeno hulákáním, až se všechno třáslo.

„Tyhle spojovací dveře musíte zamknout z této strany,“ upozornil Mason. „Neexistuje žádné logické vysvětlení, proč byste je měla mít otevřené, Dello.“

Matylda Bensonová vystrčila advokáta i sekretářku do Dellina bytu. „Jděte tam a já zamknu dveře tohohle bytu.“

Mason popadl svůj kufřík, vešel do Dellina bytu, přehodil svrchník přes opěradlo židle, posunul si klobouk do týla a zvolal: „Počkejte chviličku, mládenci, hned to bude. A netropte takový rámus!“

Když uslyšel zapadnout zámek spojovacích dveří mezi oběma byty, otevřel vstupní dveře do bytu Delly Streetové, uklonil se třem mužům, kteří stáli za nimi a řekl: „To je ale nečekaně milá návštěva.“

Jeden z trojice policistů vykročil vpřed a otázal se: „Jste Perry Mason?“

„Ano.“

Pak dotyčný policista podal Masonovi podlouhlý list papíru se slovy: „Tady máte soudní obsílku, abyste se okamžitě dostavil před Federální velkou porotu. Také vám mohu sdělit, že jste zatčen.“ „Z čeho jsem obviněn?“

„Ze spáchání těžkého zločinu, z nadržování pachateli po dokonání trestného činu, a také pro podezření z vraždy.“

Policisté vtrhli do pokoje. Della Streetová stála u okna a měla oči rozšířené hrůzou. Jeden z trojice k ní přistoupil a řekl: „Tak teď si poslechneme, co nám povíte vy. Copak jste nevěděla, že váš šéf se ukrývá před spravedlností, a vy jste ho schovala? Vy...“

„Neblbněte!“ přerušil policistu Mason. „Neschovávala mě. Jel jsem na letiště a zastavil jsem se tady, abych jí dal poslední pokyny.“

„To říkáte vy!“ vyštěkl jízlivě policajt.

Mason ukázal rukou na převlečník přehozený přes židli a na kufr. „Jen se přesvědčte,“ pobídl je.

Policisté si vyměnili tázavé pohledy. Ten, který zřejmě byl jejich velitelem, nařídil: „Prohlédni ten kufr, Bille!“ Pak hodili kufr na čalouněné křeslo, rozepnuli sponky na popruzích a odklopili víko. „To je v pořádku,“ konstatoval jeden z nich. „Má tam propriety.“

„Zapakoval si to, když jsme začali bušit na dveře,“ řekl velitel hlasem, z něhož zaznívalo vztek.

Mason se na policisty usmál: „Nemyslíte, že je to pěkný kus práce, když jsem na to měl pouhých pět vteřin?“

„Trvalo vám to hezky dlouho, než jste otevřel dveře.“

„Dával jsem své sekretářce poslední pokyny,“ vysvětloval mu advokát a nedbale si zapaloval cigaretu.

„Ty věci jsou opravdu řádně zapakované,“ konstatoval Bili. „Všechno je pečlivě složené a...“

„Nechci slyšet žádné poznámky,“ zavrčel velitel. „Jak je to se sousedním bytem? Slyšeli jsme, že jste si ho najmula.“

„Sousední byt?“ opakovala Della a zvedla obočí. „Mlčte, Dello!“ ozval se varovně Mason. Velitel po něm šlehnul zrakem: „Tak vy takhle?“ vyštěkl.

„Ano, takhle,“ odpověděl klidně advokát.

„Jestli jsou ty dveře zamčené, tak je vyrazte!“ pokynul náčelník dvojici svých podřízených.

„Máte povolení k prohlídce?“ zeptal se Mason, ale nikdo nevěnoval jeho otázce pozornost. Dva policisté se na dveře obořili, panty povolily a veřeje vypadly.

Matylda Bensonová ležela v posteli s polštářem pod hlavou a doutníkem v ústech, šaty měla přehozené přes opěradlo židle. Vzhlédla na dvojici, která vpadla do pokoje a jen řekla: „Proč, sakra, nezaklepete?“

Překvapení policisté vycouvali ze dveří. Jejich velitel vykročil a ozval se: „Prosím za prominutí. Mám povolení k prohlídce tohoto bytu. Plným právem jsme se domnívali, a že byl najat jako úkryt pro Perryho Mason.“

Matylda Bensonová vydechla oblak doutníkového dýmu a kousavě odpověděla: „Nemáte žádný důvod myslet si něco takového. Tohle je můj byt. Perry Mason je můj advokát. Chtěla jsem být nablízku jeho sekretářce a ta mi tenhle byt opatřila. Cítím se zde docela dobře, a protože nejsem falešně skromná, mladý muži, protestuji proti tomu, že jste mě vyrušil při mém ranním pokouření.“

Velitel na chvilku nejisté zmlkl, ale pak nařídil: „Prohledejte to tady, chlapci!“

„Pokud to nevíte,“ poznamenala paní Bensonová, „tohle je zatracená zvůle.“ Přitáhla si přes ramena tenkou přikrývku, upravila si polštář do pohodlnější polohy a klidně dál pokuřovala z doutníku.

Policisté zběžně a rychle prohledali byt. „Tak vy jste už vstala a nasnídala jste se, že?“ řekl jízlivě velitel policistů.

Matylda Bensonová zvedla tázavě obočí: „Jakže se ten člověk jmenuje?“ zeptala se. „Doktor Watson... nebo snad je to sám Holmes?“ Kdosi se zachechtal

„Kde máte své osobní věci?“ dorážel na starou dámu velitel.

„Dosud jsem šije nepřestěhovala.“

„A máte snad ve zvyku připalovat topinky, nechat slaninu na sporáku a vařit si vajíčka natvrdo?“ ptal se policista podezíravě.

Paní Bensonová vzdychla a trpělivě vysvětlovala: „Žádný z mých manželů nebyl příliš spokojen s mým vařením.“ Zamyšleně si prohlížela hořící konec doutníku, upřela šedé oči na tvář policisty a s úsměvem dodala: „To ale bylo, mladý muži, to jediné, nač si stěžovali.“

Policista na ni beze slova rozpačitě hleděl, a pak se najednou rozhodl a nařídil: „Vstaňte a oblékněte se! Já to tady důkladně prohledám. Pojedete k výslechu do úřadu okresního prokurátora Vy také, slečno Streetová Ty, Bille, zavolej okresnímu prokurátorovi a řekni mu, že jsme na cestě k němu. Pověz mu, ať sežene ostatní.“

XV

Federální okresní prokurátor Basil Wilson vstoupil do místnosti a povrchně pokývl na pozdrav. U dveří stáli dva zástupci místního velitele federální policie.

Byl to asi pětapadesátiletý muž s nakrátko přistřiženým knírkem a velkými váčky pod unaveně hledícíma očima. „Tak se podívejme," řekl na úvod hlubokým hlasem, který se melodicky rozléhal místností, „jestli jsme tady všichni: Sylvie Oxmanová, Paul Drake, Arthur Manning, Matylda Bensonová, Dick Perkins, George Belgrade, Della Streetová, Perry Mason, Charlie Duncan a Frank Oxman."

„Frank Oxman tady není," hlásil zástupce policejního šéfa ode dveří. „Ve svém pokoji v hotelu není. Musel potají zmizet zadním východem. Recepční přísahá, že kolem jeho stolu neprošel."

Okresní prokurátor se zakabonil. „My ho tady ale potřebujeme," prohlásil rozzlobeně. „Je to důležitý svědek. Můžeme sice projednat tento případ i bez něho, ale jeho svědectví potvrzuje průvodní důkazy. Sežeňte ho!"

„Očekáváme, že ho brzy dopadneme," odpověděl zástupce policejního velitele hlasem, který poněkud postrádal jistoty.

„No dobrá. Máme jeho písemné prohlášení a víme, co je v něm," řekl okresní prokurátor. „Pro účely našeho vyšetřování budeme považovat jeho prohlášení za pravdivé. Dostal soudní obsílku, a jestli se pokouší zmizet, bude to pro něj tím horší, až ho dopadneme."

Mason vrhl kradmý pohled na Paula Drakea. Detektiv zvolna zavřel své chladně hledící oči a téměř nepostižitelně přikývl. Mason se pohodlně usadil na židli.

„Chci, abyste si všichni uvědomili, oč nám jde," pokračoval okresní prokurátor. „Zatím ještě nikoho z ničeho neobviňuji, ale myslím si, že pod vlivem pana Masona jste si neodpovědně

zahrávali se zákonem. To nemůžete dělat a myslet si, že vám to projde. Všichni jste soudně předvoláni, abyste předstoupili před Federální velkou porotu, která nyní zasedá. Nikomu neslibuji beztrestnost, nikomu nečiním žádné ústupky, ale svolal jsem vás do této místnosti, abych vám řekl, že všichni bez výjimky budete postaveni před Federální velkou porotu a budete muset složit přísahu. Nehodlám být příliš přísný k těm, kteří beze zlého úmyslu jednali tak, jak jim poradil advokát.

Jednání před velkou porotou můžete urychlit, když teď bez přinucení upřímně povíte všechno, co víte o vraždě Sama Grieba.“

Mason si zapálil cigaretu a řekl přívětivě: „Jestli mám být v této záležitosti obětním beránkem, měl bych dostat příležitost povědět něco ve svůj prospěch.“

Na jeho slova reagoval okresní prokurátor poněkud podrážděně: „O vaše prohlášení nijak zvlášť nestojím, pane Masone. Já vím, co jste udělal. Stal jste se spoluviníkem po dokonání trestného činu a spáchal jste těžký zločin.“

„Snad se mnou budete souhlasit, že nikdo nemůže být obviněn z nadržování pachateli po dokonání trestného činu, dokud osoba, které pomáhá, nebyla usvědčena ze spáchání zločinu,“ namítl advokát.

Wilsonova ústa pod prošedivělým knírkem nabyla nekompromisně tvrdého výrazu. „Jestli si myslíte,“ řekl výhružně, „že dokážete nalézt nějaká právnická zadní dvířka pro Sylvii Oxmanovou, pak vám vaše předchozí úspěchy, jichž jste dosáhl do značné míry díky náhodě, dodaly neoprávněný optimismus.“

Mason odmítavě mávl rukou, jako by odháněl dotěrnou mouchu, a vůbec nebral poznámku okresního prokurátora vážně. „Pistoli, kterou policisté nalezli v Sylviině pokoji, tam úmyslně nastrčil někdo, kdo věděl, že paní Oxmanová v tom hotelu bydlí. Dotyčný tam zbraň hodil větracím okénkem Sylviina pokoje.

Najděte osobu, která to udělala, a budete mít vraha," řekl advokát důrazně.

„Tohle povídání jsme už slyšeli," odmítl Masonovo sdělení prokurátor Wilson, „a budete mít možnost - pokud budete chtít - přednést tuto otázku před porotou. Domnívám se, že zjistíte, že i ten nejsnáze ovlivnitelný muž v porotě bude považovat toto vysvětlení za příliš podivné, než aby je bral vážně."

Mason kývl na Arthura Manninga. „Tak dobrá," řekl, „dejte se do toho, Manningu."

Manning zvedl tázavě obočí a zeptal se: „Myslíte, že bych...?"

„Ano," přerušil ho Mason, „přeji si, abyste jim řekl, co víte."

Manning se zhluboka nadechl a prohlásil: „Já vím, že Sam Grieb spáchal sebevraždu."

„Cože? Co spáchal?" vykřikl Basil Wilson. „Spáchal sebevraždu."

„To není možné!" odporoval okresní prokurátor.

„Jen pokračujte, Arthure," pobídl svědka Mason, „a povězte okresnímu prokurátorovi to, co jste řekl mně. Buďte přitom co nejstručnější."

„Dobrá," řekl Manning, „bylo to takhle. Sam Grieb stále měl automatickou pistoli ráže 38 v levé horní zásuvce svého psacího stolu. Grieb byl levák. Domnívám se, že si bral ze společného jmění víc, než nač měl nárok. Když zjistil, že Charlie chce dát ustanovit likvidátora a provést revizi účetnictví, vytáhl ze zásuvky pistoli a zastřelil se. Nerad to říkám, ale..."

„To je v pořádku, Arthure," řekl mu Mason. „Pokračujte ve výpovědi."

„Víte," pokračoval Manning, „šlo o tohle. Grieb a Duncan uzavřeli partnerskou životní pojistku. Pojistná smlouva stanoví, že jestliže spáchá pojištěná osoba do doby jednoho roku sebevraždu, nevyplatí pojišťovna nic. Kdyby pojištěnec zemřel přirozenou smrtí, měla zaplatit dvacet tisíc dolarů, a v případě násilné smrti

čtyřicet tisíc. Duncan zjistil, že Sam Grieb spáchal sebevraždu, a velmi rychle si uvědomil, že kdyby mohl zařídit, aby to vypadalo na vraždu, mohl by na tom vydělat celých čtyřicet tisíc. Proto poslal Masona a zástupce policejního šéfa pryč z kanceláře, aby mohl sebrat pistoli, která spadla pod stůl, a hodit ji do moře.“

Federální okresní prokurátor se na Manninga zle mračil a řekl: „Jste si vědomý toho, co nám tady povídáte?“

„Samozřejmě to chápu,“ odpověděl Manning.

„Máte nějaký důkaz, anebo je to jen dohad?“

„Tak si to představte sám,“ vysvětloval Manning. „Grieb byl zastřelen ranou ze své vlastní pistole a Charlie Duncan se postaral o to, aby zůstal uvnitř sám s mrtvolou...“

„Ne, to jsem neudělal,“ vybuchl Duncan. „Masone, vy musíte přiznat, že jsem stiskl tlačítko signálu, který přivolával Manninga, dříve než jste opustil kancelář. Je to tak?“

„Ano,“ připustil advokát, „to jste stiskl.“

„A jak dlouho trvalo od okamžiku, když se rozsvítila signální světla, do doby, než jste vešel do kanceláře?“ zeptal se Duncan Manninga.

„Hm, byla to chvilička,“ odpověděl Manning.

„Nebylo to déle než šest nebo osm vteřin, že?“

„Přesně nevím, jak dlouho to trvalo, ale...“

„Kde byl Perry Mason, když jste vyběhl ke kancelářím?“

„Právě odešel z kanceláře. Perkins mu dal želízka.“

„Takže doba od okamžiku, kdy jsem vás zavolal, nebyla delší než čtyři nebo pět vteřin, že?“

„To sice nebyla, ale měl jste dost času na to, abyste vyhodil pistoli do moře - a já mohu dokázat, že Sam byl usmrcen svou vlastní zbraní.“

„Jak to chcete dokázat?“ ptal se Duncan.

„Vzpomínáte si, jak jste před časem stříleli se Samem na to plechové kolečko v podpalubí pod kasinem?“

„Ano, vzpomínám si, a co má být?“

„Já jsem ty projektily vydlabal. Byly vystřeleny z téže pistole, kterou byl usmrcen Sam. Pamatujete si přece, že jste tehdy stříleli do terče Samovou pistolí.“

„To máte pravdu. A co, když jsme z ní stříleli?“ dotazoval se nedůtklivě Duncan. „To nic nedokazuje. Ale s tou pojistkou jste úplně vedle. Žádná pojistka nebyla uzavřena.“

„Byl jsem s vámi v kanceláři, když jste ty dokumenty podpisovali,“ odporoval Manning. „Snad si vzpomínáte, že jsem stál zrovna vedle...“

„Ano, skutečně jste tam byl, Arthure. Podepsali jsme sice formuláře, ale protože Sam neprošel lékařskou prohlídkou, nebyla pojistka uzavřena.“

Na Manningově tváři se objevil výraz údivu. „Chcete tím říci, že žádná pojistka neexistovala?“

„Přesně tak,“ potvrdil Duncan. „Pro mne není ani za mák rozdílu v tom, jestli byl Sam zavražděn, anebo spáchal sebevraždu.“

Federální okresní prokurátor se zahleděl na Masona a dovolil si lehký úsměv.

„Hm, tím jsme asi odbyli tuto fázi vyšetřování. Jsem ochoten připustit, že Grieb byl usmrcen svou vlastní pistolí. Naši odborníci na otázky balistiky vypálili kontrolní výstřely z pistole, která byla nalezena v pokoji Sylvie Oxmanové při jejím zatčení, a je nesporné, že je to zbraň, kterou byla spáchána ta vražda. Jestli teď chcete dokázat, že to byla Griebova pistole, tím lépe. To jen vysvětluje otisky prstů, které zanechala Sylvie Oxmanová, když se nakláněla nad stůl. Opřela se o skleněnou desku levou rukou, když pravou vytahovala pistoli ze zásuvky.“

„No dobrá,“ ozval se klidně Mason. „A jak je to s Oxmanem?“

„Co máte na mysli?“ zeptal se prokurátor Wilson. „Proč upláchl?“

„Pravděpodobně proto, že se obával publicity. Oxmanovo prohlášení souhlasí ve všech podrobnostech se svědectvím pana Belgrada.“

Belgrade přikývl na souhlas, svraštil čelo, odkašlal si a řekl: „S dovolením, pane Wilsone.“

Okresní prokurátor se zamračil a Mason vybídl detektiva: „Tak mluvte, Belgrade!“

„Sledoval jsem Sylvii Oxmanovou,“ řekl Belgrade důležitě. „Viděl jsem ji vejít do kanceláří. Zatím co byla uvnitř, šel po chodbě Frank Oxman, jak uvádí. Pak se obrátil a opět odcházel. Nemohlo to trval déle než sedm nebo osm vteřin. Po jeho odchodu tam vešel pan Mason. Potom odešla Sylvie Oxmanová a chodila sem a tam po kasinu. Poté přišli Charlie Duncan a Perkins. O chvíli později odcházeli Mason s Perkinsem, po několika vteřinách vyšel Charlie Duncan, a Sylvie Oxmanová se odebrala z kasina na palubu. Sledoval jsem ji tam a viděl jsem ji-“

„Počkejte chvilku,“ přerušil ho Duncan. „Byl jste na místě, odkud jste mohl vidět na vchod do kanceláří, že?“ „Ano.“

„A víte, za jak dlouhou dobu po odchodu Masona a Perkinse jsem vyšel já?“

„Nemohlo to být později než za několik vteřin.“

„Mohlo to trvat až asi minutu?“ zeptal se Duncan.

„Ne, Charlie, nemyslím si, že to bylo za tak dlouho.“

„Tady vidíte,“ obrátil se Duncan na federálního okresního prokurátora, „že to potvrzuje moji výpověď o tom, že...“

„Houby s octem,“ skočil Duncanovi do řeči Mason. „Jestli jste tam byl sám třebas pouhé tři vteřinky, měl jste možnost vyhodit zbraň kajutovým okénkem.“

„Mám za to, Duncane,“ ozval se Basil Wilson, „že pokud jde o tento úřad, jste z toho venku. Důkazy svědčí o tom, že je vinna Sylvie Oxmanová. Chcete k tomu něco říci, paní Oxmanová?“

„Ne, nechce,“ odpověděl za ni Mason.

Wilson se na Masona zaškaredil: „Mám tomu rozumět tak, že jako její advokát jí radíte, aby nic neříkala?“

„Přesně tak.“

„Federální velká porota jí to připíše k tíži,“ konstatoval suše Wilson.

Mason klidně přikývl na souhlas. „To je v pořádku. Víte, ona nemůže dost dobře vypovídat, aniž by se to týkalo mne.“

Federální okresní prokurátor sebral svazek dokumentů. „Tak dobrá, půjdeme do síně velké poroty a... Co jste to naposledy řekl, Masone?“

„Řekl jsem,“ opakoval advokát s úsměvem v koutcích úst, „že Sylvie Oxmanová nemůže dost dobře něco vypovídat, aniž by se to týkalo mne.“

„Myslím, že vím, co máte na mysli,“ řekl Wilson, „ale jestli chcete svou poznámku blíže objasnit, jsem ochoten si vás poslechnout.“

„Sylvie Oxmanová přišla na hráčskou loď,“ začal hovořit Mason, „aby navštívila Sama Grieba. Zjistila, že dveře kanceláře jsou nedovřené. Vstoupila dovnitř a našla Sama mrtvého. Seděl u stolu přesně v té pozici, v jaké potom nalezli mrtvolu policisté. Tři dlužní úpisy znějící celkem na sedm tisíc pět set dolarů, které mu dříve dala, ležely na rohu stolní desky. V té chvíli ji vylekal zvuk elektrického poplachového zařízení, který oznamoval, že někdo jde po chodbě. Vyplašila se, a protože vůbec nevěděla, co by měla udělat, obrátila se, vyběhla do předpokoje, kde se posadila a předstírala, že čeká na možnost navštívit Sama Grieba. Po několika okamžicích jsem vstoupil do předpokoje já a uviděl jsem ji tam. V rukou držela rozevřený časopis. Něco jsem jí řekl, a když jsem pak zjistil, že jsou dveře do vnitřní kanceláře nedovřené, otevřel jsem je naplno a vešel jsem dovnitř...“

„Počkejte chvíli... Počkejte chvilku,“ přerušil ho okresní prokurátor a zuřivě mačkal tlačítko na svém stole. „Chci mít vaši výpověď zachycenou těsnopisem.“

„No prosím,“ souhlasil s bohorovným klidem advokát.

Paul Drake na něj úkosem pohlédl s výrazem zřejmé nevíry ve tváři. Duncan se triumfálně rozhlédl kolem sebe a zapálil si doutník. Ze sousední kanceláře se přiřítil jakýsi muž s těsnopisným blokem a plnicím perem v ruce. Federální okresní prokurátor ukázal prstem na Perryho Masona a řekl: „Toto je advokát Perry Mason. Činí doznání. Zapište je!“

„Cože? Já že činím doznání?“ podivil se Mason.

„Pojďme rovnou k věci,“ pokračoval prokurátor. „Nebudeme si hrát se slovíčky. Už jste doznal, že jste otevřel dveře. Doznal jste, že Sylvie byla v té době v předpokoji a že předtím byla ve vnitřní kanceláři. Slyšeli jste, pánové, že to prohlásil?“

Po těch slovech přelétl Wilson zrakem po tvářích přítomných a dostalo se mu vážného pokyvování hlavami na znamení souhlasu. „Nechť je v zápisu uvedeno,“ řekl stenografovi, „že všichni přítomní v této místnosti odpovídají na mou otázku kladně!“

„Nechť je v zápisu uvedeno, že i já souhlasím,“ řekl Mason s úsměvem a bylo na něm vidět, že se náramně dobře baví... „Ano, jak už jsem řekl, vstoupil jsem do vnitřní kancelář a spatřil jsem Griebovu mrtvolu zhroucenou na stole. Zadržel jsem Sylvii Oxmanovou, když odcházela z kanceláře. Přiznala se, že byla předtím uvnitř. Řekl jsem jí, aby šla ven. Po jejím odchodu jsem otevřel zásuvku Griebova psacího stolu, vložil jsem tam sedm tisíc pět set dolarů, což byla nominální hodnota tří dlužních úpisů, které podepsala Sylvie Oxmanová, vzal jsem úpisy, přidržel jsem pod nimi zápalku a spálil jsem je.“

„Cože jste to udělal?“ vybuchl okresní prokurátor s očima rozšířenýma úžasem. „Spálil jsem je.“

„Copak jste nevěděl, pane Masone, že se tím dopouštíte těžkého zločinu?“

Mason zvedl nechápavě obočí a řekl: „Proč? Ne. Jakého zločinu jsem se měl dopustit?“

„Spáchal jste závažný trestný čin.“

„Jak a čím?“

„Ty dlužní úpisy byly motivem vraždy.“

„Opravdu?“ divil se Mason. „To je ovšem pro mne novinka.“

„Tím, že jste je spálil, zničil jste důkaz. A také jste se provinil zločinem, že jste protizákonně sebral ty dlužní úpisy.“

„Já osobně si nemyslím, že by byly důkazem čehokoli. Proto jsem se ničím neprovinil, když jsem je zničil. A navíc - já jsem je nesebral, ale zaplatil jsem za ně.“

„Počkejte chvilku,“ řekl zamračeně Wilson. „Tohle nesouhlasí s Oxmanovým prohlášením.“

„To je pravda,“ přitakal klidně advokát.

„Obávám se,“ pokračoval federální okresní prokurátor, „že pokud jde o jednání poroty, bude mnohem více nakloněna věřit Oxmanovým slovům než vašim.“

Mason pokrčil rameny. „To je v pořádku. Ať porota dělá, co chce. Nemyslím si však, že bude více věřit Oxmanovu písemnému prohlášení než mému ústnímu vyjádření. Oxman sem měl raději přijít a pokusit se své písemné prohlášení doložit.“

Okresní prokurátor se zamračil. „O tento bod se nehodlám přít, pane Masone. Chcete ještě něco říci?“

„Ano, chci,“ pokračoval advokát mírně. „Krátce poté, co jsem zničil dlužní úpisy, ohlásil elektrický bzučák v kanceláři, že někdo jde po chodbě. Vyklouzl jsem z vnitřní kanceláře zpět do předpokoje a zavřel jsem za sebou dveře právě ve chvíli, když tam vstoupili Duncan s Perkinsem. Věřím, že pan Duncan korektně vypověděl, co se dělo potom... Ovšem, je tady ještě něco, nač chci upozornit. Jistě si vzpomínáte, Perkinsi, že Duncan přešel napříč

kanceláří k trezoru a řekl přitom, že ho chce otevřít. Vzal za uzávěr trezorových dveří a vytáčel číselnou kombinaci. Vy jste mu radil, aby trezor neotvíral.“ „Ano, to je pravda,“ souhlasil Perkins. „Je to pravda?“ obrátil se Mason s otázkou na Duncana.

Duncan vteřinu či dvě žmoulal doutník, pak zvolna přikývl na souhlas a řekl: „Ano, je to pravda. Chtěl jsem se podívat do trezoru a zjistit, co se stalo s těmi dlužními úpisy.“

Mason se usmál na okresního prokurátora a pravil: „Tak tady máte svůj případ vraždy!“

„Jak to myslíte,“ zeptal se prokurátor.

„To vám musím nakreslit časový diagram, proboha?“ řekl Mason. „Ještě vám to není jasné?“

Okresní prokurátor vzplanul, ale pak důstojně řekl: „Vidím, pane Masone, že jste se podle vlastního doznání provinil nadržováním pachateli po dokonání trestného činu. Pomáhal jste Sylvii Oxmanové a poskytoval jste jí pomoc při jejím útěku. Nesplnil jste svou povinnost jako advokát a jako funkcionář spravedlnosti.“

Mason si zapálil cigaretu, usmál se úkosem na okresního prokurátora a otázal se: „Kde byl Manning?“

„Kde byl Manning, to dobře víte“ ozval se Duncan. „Byl venku v kasinu, a jakmile jsem stiskl tlačítko signálu, který ho přivolával, přišel do kanceláří a plnil tam svůj úkol. Bylo to tak, Arthure?“

„Ano,“ souhlasil Manning uvážlivě. „Od okamžiku, kdy jste mi dal signál, uplynulo do mého příchodu do kanceláří pouhých několik vteřin.“

Po jeho slovech se Mason tlumeně zachichotal, načež ho okresní prokurátor ostře napomenul. „Tady není nic k smíchu, pane Masone!“

Advokát se obrátil na Perkinse s otázkou: „Viděl jste Duncana vytáčet číselnou kombinaci na dveřích trezorové místnosti?“

„Ovšem, ano, viděl jsem to, pane Masone.“

„Několikrát otočil kolečkem, aniž se díval na čísla, že?“

„To nevím jistě. Pamatuji se, že přikročil k trezoru a říkal něco v tom smyslu, že hodlá otevřít a točil číselníkem.“

Mason se usmál. „To je v pořádku, Perkinsi. Duncan řekl, že chce otevřít dveře trezoru, ale ty byly ve skutečnosti otevřené, takže je neodemykal, nýbrž zamykal.“

„Vy jste blázen!“ vykřikl Duncan. „Co se nám to tady, u sta hromů, pokoušíte věšet na nos?“

„Jednoduše tohle,“ začal nevzrušeně advokát. „Váš spoluviník Arthur Manning poté, co vytáhl Griebovu pistoli ze zásuvky a zavraždil Grieba vpálením kulky do hlavy, byl zaskočen ve vnitřní kanceláři příchodem Sylvie Oxmanové. Jediné místo, kam se mohl ukrýt, byla trezorová místnost. Griebovo zavraždění bylo předem domluveno mezi vámi, Duncane, a Manningem. Chtěl jste se Grieba zbavit. Mezi vámi dvěma panovalo nepřátelství. Grieb vás začínal bedlivě hlídat. Připravil jste si důmyslné alibi tím, že jste odjel do Los Angeles podat žalobu u federálního soudu. Věděl jste, že někdy během večera Grieb určitě Manninga zavolá. Manning měl sebrat ze zásuvky Griebovu pistoli, zastřelit ho, nechat pistoli ležet tak, aby to vypadalo na sebevraždu, nepozorovaně vyklouznout z jeho kanceláře a dveře za sebou zavřít.

Grieb poslal Manninga něco zařídit, ale Manning nemohl za sebou zavřít a zamknout dveře, aniž by tím vzbudil Griebovo podezření, protože měl hned zase odejít. Manning vzal ze stolu pistoli a zastřelil Grieba právě v okamžiku, když rachot výfuku motorového člunu přehlušil zvuk výstřelu. Onen rachot však také přehlušil zaznění bzučáku, který se ozval v kanceláři, když procházela chodbou Sylvie Oxmanová. První, co Manning uslyšel dříve než měl možnost dát z ruky zbraň nebo nastražit nějaké indicie, byl Sylviin hlas z předpokoje: ‚Haló, mohu jít dál?'

Manningovi zbývala jen jediná možnost. Vklouzl do trezorové místnosti a zavřel za sebou dveře. Zamknout je zevnitř nemohl. Tak tam seděl s vražednou zbraní v ruce a čekal na příležitost buď odtamtud nepozorovaně zmizet, anebo si prostřílet cestu. Když jste přišel vy, Duncane, hledal jste přirozeně nejdřív Manninga. Protože jste ho neviděl v kasinu, šel jste do kanceláře a našel jste mě sedět v předpokoji. Za dané situace jste musel otevřít dveře do vnitřní kanceláře a předstírat překvapení nad Griebovou mrtvolou. Pochopitelně jste chtěl, aby to vypadalo jako sebevražda, a proto jste začal hledat pistoli. Když jste ji nemohl nalézt, uvědomil jste si, že něco nevyšlo.

Netrvalo dlouho a zjistil jste, co to bylo - že byl Manning vyrušen někým dříve než mohl dát pistoli na patřičné místo. Rychle jste uvažoval a dospěl jste k závěru, že je Manning v trezorové místnosti. Napadlo vás, že bychom já nebo Perkins mohli chtít trezor otevřít, a proto jste jeho dveře pod záminkou, že je hodláte otevřít, ve skutečnosti vytočením kombinace zamknul, abychom se tam nemohli dostat. Naštěstí pro vás vám Perkins řekl, abyste toho nechal. Jinak byste musel předstírat, že jste zapomněl kombinaci.

Nejvíc vám šlo o to, abyste se nás dvou zbavil. Proto jste mě nařkl, že jsem z kanceláře něco vzal, přiměl jste Perkinse, aby mě odvedl do vaší kabiny a tam mě prohledal, načež jste stiskl tlačítko, kterým jste obvykle přivolával Manninga. Jakmile jste se ocitl v kanceláři sám, otevřel jste dveře trezorové místnosti a pustil Manninga ven. Hned jste si uvědomil, že tohle bude jediná slabina ve vaší verzi vylíčení případu. Abyste chránil sám sebe, nikdo nesměl tušit, že jste vy a Manning tajní spolupachatelé. Proto jste zařídil, aby Manning řekl policistům, že vás zastihl, jak se hrabete v křesle, kde jsem seděl při vašem příchodu do kanceláře. Tím nabylo vaše vylíčení větší věrohodnosti a snížila se možnost podezření, že jste s Manningem spolčen. Z Manningovy výpovědi

vyplynulo, že jste byl v předpokoji, a ne v blízkosti trezorové místnosti. Když vám později Manning ohlásil, že ho přijal do služeb Paul Drake, vymyslel jste povídání, které Manningovi umožnilo solidně zdůvodnit, že šlo o sebevraždu. Projektily, které z trámu vydloubl Manning, byly vypáleny dnes ráno. Když jste tohle všechno promýšlel, náhle jste si uvědomil, že existuje mnohem lepší příležitost svést zločin na Sylvii Oxmanovou. Proto jste Manninga sice tlačil k tomu, ab zastával teorii sebevraždy, a přitom jste byl připraven tuto verzi opustit, kdybyste viděl, že je možné hodit vraždu na krk Sylvii Oxmanové.“

Duncan se zasmál a řekl: „Tohle je jedna z nejbláznivějších pitomostí, jaké jsem kdy slyšel. Dobře vím, že jste vynalézavý advokát, ale nikdy bych si nepomyslil, že vyrukujete a takhle divokou smyšlenkou, abyste zachránil svou klientku, která se provinila.“

Federální okresní prokurátor přikývl na souhlas. „Je to tak, pane Masone, obávám se, že váš zoufalý pokus dokázat nevinu paní Oxmanové zapůsobí na porotu jako bumerang, a to, co jste právě řekl, bude mít za následek vaše odsouzení za spoluúčast při zločinu, aniž by...“

„Počkejte chvíli,“ přerušil prokurátora Mason. „Nemluvím do větru. Mohu to dokázat.“

„Jaký máte důkaz?“ zeptal se Duncan.

„Prostě toto,“ znovu se ujal slova Mason. „Belgrade hlídal vchody do kanceláří, ale neviděl Manninga přicházet. Manninga neviděl přicházet vůbec nikdo. Když na loď přišli Duncan s Perkinsem, Manning nebyl v kasinu. Manning tvrdí, že proběhl chodbou právě tehdy, když jsme já a Perkins vycházeli, ale nezahlédli jsme ho ani já, ani Perkins.“

„Byli jste ke mně obráceni zády,“ řekl Manning.

„Tak proč vás neviděl Belgrade?“ zeptal se Mason.

Manning pokrčil rameny a otázku přezíravě odbyl: „Belgrade je křivák. Zradil Paula Drakea - a já bych za jeho slovo nedal ani zlámanou grešli.“

Federální okresní prokurátor pohlédl zamračeně na Belgrada a položil mu otázku: „Viděl jste pana Manninga vejít do těch kanceláří?“

Belgrade zavrtěl hlavou a jeho vzrušený hlas nasvědčoval tomu, že mluví upřímně: „Ne, jako že je Bůh nade mnou, neviděl jsem ho.“

Federální okresní prokurátor povážlivě hleděl na Duncana, Masona a Manninga. „Tohle je,“ řekl nakvašeně, „jeden z nejzatracenějších případů, s nimiž jsem se kdy setkal. Nemohu prostě uvěřit, že...“

Do řeči mu skočila Matylda Bensonová: „Já bych také chtěla učinit doznání.“

„ Cože byste chtěla?“ zeptal se jí udiveně okresní prokurátor.

„Učinit doznání,“ opakovala. „Nebude vám vadit, když budu kouřit, pane Wilsone?“ „Ne, nebude,“ odpověděl.

Duncan s Manningem na sebe pohlédli, načež Manning spěšně odvrátil zrak.

Matylda Bensonová klidně vytáhla doutník z koženého pouzdra, odřízla špičku a před ohromeným zrakem okresního prokurátora si zapálila. „Tenhle stenograf bude zapisovat všechno, co řeknu?“ zeptala se.

„Ano, zapíše všechno,“ přisvědčil okresní prokurátor.

„No budiž,“ souhlasila paní Bensonová a hlasem vyjadřujícím naprostou rezignaci začala hovořit. „Nevím, jaký trest mě čeká za to, co jsem udělala. Ať je to cokoli, podrobím se bez protestu. Smrti se nebojím. Tak jako tak už na světě dlouho nebudu. Sylvie a její dcerka jsou mi mnohem dražší než můj vlastní život. Grieb a Duncan Sylvii vydírali. Byla jsem přesvědčená, že jsou to dva

lumpové a že by měli sejít ze světa. Proto jsem se vydala na loď a byla jsem rozhodnutá zabít je oba, Grieba i Duncana.“

„Měla jste nějakou zbraň?“ zeptal se okresní prokurátor.

„Samozřejmě jsem byla ozbrojená,“ odpověděla stará dáma. „V kabelce jsem měla automatickou pistoli osmatřicítku. Snad si nemyslíte, že jsem se chystala zabít je holýma rukama?“

„Pokračujte,“ pobízel ji nedočkavě okresní prokurátor.

„Hledala jsem příležitost a čekala. Viděla jsem vejít do kanceláře Sylvii, a stále jsem vyčkávala. Pak jsem spatřila jít tam Franka Oxmana. Otevřela jsem kabelku, vytáhla pistoli a strčila jsem šiji vpředu pod šaty. Viděla jsem vyjít Oxmana, potom přijít Masona a odejít Sylvii. Potom jsem tam viděla přicházet Duncana s Perkinsem, načež vyšli Perkins s panem Masonem. Řekla jsem si: ‚Teď nadešla moje chvíle.' Oba muži, které jsem chtěla zabít, byli ve vnitřní kanceláři. Uchopila jsem pistoli do pravé ruky, po špičkách sem opatrně prošla chodbou a potichu jsem vklouzla do předpokoje. Viděla jsem na dveře trezorové místnosti ve vnitřní kanceláři, ale na Griebův stůl ne, protože mi bránily v pohledu dveře kanceláře. Samozřejmě jsem se domnívala, že Grieb sedí za stolem. Spatřila jsem Duncana, jak se naklání ke dveřím trezoru a otvírá je. Zvedla jsem ruku s pistolí a právě jsem se chystala stisknout spoušť, když v tom okamžiku Duncan otevřel trezorové dveře a já jsem uviděla vycházet odtamtud Manninga. Protože jsem nechtěla Duncana zabít, dokud je tam Manning, vyběhla jsem po špičkách na chodbu. Pak jsem viděla vyjít z kanceláře Duncana a sledovala jsem ho až k pokoji, kde Perkins prohledával Perryho Masona. Poslouchala jsem u dveří, slyšela jsem zevnitř hlasy a dověděla jsem se tak, že byl Grieb zabit. Hned jsem vyběhla nahoru na palubu a chvíli jsem nevěděla, co si počít. Viděla jsem vycházet na palubu Sylvii a myslela jsem si, že bude chtít se mnou mluvit. Pak jsem si uvědomila, že mě určitě budou prohledávat, a proto jsem hodila pistoli do vody. Sylvie mě však neviděla.

Seběhla po schůdkách přístavního můstku a nasedla do motorového člunu, který právě odplouval k pobřeží. Snažila jsem se chránit Sylvii, protože jsem si myslela, že by mohla mít něco společného s Griebovým zavražděním. Proto jsem požádala pana Masona, aby mi vyzvedl ze šatny kožich, a ten jsem pak hodila do moře. Sylviin kožich jsem propašovala na pevninu a...“

„Jste ochotná to odpřisáhnout?“ přerušil ji vzrušeným hlasem okresní prokurátor. „Jste ochotná odpřisáhnout, že jste skutečně viděla Duncana otevírat dveře trezoru a vycházet Manninga odtamtud?“

Matylda Bensonová pomalu a důstojně vstala a zvedla pravou ruku: „Zaveďte mě do porotní síně, mladý muži, a já to tam hned stvrdím přísahou. Mluvím pravdu a nic než pravdu.“

Duncan se střetl s vyčítavým pohledem okresního prokurátora. Sám měl oči mírně přimhouřené, jako by si něco rychle rozmýšlel. Náhle řekl: „To jsou samé hlouposti. Nejsem Manningovým spoluviníkem Nevěděl jsem, že je Manning v trezoru. A nezamkl jsem ho, jak tvrdí Mason. Otevřel jsem trezorovou místnost, když Mason odešel z kanceláře. Krve by se ve mně nedořezal, když jsem ty dveře otevřel a vyšel z nich Manning. Řekl mi, že šel do trezoru pro nějaké dokumenty, které chtěl Grieb. Tu prý slyšel klepání na dveře kanceláře a ženský hlas: ‚Tady je Sylvie Oxmanová. Pusťte mě dovnitř!' Nato Grieb zavolal: ‚Zůstaňte tam ještě chvíli, Arthure!' a zavřel dveře trezorové místnosti.

Arthur tedy zůstal v trezorové místnosti a uslyšel tlumený výstřel. Chtěl ven, ale nemohl. Pak už neslyšel nic až do okamžiku, když jsem otevřel trezorové dveře. Grieba zastřelila Sylvie Oxmanová a odnesla pistoli.

Chtěl jsem se zbavit Masona i Perkinse, abych si mohl vzít z trezoru ty dlužní úpisy. Domníval jsem se, že si mohu dovolit udělat s nimi krátký proces - jednoduše je sebrat. Neviděl jsem žádný důvod, proč by se měly stát součástí společných aktiv,

přičemž by je soud neuznal za vymahatelné. Kdybych je nalezl, vyinkasoval bych za ně od Sylvie peníze, a ty bych si strčil do kapsy.

To, že jsem našel v trezorové místnosti Manninga, byl pro mě strašlivý šok. Manning mi řekl, co se stalo. Pověděl mi, že Sam měl ty úpisy pod psací mapou na desce stolu. Hledal jsem je tam, a nenašel jsem je. Věděl jsem, že jsem se dostal do hrozné kaše. Kdybych řekl něco o tom, že jsem objevil Manninga v trezorové místnosti, bylo mi jasné, že mě někdo obviní z naplánování celé akce a Manninga jako spoluviníka. Domníval jsem se, že Perry Mason kryje Sylvii Oxmanovou.

Protože jsem si myslel, že nikdo neví o tom, že Manning byl v trezorové místnosti, měl jsem za to, že bude nejlepší, když nechám Arthura odejít, nic mu neřeknu o tom, co se sběhlo, a nechám policii, aby z vraždy obvinila Sylvii Oxmanovou. Kdybych byl věděl, že mě paní Bensonová viděla...“

„Ty zatracený blázne!“ vykřikl Manning. „Ona tě neviděla! Nemohla tě vidět. Jenom lže. Belgrade hlídal na chodbě a neviděl ji jít dovnitř před tvým odchodem. Navíc neuvedla v činnost poplachové zařízení ve vnitřní kanceláři - a kdyby bylo pravda, co říká, musela by to udělat. Vlezl jsi do pasti!“

Perry Mason se s potěšením zasmál: „Tak jen pokračujte, Arthure!“

XVI

Perry Mason si hověl ve své kanceláři a s uznáním hleděl do očí Matyldy Bensonové.

„Jak jste, u všech čertů, dokázala vymyslet v několika okamžicích tak nádhernou lež," zeptal se staré dámy.

Vyndala doutník z úst, upřeně se zahleděla na Masona pronikavým pohledem šedých očí a řekla: „Víte, mladý muži, jsem na světě už osmašedesát let. Dívčí léta jsem prožila v ovzduší všeobecného pokrytectví. Zjistila jsem, že nutně musím lhát. Mám za sebou přesně padesát let improvizovaného vykrucování a kličkování. Když jsem pochopila situaci a viděla, jak je vaše teorie absolutně logická, řekla jsem si, že je zapotřebí podepřít ji zatraceně dobrou lží. A jestli si myslíte, že bylo bůhví jak těžké vymyslet si ji, měl byste slyšet, s jak nestoudnými lžemi jsem svého času vyrukovala."

Vzala doutník do úst, dvakrát z něj mohutně zabafala, vzala ho opět do ruky, pokývla hlavou a hrdě dodala: „A nejen to, ale také je obhájit. Mějte to na paměti!"

Della Streetová otevřela dveře ze své kanceláře a přinesla pořadač plný spisů.

„Je to všechno, Dello?" zeptal se Mason.

Přikývla na souhlas. „Všechno je připravené, aby to Sylvie podepsala."

Mason se obrátil na Matyldu Bensonovou a řekl: „Tady jsou dokumenty k Sylviinu rozvodovému řízení. Obviňuje svého manžela z krutosti, protože falešně vypovídal před policií, že ji zlovolně, záludně a křivě obvinil ze zločinu vraždy."

„Na podkladě toho ji rozvedou?" zeptala se Matylda Bensonová.

„Na to můžete vzít jed," odpověděl Mason. „Dostali jsme Franka Oxmana přesně tam, kde jsme ho chtěli mít. Ve chvíli, kdy

si Charlie Duncan myslel, že má nějakou naději zachránit si kůži vymyšlením jakéhosi vysvětlení Manningovy přítomnosti v trezorové místnosti, dal nám do rukou všechny trumfy. Teď, když jsou ti dva lumpové v oddělených vězeňských celách a jeden podezírá druhého z podrazu, přičemž Manning si myslí, že z něj Duncan hodlá udělat jediného obětního beránka, je na beton, že to praskne.“

Matylda Bensonová přikývla, vzala si pořadač se spisy pod paždí a řekla: „Prima, teď jdu za Sylvií, aby podepsala rozvodovou žalobu.“

„Také bude muset podepsat před notářem přísežné prohlášení,“ upozornil ji ještě Mason. „Pak budu ochoten podat žalobu.“

Bělovlasá paní sevřela svými prsty plnými prstenů s třpytícími se drahokamy advokátovu ruku neženským, téměř mužským stiskem.

„Vím, že jste mě prohlédl,“ řekla. „Jestli budu ještě někdy v budoucnu potřebovat advokáta, tak...“